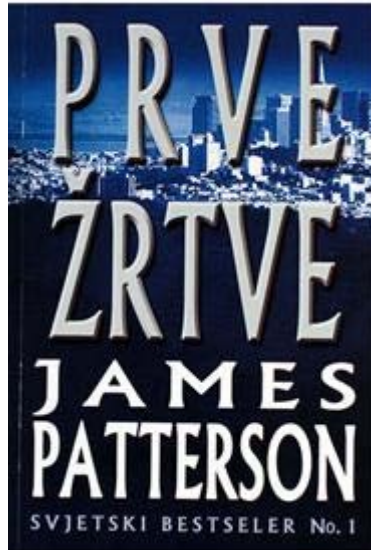

James Patterson

Prve žrtve

Prve žrtve prvi je roman iz nove napete serije autora megapopularnih bestselera Jamesa Pattersona. Tvorac Alexa Crossa, jednog od najpopularnijih likova kriminalističkih romana - sada predstavlja Lindsay Boxer i Ženski klub za umorstva, čija borba protiv zločinačkog uma tek započinje.

Prolog

Inspektorica Lindsay Boxer

1 poglavlje

Neobično je topla noć u kolovozu, ali ja snažno drhtim dok stojim na velikoj, sivoj kame-
noj terasi pred svojim stanom. Gledam panoramu veličanstvenog San Francisca i držim svoj
službeni revolver na sljepoočnici.

– Proklet bio, Bože! šapćem. Posebno čuvstvo, ali prikladno i opravdano, mislim si.

Čujem Slatku Marthu kako cvili. Okrećem se i vidim da me gleda kroz staklena vrata koja
vode na terasu. Ona zna da nešto nije u redu. – Dobro je, dovikujem joj kroz vrata. – Sve je u
redu. Idi leći, djevojko.

No Martha ne želi otići, ne želi okrenuti glavu. Ona je draga, odana prijateljica koja mi je
posljednjih šest godina svake noći svojom njuškom poželi laku noć.

Dok zurim u oči graničarskog kolija, razmišljam ne bih li možda trebala ući unutra i nazva-
ti djevojke. Claire, Cindy i Jill došle bi ovamo prije nego bih i spustila slušalicu. Držale bi me,
grlile me, govorile prave riječi. Ti si posebna, Lindsay. Svi te vole, Lindsay.

Samo što sam prilično sigurna da bi se sutra navečer, ili prekosutra, sve ovo ponovilo. Jed-
nostavno ne vidim izlaz iz ove zbrke. O svemu sam razmislila već stotinu puta. Mogu biti do
zla boga razumna i logična, ali očito sam i vrlo osjetljiva. To mi je kao inspektorici u policiji
San Francisca davalo snagu. To je rijetka kombinacija i čini mi se da sam zato bila mnogo
uspješnija od svih drugih muškaraca u odjelu za umorstva. Naravno, nitko od njih ne stoji
ovdje, spreman prosuti si mozak svojim pištoljem Polako prelazim s cijevi pištolja niz obraz i
opet do sljepoočnice. O Bože, o Bože. O Bože. Sjetila sam se mekih, nježnih ruku, Chrisa, i
zbog toga počinjem plakati.

Previše slika mi navire odveć brzo da ih mogu podnijeti.

Strašna, neizbrisiva umorstva mladenaca koja su užasavala naš grad, pomiješana s krupnim
planovima lica moje majke, pa čak i nekoliko bljeskova moga oca. Moje najbolje prijateljice –
Claire, Cindy i Jill – naš suludi klub. Čak mogu vidjeti i samu sebe – barem onakvu kakva
sam bila prije. Nitko nikad, nikad, nije pomislio da izgledam poput inspektorice, jedina žena
inspektor za umorstva u cijeloj policiji San Francisca.

Moji prijatelji i prijateljice uvijek su govorili da više sličim Helen Hunt, udanoj za Paula
Reisera u seriji Lud za tobom. Jednom sam bila udana. Nisam bila Helen Hunt, a on svakako
nije bio Paul Reiser.

Ovo je tako teško, tako loše, tako pogrešno. Ovo mi uopće ne dolikuje. Stalno vidim Davi-
da i Melanie Brandt, prvi bračni par koji je ubijen u Mandarinskom apartmanu hotela Grand
Hyatt. Vidim tu strašnu hotelsku sobu gdje su umrli bešćutno, besmisleno i nepotrebno.

To je bio tek početak.

Knjiga prva

David i Melanie

1 poglavlje

Prekrasne ruže dugih stabljika ispunjavale su hotelsku sobu – savršeni darovi, zbilja. Sve je bilo savršeno.

Možda na svijetu i postoji veći sretnik od mene, pomislio je David Brandt, kada je zagrlio Melanie, svoju mladenku. Možda negdje u Jemenu – neki muslimanski ratar koji posjeduje dvije koze. Ali sigurno nema većeg sretnika od mene u cijelom San Franciscu.

Mladenci su gledali van iz dnevne sobe Mandarinskog apartmana hotela Grand Hyatt. U daljini su vidjeli svjetla grada Berkeleya, zatvor Alcatraz i graciozni obris osvijetljenog mosta Golden Gate.

– Divno je, rekla je Melanie, smiješeći se od zadovoljstva. – Današnji dan ne bih mijenjala ni za što.

– Ni ja, prošaptao je. – Osim što možda ne bih pozvao svoje roditelje. Oboje su se nasmijali.

Samo nekoliko trenutaka prije, oprostili su se s posljednjim od 300 uzvanika u hotelskoj plesnoj sali.

Vjenčanje je napokon završilo – zdravice, ples, čavrljanje, fotografiranje poljubaca nad tortom. Sada su napokon bili sami. Oboje su imali dvadeset devet godina i imali su cijeli život pred sobom.

David je uzeo dvije čaše šampanjca koje je ostavio na lakiranom stolu. – Zdravica, rekao je, – drugom najsretnijem čovjeku na svijetu.

– Drugom? rekla je i nasmiješila se praveći se šokiranom. – Tko je prvi?

Nazdravili su i otpili dugi, raskošan gutljaj osvježavajućeg pića iz kristalnih čaša. – Jedan ratar s dvije koze. Poslije ću ti objasniti, rekao je.

– Imam nešto za tebe, iznenada se sjetio David. Već joj je bio poklonio jedan savršeni dijamantni prsten od pet karata, za koji je znao da ga nosi samo kako bi udovoljila njegovim roditeljima. Otišao je do svojeg smokinga koji je bio prebačen preko naslona visoke stolice u dnevnoj sobi, a zatim se vratio s kutijicom za nakit iz Bugarija.

– Ne, Davide, bunila se Melanie. – Ti si moj poklon. – Ipak otvori kutijicu, rekao joj je. – Ovo će ti se svidjeti.

Podigla je poklopac. U vrećici od antilopa bio je par naušnica; veliki srebrni prsteni oko dva čudnovata mjeseca od dijamantata.

– Ja tako mislim o tebi, rekao je.

Melanie je prinijela mjesece svojim uškama. Bili su savršeni, kao i ona.

– Ti utječeš na mene, baš kao mjesec na plimu i oseku, prošaptao je David.

Poljubili su se i on je spustio zatvarač njezine haljine, puštajući da joj klizne malo ispod ramena. Poljubio ju je u vrat. Zatim iznad grudi.

Netko je pokucao na vrata sobe.

– Šampanjac, rekao je glas s druge strane.

Na trenutak je David poželio viknuti: – Ostavi ga ispred vrata! Cijelu je večer samo čeznuo da skine haljinu s nježnih ramena svoje žene.

– Hajde, uzmi to, rekla je Melanie, mašući mu naušnicama ispred očiju. – Staviti ću ih. Izmigoljila je iz njegova zagrljaja i uputila se natraške prema kupaojnici. U njezinim bistrim smeđim očima igrao je osmijeh. Bože, kako je volio te oči. Dok je išao prema vratima, David je razmišljao kako se ni s kim na svijetu ne bi mijenjao. Čak ni za drugu kozu.

2. Poglavlje

Phillip Campbell zamišljao je taj trenutak, taj značajni prizor, mnogo puta. Znao je da će mladoženja otvoriti vrata. Ušao je u sobu.

– Čestitam, promrsio je Campbell, pružajući mu šampanjac. Zurio je u čovjeka raskopčane svečane košulje i olabavljene crne kravate.

David Brandt jedva gaje pogledao dok je pregledavao kutiju raskošno ukrašenu vrpčama. Krug.

Clos du Mesnil, 1989. godina.

– Što je najgora stvar koju je itko ikad učinio?

promrmljao si je Campbell u bradu. – Jesam li sposoban to učiniti? Imam li dovoljno hrabrosti?

– Ima li kakva čestitka? rekao je mladoženja, tražeći napojnicu po džepovima. – Samo ovo, gospodine.

Campbell je zakoračio naprijed i zabio nož duboko u mladoženjina prsa, između trećeg i četvrtog rebra, najkraćim putem do srca.

– Za čovjeka koji ima sve, rekao je Campbell. Ušao je u sobu i okretnim udarcem noge zalupio vratima.

Okrenuo je Davida Brandta, gurnuo ga leđima na vrata i još dublje mu zabio nož.

Mladoženja se ukočio u grču od šoka i bola. Grleni glasovi pobjegli su mu iz grudi – jedva čujni, krkljajući dah koji gaje gušio. Oči kao da su mu htjele iskočiti od nevjerice.

Ovo je čudesno, pomislio je Campbell. Doslovno je mogao osjetiti kako mladoženjina snaga otječe. On je tek bio iskusio jedan od najvećih trenutaka u svojem životu, a sada, samo nekoliko minuta poslije, umirao je.

Zašto?

Campbell je zakoračio unatrag i mladoženjino tijelo srušilo se na pod. Soba se zaljuljala poput nagnutog broda. Zatim je sve počelo teći brže i stapati se.

Osjećao se kao da gleda u bljeskavi filmski žurnal.

Čudesno. Ni blizu onome stoje očekivao.

Campbell je čuo ženin glas, trgnuo se i izvukao oštricu iz prsa Davida Brandta.

Pojurio je presresti je dok je izlazila iz spavaće sobe. Još uvijek je nosila svoju dugu, čipkastu vjenčanicu.

– Davide? rekla je. Osmijeh pun iščekivanja pretvorio joj se u šok kada je ugledala Campbellu. – Gdje je David?

Tko ste vi?

Prelazila je očima punim užasa preko njega, a zatim mu se zagledala u lice, oštricu noža, u muževo tijelo na podu.

– O, Bože! Davide! vrisnula je. – O, Davide, Davide!

Campbell ju je htio upamtiti takvu. Taj ukočeni pogled, te širom otvorene oči. Očekivanje i nada koje su u njima samo nekoliko trenutaka prije tako sjajno blistale, sada su bile rasute.

Riječi su mu potekle iz usta. – Želiš znati zašto? Bogme, i ja.

– Što si učinio? promuklo je rekla Melanie. Mučila se da shvati. Njezine užasnite oči prelijetale su lijevo-desno po sobi, tražeći izlaz.

Iznenada je jurnula prema vratima dnevne sobe.

Campbell ju je zgrabio za zapešće i prislonio joj krvavi nož na grlo.

– Molim vas, jecala je, ukočena pogleda. – Molim vas, nemojte me ubiti.

– Istina je u tome, Melanie, da sam te došao spasiti.

Prišao je bliže i nasmiješio joj se u drhtavo lice.

Campbell je spustio oštricu i zario je u nju. Vitko joj se tijelo zatreslo od iznenadnog vriska. Oči su joj svjetlucale poput slabe električne žarulje. Smrtni hropac prostrujao joj je tijelom. – Zašto? preklinjale su njezine oči. – Zašto?

Trebala mu je cijela minuta da opet dođe do daha.

Miris krvi Melanie Brandt bio mu je duboko u nosnicama. Gotovo nije mogao vjerovati stoje učinio.

Zašto?

Odnio je mladenkino tijelo natrag u spavaću sobu i položio ga na krevet. Bila je prekrasna, finih crta lica. I tako mlada. Sjetio se kada ju je prvi put vidio i kako gaje tada opčinila. Misli-la je da ima cijeli život pred sobom.

Prešao joj je rukom preko glatkog obraza i stisnuo jednu njezinu naušnicu – nasmiješeni mjesec.

– Što je najgora stvar koju je itko ikad učinio? opet se zapitao Phillip Campbell, dok mu je srce divlje lupalo u grudima.

Ovo? Je li upravo učinio najgoru moguću stvar?

– Ne još, odgovorio je jedan glas u njemu. – Još nisi.

Polako, podigao je mladenkinu prekrasnu bijelu vjenčanicu.

3. poglavlje

Bilo je nešto prije osam i trideset. Jutro lipanjskog ponedjeljka, jedno od onih prohladnih, sivih ljetnih jutara po kojima je San Francisco poznat. Slobodni tjedan počela sam loše, listajući stare primjerke New Yorkera u iščekivanju da me primi moj liječnik, dr. Roy Orenthaler.

Posjećivala sam dr. Roya, kako sam ga još uvijek ponekad zvala, još otkako sam studirala sociologiju na državnom sveučilištu u San Franciscu, te sam redovito jednom godišnje odlazila na pregled. Bilo je to prošlog utorka. Na moje iznenađenje, nazvao je krajem tjedna i zamolio me da svratim danas prije posla.

Čekao me je naporan dan: dva neriješena slučaja i svjedočenje na okružnom sudu. Nadala sam se da ću doći u ured do devet.

– Gospođice Boxer, konačno me je pozvala medicinska sestra, – doktor će vas sada primiti. Slijedila sam je u njegov ured.

U pravilu, Orenthaler bi me pozdravio dobronamjernim bockanjem na račun policijskog humora, poput: – Ako si ovdje, tko onda njih lovi po ulicama? Imam trideset četiri godine, a prije dvije godine postala sam vodećom inspektoricom u odjelu za umorstva u palači pravde.

Ali danas je ukočeno ustao i ozbiljnim glasom mi zaželio – dobro jutro. Pokazao mi je na stolicu preko stola.

Nešto nije bilo u redu.

Sve dotad, moja filozofija o liječnicima bila je jednostavna. Kada vas tako znakovito, zabrinuto pogledaju i kažu vam da sjednete, moguće su tri stvari.

Samo je jedna od njih bila loša. Ili bi vas pozvali van, spremali se reći vam loše vijesti, ili su jednostavno potrošili pravo bogatstvo na novo tapetiranje namještaja.

– Želim vam nešto pokazati, počeo je Orenthaler.

Podigao je rendgenski snimak prema svjetlu, pokazavši na mrlje sitnih, prozirnih kuglica među još manjima.

- Ovo je vaš povećani krvni bris. Veće kuglice su eritrociti. Crvena krvna zrnca.
- Izgledaju sretno, nervozno sam se našalila.
- Ovi da, Lindsay, rekao je liječnik, bez traga osmijeha.
- No problem je u tome što ih nemate puno.

Zagledala sam mu se u oči, nadajući se da će se opustiti i da ćemo prijeći na nešto nebitno, poput: – Bolje smanjite prekovremeno.

– Imate poremećaj, nastavio je Orenthaler, – u praksi poznat kao Neglijeva aplastična anemija. To je rijetko oboljenje. Laički, tijelo više ne proizvodi crvena krvna zrnca. Podigao je jedan rendgenski snimak. – Ovako izgleda normalna krv.

Na toj slici, tamna pozadina izgledala je poput najprometnijeg raskrižja u gradu na kraju radnog vremena – bila je to praktički prometna gužva zbijenih, živahnih kuglica. Brzi glasnici koji su nosili kisik dijelovima nečijeg tuđeg tijela. Moja je slika, pak, bila gusta poput stranačkog sjedišta dva sata nakon ostavke predsjednika.

- To se može liječiti, zar ne? upitala sam ga. Štoviše, kao da sam ga u to uvjeravala.
- Izlječivo je, rekao je Orenthaler nakon kraće stanke.
- Ali bojim se daje ozbiljno.

Tjedan dana ranije došla sam u njegovu ordinaciju samo zato jer su mi oči suzile i maglile se i zato jer sam otkrila krvave mrlje na gaćicama; i svakog dana, tripot jače, naglo sam počela osjećati kao da neko malo stvorenje kojemu manjka željeza isisava energiju iz mene. Meni, koja sam redovito znala odraditi dvije smjene i provesti četrnaest sati na poslu. Nago-milanih šest tjedana odrađenih slobodnih dana.

- Koliko je stanje ozbiljno? upitala sam, sumnjičavim glasom.
- Crvena krvna zrnca od vitalne su važnosti za tjelesni proces oksigenacije, Orenthaler je počeo objašnjavati. – Hematopoeza, stvaranje krvnih zrnaca u koštanoj srži.
- Dr. Roy, ovo nije liječnička konferencija. Molim vas, recite mi koliko je ozbiljno.
- Što želite čuti? Dijagnozu ili prognozu? – Želim čuti istinu.

Orenthaler je klimnuo. Ustao je, obišao oko stola i primio me za ruku. – Onda ću ti reći istinu, draga moja.

Ono što imaš je opasno po život.

- Opasno po život? Srce mi je stalo. Grlo mi je bilo suho poput pergamenta.
- Smrtonosno, Lindsay.

4. poglavlje

Hladni, tupi zvuk te riječi pogodio me je poput metka među oči. Smrtonosno.

Čekala sam da mi dr. Roy kaže daje sve to samo neka bolesna šala. Da je moj rendgenski snimak zamijenio s tuđim.

– No, želim te poslati hematologu, nastavio je. – Kao i kod većine bolesti, postoje stadiji. U prvom stadiju javlja se blago opadanje broja krvnih zrnaca. To se daje liječiti mjesečnim transfuzijama. U drugom stadiju dolazi do sustavnog pomanjkanja crvenih krvnih zrnaca. Treći stadij zahtijeva hospitalizaciju – transplantaciju koštane srži. Možda čak i uklanjanje slezene.

– I, u kojem se stadiju ja nalazim? upitala sam, duboko udahnuvši zrak u svoja stisnuta pluća.

– Broj vaših eritrocita iznosi jedva dvjesto po kubičnom centimetru krvi, tako da ste u klinu.

- U klinu?

– U klinu, rekao je liječnik, – između drugog i trećeg stadija.

Svatko u životu dočeka trenutak kada shvati da se ulog iznenada promijenio. Bezbrizna životna vožnja završi udarom u kameni zid; sve te godine u tračnicama života, koje te vode kamo god hoćeš, naglo prestaju. U svojem poslu, vidim kako se ljudima taj trenutak stalno nameće.

Dobrodošli u moj trenutak.

– Onda, što to sve skupa znači? slabašno sam upitala.

Soba se sada lagano vrtjela oko mene.

– To znači, draga moja, da ćeš se morati podvrgnuti dužem režimu intenzivnog liječenja.

Odmahnula sam glavom. – Kakve će to posljedice imati po moj posao?

Bila sam u odjelu za umorstva već šest godina, protekle dvije kao glavna inspektorica. Uz malo sreće, kada bi moj poručnik bio predložen za promaknuće, možda bih dobila njegov posao. Odjel je trebao snažne žene.

Mogle su daleko dogurati. Do tog trenutka, i ja sam za sebe to vjerovala.

– U ovom trenutku, rekao je liječnik, – mislim da to neće utjecati na vaš posao. Dok god se ne budete osjećali loše pod terapijom, možete nastaviti s poslom. U stvari, terapija bi vam čak mogla dobro doći.

Iznenada, počela sam osjećati kao da se gušim.

– Dat ću vam ime hematologa. Zove se dr. Victor Medved, rekao je Orenthaler.

Nastavio je govoriti o tome koliko je liječnik glasovit, ali ja ga više nisam čula. Mislila sam si: Kome ću reći?

Mama je umrla prije deset godina od raka dojke. Tatu nisam vidjela od svoje trinaeste godine. Imala sam sestru, Cat, ali ona je živjela mirnim i sređenim životom u Newport Beachu; a nju bi i najmanji prometni prekršaj dovodio u krizu.

Liječnik mi je pružio uputnicu. – Poznajem te, Lindsay.

Pretvarat ćeš se daje to nešto što možeš popraviti radeći napornije – ali ne možeš. Ovo je smrtno ozbiljno.

Želim da nazoveš specijalista još danas.

Iznenada se oglasio moj dojavljivač. Počela sam prevrtati po torbici tražeći ga i pogledala broj. Poziv iz ureda – Jacobi.

– Moram se javiti, rekla sam.

Orenthaler me ošinuo pogledom punim neodobravanja.

– Kao što ste rekli... Usiljeno sam se i nervozno nasmiješila. – Terapija.

Klimnuo je prema telefonu na stolu i izašao iz prostorije.

Utipkala sam broj i nazvala svoga partnera.

– Dosta zabave, Boxerova, na liniji se čuo Jacobijev mrzovoljni glas. Imamo dvostruko ubojstvo. Grand Hyatt.

U glavi mi se vrtjelo od onoga što mi je rekao liječnik.

Zbog vrtoglavice vjerojatno nisam ništa odgovorila.

– Čuješ li me, Boxerova? upitao je Jacobi. – Posao zove.

Na putu si?

– Da, napokon sam rekla.

– I obuci štogod lijepo, promrmljao je moj partner. – Kao da ideš na vjenčanje.

5. poglavlje

Kako sam iz ordinacije dr. Orenthalera, u Noe Valley došla sve do hotela Hyatt na Union Squareu, ne sjećam se. U glavi su mi neprestano odzvanjale liječnikove riječi. – U ozbiljnijim slučajevima, Negli može biti smrtonosan.

Sve što znam jest daje niti dvanaest minuta poslije Jacobijeva poziva moj deset godina star Bronco zakočio pred atrijem hotela.

Ulica je bila obasjana svjetlima policijskih automobila; posvuda strka i zbrka. Isuse, što se do vraga dogodilo?

Cijela ulica od Suttera i Union Squarea bila je zatvorena crno-bijelim barikadama. Na ulazu, skupina policajaca provjeravala je ljude koji su ulazili i izlazili, mašući znatiželjnicima da se udalje.

Pokazala sam značku i ušla u predvorje. Dva policajca koje sam prepoznala stajali su ispred; Murray, trbušasti murjak koji je imao još godinu dana do mirovine, i njegov mlađi partner, Vasquez. Zamolila sam Murraya da mi kaže što se dogodilo.

– Rečeno mi je da su na tridesetom katu ubijene dvije važne osobe. Svi su pametnjakovići gore.

– Tko je glavni? upitala sam, osjećajući kako mi se snaga vraća.

– Mislim da ste sada to vi, inspektorice.

– U tom slučaju, hoću da smjesta zatvorite sve izlaze iz hotela. I nabavite od upravitelja hotela popis svih gostiju i osoblja. Nitko ne izlazi i nitko ne ulazi ako nije na tom popisu.

Nekoliko sekunda poslije, vozila sam se dizalom na trideseti kat.

Niz policajaca i službenog osoblja vodio me niz hodnik do otvorenih dvostrukih vrata na kojima je pisalo Mandarinski apartman. Tu sam naletjela na Charliea Clappera, šefa ekipe za očevid. Nosio je svoje teške torbe u pratnji još dva forenzičara. To što je Clapper osobno bio tu značilo je da se dogodilo nešto krupno.

Kroz otvorena dvostruka vrata prvo sam ugledala ruže – bilo ih je posvuda. Zatim sam ugledala Jacobija.

– Pazi kamo staješ, inspektorice, glasno je viknuo preko sobe.

Moj partner je imao četrdeset sedam godina, ali izgledao je deset godina stariji. Kosa mu je bila sijeda i počeo je ćelaviti. Njegov izraz lica kao da je uvijek bio na rubu smijeha nad nekom neslanom šalom. On i ja radili smo skupa dvije i pol godine. Ja sam bila nadređena, inspektorica/narednica, premda je u odjelu bio sedam godina duže od mene. Izvijestio me je što se dogodilo.

Ušavši unutra, skoro sam se spotakla o noge tijela broj jedan. To je bio mladoženja. Ležao je odmah pored vrata, sklupčan. Nosio je raskopčanu svečanu košulju.

Krv mu je umrljala malje na prsima. Duboko sam udahnula.

– Upoznaj gospodina Davida Brandta, rekao je Jacobi, pokvarenjački se nasmiješivši. – Gospođa Brandt je tamo unutra. Pokazao je prema spavaćoj sobi.

– Izgleda da su im stvari krenule nizbrdo brže nego ostalima.

Kleknula sam i dobro pregledala mrtvog mladoženju.

Bio je zgodan, kratke, crne, razbarušene kose i blage vilice. No raskolačene, ukočene oči bile su mu širom otvorene i potočić osušene krvi na bradi narušavao mu je lice. Iza njega, njegov smoking ležao je na podu.

– Tko ih je našao? upitala sam, tražeći lisnicu u njegovu džepu.

– Pomoćnik upravitelja. Jutros su trebali odletjeti na Bali.

Na otok, ne u kasino, Boxerova. Pomoćnik upravitelja trebao ih je probuditi telefonom.

Otvorila sam lisnicu: njujorška vozačka dozvola s mladoženjinim nasmijanim licem. Platinaste kreditne kartice, nekoliko novčanica od sto dolara.

Ustala sam i osvrnula se po apartmanu. Otvarao se u stilski ukrašen muzej istočnjačke umjetnosti: zelenkastožuti zmajevi, stolice i naslonjači oslikani prizorima s carskog dvora. Ruže, naravno. Ja sam više bila za jednostavno noćenje i doručak u krevet, ali ako je mladoženja htio nešto jasno poručiti svojoj mladenki, onda je poruka bila posve jasna.

– Upoznajmo mladenku, rekao je Jacobi.

Slijedila sam ga kroz otvorena dvostruka vrata u spavaću sobu i zastala. Mladenka je ležala na leđima na velikom krevetu s kanapeom.

Vidjela sam stotine ubojstava i mogla sam pregledati tijelo brzo i ravnodušno, ali na ovo nisam bila spremna.

Nije mi bilo svejedno. Jedan pogled na mladenkino tijelo poslao mi je val sažaljenja niz kralježnicu.

Mladenka je još bila u svojoj vjenčanici.

6. poglavlje

Koliko god puta vidjeli žrtve umorstva, nikad vas ne prestaje boljeti, ali ovu je bilo izrazito teško pogledati.

Bila je tako mlada i lijepa: mirna, spokojna, netaknuta, osim tri grimizna pupoljka krvi na njezinim bijelim grudima. Izgledala je poput usnule kraljevine koja čeka svoga princa, ali njezin je princ bio u drugoj sobi, crijeva prosutih po podu.

– Što su htjeli za tristo pedeset dolara za noć? rekao je Jacobi, slegnuvši ramenima. – Cijelu bajku?

Usredotočila sam svu svoju snagu na ono što sam morala učiniti. Pogledala sam Jacobija kao da ga mogu ubiti jednim jedinim, otrovnim pogledom.

– Isuse, Boxerova, što ti je? Lice mu je bilo ozbiljno.

– Samo sam se šalio.

Štogaod to bilo, njegov me je dječji, skrušeni izraz lica vratio natrag. Mladenka je nosila veliku dijamantnu narukvicu na desnoj ruci i skupe naušnice na ušima. Što god bio ubojičin motiv, to nije bila pljačka. Jedan se forenzičar spremao obaviti preliminarni pregled.

– Izgleda da je zadobila tri ubodne rane, rekao je.

– Vjerojatno je bila snažna. Mladoženju je sredio jednim jedinim ubodom.

Ono što mi je palo na um jest daje devedeset posto svih umorstava počinjeno zbog novca ili seksa. Činilo se da ovo nije bilo počinjeno zbog novca.

– Kada su posljednji put viđeni? upitala sam.

– Sinoć nešto poslije deset sati. Tada je u prizemlju završio pir.

– Potom ih više nisu vidjeli?

– Znam da to nije baš tvoje područje, Boxerova, rekao je Jacobi. Nacerio se. – Ali ljudi poslije pira mladenku i mladoženju mladenku i mladoženju više ne vide.

Usiljeno sam se nasmiješila, ustala i bacila pogled preko velikog, raskošnog apartmana. – Onda me iznenadi, Jacobi. Tko financira ovakvu sobu?

– Mladoženjin otac je neka faca na Wall Streetu, tamo na istoku. On i njegova žena su dolje u sobi na dvanaestom katu. Rečeno mi je daje dolje bilo poprilično veselo. Kao i ovdje. Pogledaj samo sve te proklete ruže.

Vratila sam se do mladoženje i na mramornom postolju do vrata opazila nešto nalik ukrašenoj kutiji šampanjca.

Bila je poprskana krvlju.

– Pomoćnik upravitelja ju je primijetio, rekao je Jacobi.

– Rekao bih daje onaj koji je ovo učinio, tkogaod to bio, šampanjac vjerojatno donio sa sobom, kao dar.

– Je li tko viđen u blizini?

– Da, mnogo ljudi u odijelima. Došli su na vjenčanje, zar ne?

Pročitala sam etiketu na boci šampanjca. – Krug. Clos du Mesnil, 1989.

– To ti nešto govori? upitao je Jacobi.

– Samo da ubojica ima dobar ukus.

Pogledala sam u krvlju natopljenu jaknu. Sa strane je bio jedan jedini rez gdje je bio zadan smrtonosni ubod.

– Čini mi se da mu je ubojica skinuo jaknu nakon što gaje uboo, rekao je Jacobi i slegnuo ramenima.

– Zašto bi, do vraga, to učinio? glasno sam progundala.

– Ne znam. Morat ćemo ga pitati.

Charlie Clapper me je gledao tražeći dozvolu da obavi svoj posao. Klimnula sam mu. Zatim sam se vratila mladenki. Imala sam vrlo loš osjećaj u vezi ovog slučaja. Ako ubojstvo nije bilo počinjeno zbog novca, onda je sigurno moralo biti zbog seksa.

Podigla sam njezinu luksuznu suknju od tila. Najhladnija, najgorča potvrda me je presjekla. Imala sam pravo.

Mladenkine gaćice bile su spuštene i visjele su joj na jednoj nozi.

Osjetila sam divlji bijes u grudima. Pogledala sam u oči te mlade žene. Sve je bilo pred njom, sve nade i svi snovi. Sada je bila leš, žrtva ubojstva, okaljana, vjerojatno silovana u svojoj prvoj bračnoj noći.

Dok sam tako stajala i treptala, iznenada sam shvatila da plačem.

– Warrene, želim pričati s mladoženjinim roditeljima, rekla sam. – Želim da uzmete iskaz od sviju koji su sinoć bili na ovom katu. Ako su se odjavili, pronađite ih. I želim popis hotelskog osoblja koje je sinoć bilo na poslu.

Znala sam da se više neću moći suzdržati ako smjesta ne izađem vani. – Odmah, Warrene. Molim te...

Odmah.

7. poglavlje

Phillip Campbell je hodao ulicom Powell prema Union Squareu i hotelu Hyatt. Policija je doslovno blokirala ulicu i znatiželjnika je pred hotelom bilo sve više.

Zavijanje policijskih sirena i vozila hitne pomoći ispunjavalo je zrak. To nije nimalo pristajalo civiliziranom, uglednom San Franciscu. Uživao je u tom prizoru!

Campbell gotovo nije mogao vjerovati da se vraća na mjesto zločina. Jednostavno nije mogao odoljeti porivu. To što je opet bio tu pomoglo mu je da iznova proživi prošlu noć. Dok se približavao ulicom Powell, navala adrenalina postajala je sve veća. Srce mu je tuklo, gotovo nekontrolirano.

Probio se kroz gužvu koja se stvorila kod posljednjeg bloka pred Hyattom. Čuo je kako se glasine šire svjetinom, u kojoj su uglavnom bili poslovni ljudi u skupim odijelima. Lica su im bila namrštena od strepnje i bola. Čule su se glasine o požaru u hotelu, o samoubojici koji prijete da će skočiti, o ubojstvu, samoubojstvu, ali ništa nije bilo blizu užasa stvarnog događaja.

Konačno, dovoljno se približio da može gledati policiju San Francisca na djelu. Nekolicina policajaca promatrala je okupljene, tražeći njega. Nije se brinuo hoće li ga otkriti, niti malo. Nije uopće izgledao sumnjivo i vjerojatno je pripadao u onih pet posto stanovništva u koje policija nikad ne bi posumnjala. To gaje tješilo, štoviše, uzbuđivalo.

Bože, učinio je to – uzrokovao da se sve ovo odigra, a tek je počeo. Nikad dosad nije iskustio takav osjećaj, kao ni grad San Francisco.

Jedan je biznismen izašao iz Hyatta, a izvjestitelji i ostali znatiželjnici počeli su mu postavljati pitanja kao da se radi o nekoj vrlo slavnoj osobi. Čovjek je bio u ranim tridesetima i namjerno se cerio. Imao je ono što su svi tražili i znao je to. Ponašao se kao daje glavni, uživajući u svom bijednom trenutku slave.

– Jedan mladi par – ubijeni su u apartmanu na vrhu hotela, čuo je čovjeka kako govori. – Bili su na medenom mjesecu. Tužno, ha?
Svjetina oko Phillipa Campbella je uzdahnula, a njega je probolo u srcu.

8. poglavlje

Kakav prizor! Cindy Thomas probijala se kroz mnoštvo znatiželjnika koji su opkolili Grand Hyatt. Zatim je uzdahnula pri pogledu na policijski kordon koji je blokirao ulaz.

Oko ulaza je vjerojatno bilo zbijeno stotine znatiželjnika: turisti s kamerama, biznismeni na putu na posao; drugi su mahali novinarskim akreditacijama i vikali, pokušavajući ući unutra. Preko puta ulice, televizijski kombi već je pripremao izvješće s lica mjesta, s pročeljem hotela u pozadini.

S dvije godine iskustva na poslu izvjestiteljice o lokalnim zbivanjima u gradskoj rubrici Chroniclea, Cindy je mogla nanjušiti priču koja će biti prekretnica u njezinoj karijeri. Od ove joj se ježila koža na vratu.

– Umorstvo u hotelu Grand Hyatt, obavijestio ju je Sid Glass, urednik gradske rubrike, nakon što je jedan novinar presreo vijest na policijskom kanalu. Suzie Fitzpatrick i Tom Stone, redoviti izvjestitelji Chroniclea s poprišta zločina već su bili na zadatku. – Da si smjesta otišla tamo, dreknuo je njezin šef, na njezino iznenađenje. Nije morao dvaput reći.

Ali sada, pred Hyattom, Cindy je osjetila daje njezin kratki trenutak sreće došao kraju.

Ulica je bila blokirana. Svake sekunde pristizalo je sve više izvjestiteljskih ekipa. Ako nešto odmah ne smisli, Fitzpatrickova ili Stone uskoro će dobiti priču. Ono što je ona trebala nalazilo se unutra. Ali ona je bila tu vani, na pločniku.

Ugledala je kolonu limuzina i prišla prvoj – bila je velika, bež boje. Pokucala je na prozor. Vozač je pogledao preko novina, Chroniclea, naravno, i spustio prozor kada gaje pogledala u oči.

– Čekate Steadmana? upitala je Cindy.

– Ne, odgovorio je vozač. – Eddlesona.

– Oprostite, oprostite, mahnula je. Ali u sebi je sva sjala.

To je bila njezina ulaznica unutra.

Zadržala, se u gužvi još nekoliko trenutaka, a zatim se probila do ulaza. Jedan mladi redarstvenik ispriječio joj se na putu. – Oprostite, rekla je Cindy, praveći se da je u žurbi. – Imam sastanak u hotelu.

– Ime?

– Eddleson. Očekuje me.

Policajac na ulazu prešao je prstom po računalnom ispisu pričvršćenom na notesu. – Zna li broj sobe?

Cindy je odmahнула glavom. – Rekao je da ćemo se u jedanaest naći u restoranu. Taj restoran u Hyattu bio je sastajalište na doručku najvećih moćnika San Francisca.

Policajac na ulazu ju je pažljivo odmjerio. Cindy je pomislila kako u svojoj crnoj kožnoj jakni, trapericama i sandalama iz Earthsakea, baš ne izgleda kao netko tko ide na doručak s moćnikom.

– Moj sastanak, rekla je Cindy, kucajući po satu.

– Eddleson.

Zbunjen, policajac ju je pustio unutra.

Ušla je. Oko nje se izdizao visoki stakleni atrij čiji su zlatni piloni sezali sve do trećeg kata. Zakikotala se zbog toga; svi oni visoko cijenjeni pametnjakovići i poznate face još su bili vani na ulici.

A Cindy Thomas bila je prva koja je ušla unutra. Sada je samo trebala skovati plan.

Unutra je bila prava strka: policajci, biznismeni na odlasku, turisti, hotelsko osoblje u grimiznim odorama.

Šef je rekao da se radi o umorstvu. I to drskom, sudeći po visokom ugledu hotela. Ali nije znala na kojem katu ili kada se ono dogodilo. Nije znala ni radi li se o gostu.

Možda je bila unutra, ali nije imala pojma što će.

Cindy je ugledala gomilu kovčega na drugom kraju predvorja. Nitko ih nije čuvao. Činilo se da pripadaju nekoj većoj skupini turista. Pikolo ih je iznosio vani. Prišla je kovčezima i kleknula do jednog, pretvarajući se da uzima nešto iz njega.

Pored nje je prošao drugi pikolo. – Trebate taksi?

Cindy je niječući odmahнула glavom. – Imam prijevoz.

A zatim, bacivši pogled na metež i gužvu, zakolutala je očima. – Upravo sam se probudila. Što se dogodilo?

– Niste čuli? Vjerojatno ste jedina. Sinoć smo imali velikih problema u hotelu.

Cindyne oči su se raširile.

– Dva umorstva. Na tridesetom katu. Stišao je glas kao da joj odaje tajnu njezina života. – Jeste li kojim slučajem bili na onom sinoćnjem velikom piru? Ubijeni su mladenka i mladoženja. Netko im je upao u sobu, u mandarinskom apartmanu.

– Isuse! Cindy je ustuknula.

– Sigurno ne želite da vam iznesem kovčege? provjerio je pikolo.

Cindy se usiljeno nasmiješila. – Hvala. Pričekat ću ovdje.

Na drugom kraju predvorja, opazila je kako se još jedna vrata dizala otvaraju. Vani je izašao pikolo, gurajući kolica s prtljagom. To je vjerojatno bilo dizalo za poslugu. Po onome stoje vidjela, policija ga nije zatvorila.

Kroz gužvu u predvorju se probila prema dizalu, pritisnula dugme i sjajna zlatna vrata su se otvorila. Hvala Bogu, bilo je prazno. Cindy je hitro ušla unutra i vrata su se zatvorila. Nije mogla vjerovati. Nije mogla vjerovati što čini. Pritisnula je broj 30.

Mandarinski apartman.

Dvostruko umorstvo.

Njezina priča.

9. poglavlje

Kada se dizalo zaustavilo, Cindy je zadržala dah. Srce joj je udaralo poput turbine. Bila je na tridesetom katu.

Ušla je. Zbilja je učinila to.

Vrata su se otvorila u samom prikrajku kata. Zahvalila je Bogu što ju ispred nije dočekaao policajac. S druge strane hodnika čula se vreva. Samo je trebala slijediti zvuk.

Dok je brzo išla niz hodnik, glasovi su postajali jači.

Mimoišla se s dva muškarca u žutim jaknama na kojima je velikim crnim slovima pisalo 'Ekipa za očevid'. Na kraju hodnika skupina policajaca i istražitelja stajala je pred otvorenim dvostrukim vratima na kojima je pisalo Mandarinski apartman.

Ne samo daje bila unutra; bila je usred jebenog poprišta zločina. Odlučno se uspravivši, Cindy se uputila prema dvostrukim vratima. Policajci niti nisu pogledali prema njoj; propuštali su unutra policijsko osoblje koje je stiglo glavnim dizalima.

Uspjela je doći na cilj. U Mandarinski apartman. Mogla je vidjeti unutra. Apartman je bio velik, raskošan. Ruže su bile posvuda. Zatim joj je srce zastalo. Mislila je da će joj pozliti.

Mladoženja je nepomično ležao na podu, u krvlju natopljenoj košulji.

Cindy je osjetila kako joj koljena klecaju. Nikad prije nije vidjela žrtvu ubojstva. Htjela se nagnuti naprijed i pustiti da joj oči upamte svaku pojedinost, ali tijelo ju nije slušalo.

– Tko ste, do vraga, vi? iznenada je upitao jedan osorni glas. Jedan krupan, ljutiti policajac zurio je ravno u njezino lice.

Izenada ju je zgrabio i snažno gurnuo o zid. Boljelo je.

U nastupu panike, Cindy je smeteno pokazala na svoju torbu i lisnicu, gdje joj se nalazila novinarska akreditacija sa slikom.

Ljutiti policajac počeo je prevrtati njezine kreditne kartice i osobne dokumente kao da se radi o reklamnoj pošti.

– Isuse, namrštio se redarstvenik snažnog vrata.

Izgledao je poput bijesnog dobermana. – Ona je novinarka.

– Kako ste, do vraga, dospjeli ovdje? zahtijevao je njegov partner.

– Izbaci je vani, zaurlo je doberman. – I zadržite njezinu osobnu iskaznicu. Sljedećih godinu dana neće smjeti ni primirisati policijske izvještaje.

Dok ju je njegov partner odvodio prema glavnim dizalima, Cindy je preko ramena posljednji put bacila pogled na noge mrtvacu ispružene do vrata. Prizor je bio užasan – zastrašujući i tužan. Drhtala je.

– Pokažite ovoj izvjestiteljici izlaz, naredio je redarstvenik trećem policajcu zaduženom za dizala. Mahnuo je njezinom iskaznicom kao da je igraća karta. – Nadam se daju se isplatilo izgubiti.

Kada su se vrata dizala već počela zatvarati, jedan je glas viknuo: – Čekaj U dizalo je ušla neka visoka žena u blijedoplavoj majici i vesti s brokatima, s policijskom značkom za pojasom.

Bila je zgodna, plavokosa i očito uznemirena. Duboko je uzdahnula kada su se vrata zatvorila.

– Nije lako unutra, inspektorice? upitao je policajac koji je pratio Cindy.

– Nimalo, jednostavno je rekla žena, ne okrenuvši glavu.

Riječ – inspektorica bljesnula je u Cindynoj glavi. Nije mogla vjerovati. Po svemu, prizor je uistinu bio nevjerovatno strašan, ako je uspio uznemiriti i ovu inspektoricu. Dok se dizalo spuštalo, ona je svih trideset katova samo gledala ravno pred sebe, bez ijedne riječi.

Kada su se u predvorju vrata otvorila, žena u plavoj majici se brzo udaljila.

– Vidite li izlaz? policajac je rekao Cindy. – Ne vraćajte se više.

Čim su se vrata dizala zatvorila, ona se okrenula i pogledom pretražujući ogromno predvorje počela tražiti inspektoricu. Opazila ju je kako ulazi u ženski toalet.

Cindy je žurno krenula za njom. U toaletu nije bilo nikoga – samo njih dvije.

Inspektorica je stajala pred zrcalom. Imala je gotovo metar osamdeset, bila je vitka i upadljiva. Na Cindyno čudo, očito je plakala. Isuse, Isuse. Opet je bila unutra.

Što je moglo tako uznemiriti inspektoricu?

– Dobro ste? napokon je blagim glasom upitala Cindy.

Žena se ukrotila uvidjevši da nije sama. Ali na licu je imala nekakav izraz, kao da samo što nije olakšala dušu. – Vi ste ona novinarka, zar ne? Vi ste ona kojoj je pošlo za rukom doći gore.

Cindy je uzdahnula i klimnula.

– Pa kako vam je to uspjelo?

– Ne znam. Možda sam imala sreću.

Inspektorica je izvadila papirnatu maramicu i obrisala oči. – Pa, bojim se da vas je sreća izigrala, ako mislite nešto doznati od mene.

– Nisam to htjela, rekla je Cindy. – Sigurno ste dobro?

Inspektorica se okrenula. U očima joj je vrištalo: – Nemam ti što reći!, ali lagale su. Kao da joj je više od ičega trebalo upravo to, s nekim popričati.

Bio je to jedan od onih čudnih trenutaka kada je Cindy znala da postoji nešto ispod površine. Da su uloge bile drugačije, i daje imala priliku, njih dvije bi čak mogle postati prijateljice.

Cindy je zavukla ruku u džep, izvadila posjetnicu i stavila je na pult ispred inspektorice. – Ako poželite popričati...

Boja se vratila u inspektoričino lijepo lice. Premišljala se, a zatim se jedva zamjetno nasmiješila Cindy.

Cindy joj je uzvratila osmijeh. – Dok sam još ovdje..., prišla je umivaoniku i izvadila svoju šminku, uhvativši inspektoričin pogled u zrcalu.

– Lijepa vesta, rekla je.

10. poglavlje

Radim u Palači pravde. Palača, kako zovemo sivu, granitnu deseterokatnicu u kojoj se nalazi gradski odjel pravosuđa, nalazi se nešto zapadnije od autoceste na uglu Šeste i Bryanta. Ako sama zgrada i njezini sterilni hodnici nisu govorili da policija uopće nema osjećaja za stil, njezino susjedstvo svakako jest. Sastojalo se od rukom oslikanih agencija za izdavanje jamčevina, trgovina rezervnim dijelovima, parkirališta i kafića na zlu glasu.

Štogod vas mučilo, u Palači ste to mogli naći: krađe auta, seksualni zločini, pljačke. Na osmom katu se nalazilo Javno tužiteljstvo u čijim su uredima radili mladi, nadobudni tužitelji. Na desetom katu bile su ćelije. Sve najednom mjestu, od uhićenja do optužbe.

Odmah do, imali smo čak i mrtvačnicu.

Nakon užurbane tiskovne konferencije na kojoj su iznesene najosnovnije činjenice, Jacobi i ja dogovorili smo se da ćemo se naći gore i pozabaviti se dokazima koje smo imali.

Nas dvanaest koji smo radili u odjelu za umorstva i bili zaduženi za cijeli grad dijelili smo prostoriju veličine sedam za deset metara, osvijetljenu strogim neonskim svjetiljkama. Ja sam pomno izabrala svoj stol – pokraj prozora, odakle se vidio ulaz na autocestu. Stol je uvijek bio zatrpan fasciklima, fotografijama, otpusnicama. Jedini uistinu osoban predmet na njemu bila je jedna kocka od pleksiglasa koju mi je bio poklonio moj prvi partner. Na njoj je pisalo Gledajući samo u tračnice ne možeš znati kojim je putem prošao vlak.

Skuhala sam si čaj i našla se s Jacobijem u sobi za ispitivanje broj jedan. Nacrtala sam dva stupca na ploči: jedan za ono što smo znali, drugi za ono što smo trebali provjeriti.

Jacobijev preliminarni razgovor s mladoženjinim roditeljima nije urodio plodom. Njegov otac bio je neka velika faca na Wall Streetu. Vodio je nekakvu tvrtku koja se bavila međunarodnim otkupom i isplatom.

Rekao je da su on i njegova žena ostali sve dok nisu ispratili posljednjeg uzvanika i – odveli djecu gore. Nisu imali nijednog neprijatelja. Nikakvih dugova, nikakvih ovisnosti i nitko im nije prijeto. Ništa što bi nekoga nagnalo na takav užasan, nezamisliv čin.

No, ispitivanje gostiju na tridesetom katu bilo je nešto uspješnije. Jedan par iz Chicaga sinoć je oko pola jedanaest primijetio nekog čovjeka u hodniku blizu Mandarinskog apartmana. Opisali su ga kao muškarca srednje građe, kratke crne kose i rekli su da je nosio crno odijelo, a možda čak i smoking. Nosio je nešto poput kutije pića.

Kasnije, dvije su uporabljene kesice čaja i dva prazna pakiranja sredstva protiv žgaravice na stolu bili najjasniji znakovi da smo o tim pitanjima razglabali nekoliko sati.

Bilo je sedam i petnaest navečer. Naša je smjena završavala u pet.

– Ništa od sastanaka večeras, Lindsay? na koncu je upitao Jacobi.

– Stignem na sve sastanke ako to hoću, Warrene.

– Baš. Kao što sam rekao – ništa od sastanka večeras.

Naš poručnik Sam Roth, kojega smo zvali – Veseli, bez kucanja je provirio u sobu. Bacio je primjerak poslijepodnevnog izdanja Chroniclea na stol. – Jeste li vidjeli ovo?

Naslov masnim crnim slovima glasio je: POKOLJ U PRVOJ BRAČNOJ NOĆI U HYATTU. Glasno sam počela čitati s naslovnice: '– U sobi s nevjerojatnim pogledom na Zaljev, u svijetu poznatom samo bogatima, tijelo dvade-setdevetogodišnjeg mladoženje beživotno je ležalo blizu vrata.' Namrštio se. – Zbog čega smo pozvali ovu novinarku – zbog obilaska mjesta umorstva? Zna imena i opisuje prizorište.

U potpisuje stajalo Cindy Thomas. Sjetila sam se posjetnice u svojoj torbici. Prokleta Cindy Goddamn Thomas. – Možda bih je trebao nazvati i nju pitati imamo li kakvih tragova, sarkastično je rekao Roth.

– Želite ući? upitala sam. – Pogledajte na ploču. Dobro bi nam došla pomoć.

Roth je samo stajao na mjestu, grickajući svoju mesnatu donju usnu. Spremao se zatvoriti vrata za sobom, ali se predomislio. – Lindsay, budi u mojem uredu sutra u petnaest do devet. Ovaj slučaj moramo pažljivo razraditi. Za sada je tvoj. Zatim je zatvorio vrata.

Opet sam sjela na stol. Osjećala sam kako me pritišće neka velika težina. Prošao je cijeli dan. Nisam se imala niti jedan jedini trenutak vremena posvetiti svojem problemu.

– Dobro si? upitao je Jacobi.

Pogledala sam ga, na rubu da si olakšam dušu, ili da možda opet zaplačem.

– Bilo je to grozno mjesto zločina, rekao je, spremajući se otići. – Trebala bi poći kući, možda se okupati.

Nasmiješila sam mu se, zahvalna na iznenadnom suosjećanju koje kod njega nije bilo uobičajeno.

Kada je otišao, pogledala sam u prazne stupce na ploči. Osjećala sam se tako iscrpljeno i prazno da sam jedva ustala. Polako, dnevni događaji i moj posjet Orenthaleru opet su se utkali u moj um. U glavi mi se zavrtjelo od njegova upozorenja: – Smrtonosno, Lindsay.

Zatim me pogodila strahovita spoznaja. Bilo je skoro osam sati i još nisam bila nazvala Orenthalerova specijalista.

11. poglavlje

Kada sam te večeri došla kući, na svoj sam način poslušala Jacobijev savjet. Prvo sam prošetala svog psa, Slatku Marthu. Dvoje mojih susjeda brinu o njoj preko dana, ali ona je uvijek spremna za našu večernju šetnju. Poslije šetnje, izula sam cipele, bacila svoj pištolj i odjeću na krevet i dugo se tuširala pod vrućom vodom, uzevši sa sobom jednu limenku piva.

Lica Davida i Melanie Brandt te me večeri više nisu proganjala; mogla sam predahnuti. Ali tu su još bili Orenthaler i Neglijev sindrom. Kao i poziv specijalistu kojeg sam se užasavala cijelog dana, kojega uopće nisam nazvala.

Koliko god puta da sam pustila vrući mlaz vode na lice, nikako nisam mogla isprati dugi dan koji je bio iza mene. Moj život se promijenio. Više se nisam borila samo protiv ubojica na ulici. Borila sam se za svoj život.

Kada sam izašla ispod tuša, očetkala sam kosu i dugo zurila u svoj lik u zrcalu. Glavom mi je prošla misao koju sam rijetko doživljavala: da sam lijepa. Ne ljepotica, ali zgodna. Visoka, gotovo 1,75 centimetara; imala sam prilično lijepu figuru za nekoga tko povremeno ispija pivo i jede sladoled od karamela. Imala sam te žive, sjajne smeđe oči. Nisam uzmaknula.

Kako je bilo moguće da ću umrijeti?

Večeras, pak, oči su mi bile drukčije. Uplašene. Sve se činilo drukčije. – Suprotstavi se plimi, čula sam kako u meni govori neki glas. – Ne daj se. Nikad se ne daj.

Koliko god se trudila potisnuti to pitanje, ono je stalno izbijalo na površinu. Zašto ja?

Obukla sam džemper, svezala kosu u kratki rep i otišla u kuhinju, pristaviti vodu za tjesteninu i zagrijati umak koji sam preksinoć stavila u hladnjak. Dok se umak podgrijavao, pustila sam glazbu, Saru McLachlan, i sjela za pult u kuhinji uz čašu crnog vina starog jedan dan. Mazila sam Slatku Marthu dok je glazba svirala.

Još otkako sam se prije dvije godine razvela, živjela sam sama. Mrzim samački život. Volim ljude, prijatelje.

Svog muža Toma voljela sam više od života – sve dok me nije ostavio, rekavši mi: – Lindsay, ne mogu ti objasniti. Volim te, ali moram otići. Moram naći neku drugu. Više ti nemam što reći.

Valjda je govorio istinu, ali to je bila najgluplja, najtužnija stvar koju sam ikad čula. Slomio mi je srce na milijun komadića. Još uvijek je slomljeno. Zato, iako mrzim živjeti sama – osim, naravno, sa Slatkom Marthom – bojim se opet biti s kime. Što ako me ta osoba iznenada prestane voljeti? Ne bih to mogla podnijeti.

Zbog toga odbijem, ili upucam, svakog muškarca koji mi se približi.

Ali Bože što mrzim biti sama.

Pogotovo večeras.

Majka mi je umrla od raka dojke kada sam tek bila završila fakultet. Bila sam se prebacila u gradsku školu s Berkeleya da bih joj bila pri ruci i da bih pomogla svojoj mlađoj sestri Cat. Kao i u većini stvari u svojem životu, čak i kada ju je tata napustio, mama se počela boriti sa svojom bolešću tek onda kada je za sve bilo prekasno.

Oca sam od svoje trinaeste godine vidjela samo dvaput. Dvadeset godina je bio policajac, i to prilično dobar. Znao je poslije smjene otići u svoj kafić, Alibi, i gledati utakmicu Giantsa. Ponekad bi odveo i mene, – svoju malu maskotu, da mi se drugi policajci dive.

Kada je umak bio gotov, prelila sam ga preko špageta. Uzela sam tanjur i salatu i izašla na terasu.

Martha je došla za mnom. Pratila me je kao sjena još otkako sam je uzela iz spasilačke udruge graničarskih kolija. Živim na Potrero Hillu, u renoviranoj plavoj kući građenoj u michaelianskom starinskom stilu, s pogledom na Zaljev. Pogled nije ni blizu onome iz Mandarinskog apartmana.

Podigla sam noge na susjednu stolicu, držeći tanjur u krilu. S druge strane Zaljeva, svjetla Oaklanda sjajila su poput tisuće prijetećih očiju.

Pogledala sam u galaktiku treperavih svjetala, osjetila kako mi se oči pune suzama i po drugi put tog dana shvatila da plačem. Martha me je blago pomazila svojom njuškicom, a zatim pojela špagete umjesto mene.

12. poglavlje

Učetrvt do devet sljedećeg jutra u Palači sam kucala na zamagljeni prozor ureda poručnika Rotha. Roth me voli – ja sam mu poput druge kćeri, kaže on. Nema pojma kako to zna biti snishodljivo. Dolazim u napast reći Rothu da i ja njega volim – kao djeda.

Očekivala sam zateći gomilu ljudi – najmanje dvojicu iz unutrašnje kontrole, ili možda kapetana Weltinga, koji je nadzirao Biro istražitelja – ali, kada mi je mahnuo da uđem unutra, u prostoriji je bila još samo jedna osoba.

Bio je to zgodan neznanac u pamučnoj košulji s prugastom kravatom, kratke crne kose i snažnih ramena. Imao je lijepo, inteligentno lice koje kao da je oživjelo kad sam ušla. Meni je to značilo samo jedno: Neka važna faca. Netko iz službe za odnose s javnošću Odjela ili iz Gradske vijećnice.

Imala sam neugodan osjećaj da su upravo govorili o meni.

Dok sam išla na sastanak, uvježbavala sam uvjerljivo pobijanje propusta oko narušavanja tiskovne sigurnosti – kako sam i sama zakasnila na mjesto zločina i kako je pravi problem predstavljalo samo umorstvo. No, Roth me iznenadio. – To umorstvo nazivaju 'Blues svadbenih zvona'–, rekao je, bacivši mi jutarnje izdanje Chroniclea u lice.

– Vidjela sam, odgovorila sam, osjetivši olakšanje što se opet mogu usredotočiti na slučaj.

On je pogledao u gospodina Gradsku Vijećnicu.

– Stalno ćemo čitati o ovome slučaju. Oboje su bili bogati, s prestižnih sveučilišta, popularni. Neka vrst mladog Kennedyja i one njegove plavokose žene – baš kao njihova tragedija.

– Meni je svejedno tko su bili, odgovorila sam mu.

– Slušaj, Sam, o onome jučer...

Prekinuo me je rukom. – Zaboravi jučer. Već sam se čuo s šefom Mercerom. Ovaj slučaj posve zaokuplja njegovu pozornost. Pogledao je otmjeno odjevenog političkog tipa u kutu. – Svejedno, ne želi da u ovom slučaju išta izmakne nadzoru. Ono što se dogodilo u drugim važnim slučajevima, ne smije se dogoditi u ovom. Zatim mi je rekao: – U ovom slučaju mijenjamo pravila.

Iznenada, zrak u sobi ispunio se gustim i nelagodnim osjećajem namještaljke.

Zatim je gospodin Gradska Vijećnica stupio naprijed.

Uočila sam iskustvo u njegovim očima. Odavale su osobu koja je dobro radila svoj posao. – Gradonačelnik i šef Mercer misle da možemo zajednički raditi na ovom slučaju. Smatrajte to nekom vrstom međudjelnog savezništva. To jest, ako želite raditi s nekim novim, rekao je.

– Novim? Gledala sam čas jednog, čas drugog, da bi na kraju ostala zuriti u Rotha.

– Ovo je tvoj novi partner, rekao je Roth.

– Netko me je prilično dobro zajebao, pomislila sam u sebi. – Ovo ne bi učinili muškarcu.

– Chris Raleigh, rekao je gospodin Faca iz gradske vijećnice, pruživši ruku.

Ja mu nisam pružila svoju.

– Posljednjih nekoliko godina, nastavio je Roth, – inspektor Raleigh je radio kao suradnik dobrotvornog fonda pri gradonačelnikovu uredu. Stručnjak je za postupanje s potencijalno osjetljivim slučajevima.

– Postupanje?

Raleigh me je pogledao, zakolutavši očima. Nastojao je biti skroman. – Sprječavanje... nadziranje štete...

viđanje bilo kakvih posljedičnih rana u društvu.

– O, rekla sam, – shvaćam. Vi ste marketinški čovjek.

Nasmiješio se. Svaki dio njegova tijela odavao je stručnost i pouzdanost koju sam povezivala s ljudima što su sjedili oko velikih stolova u Gradskoj vijećnici.

– Prije toga, nastavio je Roth, – Chris je bio kapetan u Sjevernom okrugu.

– To je ugledna, znamenita četvrt, frknula sam. Svatko se šalio na račun uglednog Sjevernog okruga koji se pružao od Nob Hilla do Pacific Heightsa. Tamo su vrhuncem kriminala smatrali buku pred kućama koju bi prijavljivale ugledne građanke i zakašnjele turiste koje su ostali bez kreveta i doručka.

– Rješavali smo i zastoje u prometu oko Presidia, rekao je Raleigh, još jednom se nasmiješivši.

Ignorirala sam ga. Obratila sam se Rothu. – Što je s Warrenom? Ja i on smo dijelili sve slučajeve u posljednje dvije godine.

– Jacobi će dobiti novi zadatak. Imam pravi posao za njega i njegova lajava usta.

Nije mi se sviđalo ostaviti svoga partnera, pametnjakovića i šaljivčinu. Ali Jacobi je sam sebi bio najveći neprijatelj.

Na moje iznenađenje, Raleigh je upitao: – Slažete se s ovim, inspektorice?

Nisam baš imala izbora. Klimnula sam. – Ako mi ne budete smetali. Osim toga, nosite ljepše kravate od Jacobija.

– Dar za Očev dan, nasmiješio se od zadovoljstva.

Nisam mogla vjerovati da osjećam kako nezadovoljstvo struji kroz mene. Isuse, Lindsay. Nisam vidjela vjenčani prsten. Lindsay!

– Skidam te sa svih drugih slučajeva, rekao je Roth. – Bez sukobljenih obveza. Jacobi može srediti zaostatke, ako želi ostati na slučaju.

– Onda, tko je glavni? upitala sam Cheeryja. Ja sam bila starija partnerica Jacobiju; bila sam naviknuta sama voditi svoje slučajeve.

Cheery se zadovoljno nasmijao. – On radi s gradonačelnikom. On je bivši kapetan okruga. Što misliš, tko je glavni?

– Što mislite o tome da vi budete glavna na terenu?

predložio je Raleigh. – A što ćemo raditi s onim što doznamo je moja stvar.

Premišljala sam se, procjenjujući ga pogledom. Bože, bio je tako uglađen.

Roth me pogledao. – Želiš li da pitam Jacobija je li i on sličnih stavova? Možda će on htjeti novog partnera.

Raleigh je susreo moj pogled. – Gledajte, obavijestit ću vas ako mi ne uspijemo riješiti stvar.

To je bilo najbolje što sam mogla dobiti od svega.

Dogovor se promijenio. Ali bar sam zadržala svoj slučaj.

– Onda, kako da vas zovem? Kapetane?

Ležerno, Raleigh je prebacio svoj lagani sportski kaput preko ramena i krenuo prema vratima. – Pokušajte me zvati po imenu. Već pet godina nisam kapetan.

– Dobro, Raleigh, rekla sam, blago se nasmiješivši. – Jesi li u Sjevernom okrugu ikad vidio mrtvaca?

13. poglavlje

U odjelu za umorstva kružila je šala o mrtvačnici: unatoč nikakvom ozračju, bila je dobra za posao. Ništa se ne može usporediti s oštrim mirisom formaldehida ili depresivnim sjajem bijelih pločica u hodniku koje podsjećaju na bolnicu. U takvom okruženju, mukotrpan posao traženja tragova koji nikamo ne vode čini se nadahnjujućim.

Ali kao što kažu, tu se nalaze tijela. Uz to, moram vidjeti i svoju prijateljicu Claire. Nije se imalo mnogo toga za reći o Claire Wasburn, osim daje bila briljantna, posve predana svojem poslu i svakako moja najbolja prijateljica na svijetu. Šest godina bila je glavni istražitelj za sudsku medicinu, a svatko u odjelu za umorstva znao je da ona nimalo ne zaslužuje tu titulu, jer je praktički vodila ured umjesto Anthonyja Righetija.

Righetti je njezin arogantni šef vječno gladan moći, koji uz to stalno krade njezine zasluge, ali Claire se rijetko kad na to tuži.

U našim očima, Claire je mrtvozornikov ured. Možda se pojam mrtvozornice još nije uvriježio, čak ni u San Franciscu.

Žena je, a k tome i crkinja.

Kad smo Raleigh i ja stigli, uveli su nas u Clairin ured.

Nosila je bijelu liječničku kutu na na čijem je gornjem lijevom džepu bio izvezen nadimak Leptir.

Prvo što se opaža na Claire jest da ima oko dvadeset pet kilograma viška, što sam odmah opazila kada sam je prvi put upoznala. – U formi sam, uvijek bi se nasmijala. – U okrugloj.

Druga stvar kod nje bilo je njezino veselo, pouzdano držanje. Odmah biste znali daje bezbrižna. Imala je tijelo brahmana, um sokola i njeznu dušu leptira.

Kad smo ušli unutra umorno mi se ali zadovoljno nasmiješila, kao da je radila cijelu noć. Predstavila sam joj Raleigha i Claire mi je očima dala znak daju se dojmio.

Štogaod sam ja tijekom godina naučila na ulici, ona je pobijala svojom urođenom mudrošću. Kako se nosila sa zahtjevima svoga posla i mirila se s time što joj šef krade zasluge, podižući uz to dvoje djece tinejdžera, bilo je pravo čudo. A njezin brak s Edmundom, koji je svirao veliki bubanj u simfonijskom orkestru San Francisca, davao mi je vjeru i nadu u instituciju bračne veze.

– Očekivala sam te, rekla je kad smo se zagrlile. – Sinoć sam te nazvala odavde. Nisi primila poruku?

Dok me grlila svojim rukama punim utjehe, zapljusnuo me je val osjećaja. Htjela sam joj reći sve. Da tu nije bio Raleigh, otvorila bih joj dušu – rekla bih joj sve o Orenthaleru i Neglijevu sindromu – smjesta.

– Bila sam umorna, odgovorila sam. – I posve iscrpljena.

Imala sam dug, naporan dan.

– Nemojte mi reći, nasmijao se Raleigh, – da se vas dvije poznajete.

– Standardna priprema za obdukciju, nacerila se Claire kada smo se odmaknule jedna od druge. – Zar vas tome ne uče u Gradskoj vijećnici?

Šaljivo je raširio ruke.

– A-ha, rekla je Claire, stišćući me za rame, – ovo treba zaslužiti. Svejedno, rekla je ozbiljnim glasom, – jutros sam završila preliminarne pretrage. Želiš li vidjeti tijela?

Klimnula sam potvrdno.

– Pripremi se, njih dvoje baš i nisu za oglas u Modernoj mladenki.

Odvela nas je kroz niz zatvorenih tlačnih vrata u Komoru, veliku rashlađenu prostoriju gdje su se čuvala tijela.

Išla sam naprijed s Claire, koja me privukla bliže i šapnula mi: – Pogodit ću. Poljubila si Jacobija u nos i iznenada se pretvorio u ovog princa na bijelom konju.

– On radi za gradonačelnika, Claire, nasmiješila sam se.

– Poslali su ga da se ne onesvijestim kad ugledam krv.

– U tom slučaju, odgovorila je, otvarajući teška vrata Komore, – bolje ga se čvrsto drži.

14. poglavlje

Već šest godina sam imala bliske susrete s mrtvacima.

Ali ono što sada vidjela u menije izazvalo val gnušanja.

Unakažena tijela mladenke i mladoženje ležala su jedno uz drugo. Ležala su na otvorenom limenom ležaju izvučenom iz hladnjaka. Na njihovim ukočenim licima ostao je zamrznut stravičan trenutak njihove smrti. David i Melanie Brandt.

Na njihovim jezivim, ukočenim licima nalazila se najčvršća potvrda koju sam ikad vidjela – da životom ne upravlja ništa pošteno ili milostivo. Zagledala sam se u lice Melanie. Jučer, u svojoj vjenčanici, izgledala je pomalo tragično i spokojno. Danas, onako golej, razrezanoj i ukočenoj, tijelo joj je bilo uhvaćeno u kadru grotesknog užasa. Sve ono što sam jučer duboko zakopala, opet je izbilo na površinu.

Šest godina u odjelu za umorstva i nikad nisam okrenula glavu. Ali sada sam je okrenula.

Osjetila sam kako me Claire drži za ruku i naslonila sam se na nju. Na moje iznenađenje, to je bio Raleigh.

Uspravila sam se, osjetivši mješavinu bijesa i sramote.

– Hvala, rekla sam. – Dobro sam.

– Radim ovaj posao osam godina, tiho je rekla Claire.

– A kad sam vidjela ovo tijelo, i menije došlo da okrenem glavu.

Uzela je jedan fascikl sa stola za obdukciju preko puta Davida Brandta, a zatim pokazala na grubu, zjapeću ubodnu ranu na lijevoj strani njegovih prsa. – Zadobio je jedan ubod u des-

nu kljetku. Ovdje vidite kako se nož zabio između četvrtog rebra i prsne kosti. Probio je atri-
oventikularno čvorište, koje srce napaja energijom.

Tehnički, pao je u arest.

– Umro je od srčanog udara?

Navukla je par elastičnih kirurških rukavica preko ruku i crveno lakiranih noktiju. –
Elektromehanička disocijacija.

To je samo uljepšani opis uboda u srce.

– Što znaš o oružju? upitala sam.

– Sve što dosad znam jest da se radilo o standardnoj, ravnoj oštrici. Nema neobičnih trago-
va ili uzoraka na ubodnoj rani. Mogu vam reći da je ubojica bio srednje visine – između 167 i
175 centimetara – i daje, po kutu uboda, bio dešnjak. Vidite da je rez malo nagnut prema gore.
Ovdje, rekla je, prelazeći prstima preko rane. – Mladoženja je imao 180 centimetara. Na nje-
govoj ženi, koja je bila visoka 163 centimetra, kut prvog reza bio je nagnut prema dolje.

Pregledala sam mladoženjine dlanove i ruke, tražeći ogrebotine. – Ima li znakova borbe?

– Nije ih moglo biti. Jadni čovjek bio je nasmrt preplašen.

Klimnula sam, pogledavši mladoženjino lice.

Claire je odmahнула glavom. – Nisam baš tako mislila.

Clapperova ekipa našla je uzorke tekućine na mladoženjinim cipelama i drvenom podu u
foajeu gdje je pronađen. Podigla je malu bočicu s kapljicama mutne tekućine.

Raleigh i ja zurili smo u nju, ne shvaćajući.

– Urin, objasnila je Claire. – Jadni se čovjek očito pomokrio u gaće. Valjda je bio
plašljivac. Pokrila je lice Davida Brandta bijelom plahtom i odmahнула glavom. – Mislim da
tu tajnu možemo zadržati za sebe.

– Nažalost, uzdahnula je, – kod mladenke se stvari nisu ni približno brzo odvijale. Odvela
nas je do pretinca u kojoj je ležala mladenka. – Možda ga je iznenadila.

Tragovi na njezinim rukama i zapešćima ukazuju na borbu. Ovdje. Pokazala je na tam-
nocrvene ozljede na njezinu vratu. – Pokušala sam uzeti malo tkiva ispod njezinih noktiju, ali
rezultati još nisu gotovi. Svejedno, prvi ubod zadan je u gornji dio abdomena, gdje je probio
pluća. S vremenom, uslijed krvarenja, mogla je i od toga umrijeti.

Pokazala je na drugi i treći odvratni rez ispod lijeve dojke koji je bio na sličnom mjestu kao
i kod mladoženje. – Njezin perikard bio je ispunjen s toliko krvi da ste ga mogli ocijediti kao
kru za posuđe.

– Opet tehnički izrazi, rekla sam.

– Radi se o nečemu nalik opni od tkiva što okružuje srce.

Krv se skuplja na tom mjestu i pritišće mišiće tako da se srce više ne može puniti krvlju iz
žila. Srce na kraju jednostavno uguši samo sebe.

Prizor mladenkina srca koje guši vlastita krv prestravio me je. – Gotovo kao daje htio
udvostručiti rane, rekla sam, pregledavajući ubodne rane.

– To mijе palo na pamet, rekla je Claire. – Izravni put do srca.

Raleigh je namrštio obrve. – Znači da je ubojica mogao biti profesionalac? Znao je što
čini?

Claire je slegnula ramenima. – Po tehničkom izgledu rana, možda. Alija ne mislim tako.

U glasu joj se osjećalo oklijevanje. Pogledala sam ravno u njezine ozbiljne oči. – Ono što
me zanima jest je li bila seksualno zlostavljana?

Progutala je. – Postoje jasni znakovi posmrtnе penetracije. Sluznica vagine bila je vrlo
raširena i pronašla sam manje razderotine oko ulaza.

Tijelo mi se napelo od bijesa. – Znači, silovana je.

– Ako je bila silovana, odgovorila je Claire, – to je učinjeno na strašan način. Vaginalna
šupljina bila je strahovito široka. Tako nešto nikad nisam vidjela.

Iskreno, mislim da se ne radi o penetraciji penisom.

– Tupim predmetom onda? upitao je Raleigh.
– Možda..., ali na stjenkama vagine postoje ozljede koje odgovaraju nekakvom prstenu. Claire je udahнула.

– Osobno, mislim da ju je silovao šakom.

Šokantna priroda smrti Melanie Brandt, natjerala me je da opet zadrhtim. Šaka. Oko svega bila je prisutna neka divlja konačnost. Njezin ubojica nije samo htio ispoljiti svoju moru, nego ju je htio i osramotiti. Zašto?

– Ako možeš podnijeti još nešto, slijedi me, rekla je Claire.

Izvela nas je van kroz vrata na pero i odvela u susjedni laboratorij. Na bijelom sterilnom papiru ležala je krvava jakna smokinga koju smo našli kod mladoženje.

Claire je primila jaknu za ovratnik. – Clapper mi ju je posudio. Naravno, da potvrdim čija je krv na sakou.

Prednji lijevi dio bio je razderan smrtonosnim rezom i poprskam tamnim mrljama krvi. – Ovdje počinje biti vrlo zanimljivo, rekla je Claire. – Na jakni nisam pronašla samo krv Davida Brandta.

Raleigh i ja zinuli smo od čuda.

– Krv je ubojičina? rekao je, širom otvorenih očiju.

Ona je odmahнула glavom. – Ne – mladenkina je.

Brzo sam se prisjetila poprišta zločina. Mladoženja je ubijen kod vrata; njegova žena ležala je deset metara dalje, u spavaćoj sobi.

– Kako je mladenkina krv mogla dospjeti na njegovu jaknu? rekla sam, zbunjena.

– I mene je to mučilo. Zato sam jaknu položila uz mladoženjin torzo. Rez nije posve odgovarao njegovoj rani.

Gledaj, mladoženjina rana bila je ovdje. Četvrto rebro.

Tragovi reza na jakni nalaze se oko osam centimetara više. Daljnjom pretragom, otkrila sam da prokleta jakna uopće nije iste marke kao i hlače. Ovo je Joseph Abboud.

Claire je namignula, vidjevši da sam shvatila. Jakna nije bila mladoženjina. Pripadala je čovjeku koji gaje ubio.

Claire je zakolutala očima. – Profesionalac tako nešto ne bi ostavio za sobom.

– Možda je samo pokušavao iskoristiti vjenčanje kao krinku, odgovorio je Raleigh.

Na um mi je već padala jedna još strasnija mogućnost.

– Mogao je biti jedan od uzvanika.

15 poglavlje

U sjedištu San Francisco Chroniclea, Cindvne ruke jedva su uspijevale pratiti njezine misli. Do poslijepodnevnog isteka roka ostalo je još samo sat vremena.

Od pikola u Hyattu uspjela je dobiti imena dvoje uzvanika s vjenčanja Brandtovih, koji su još uvijek bili u hotelu. Nakon što je sinoć opet posjetila hotel, konačno je mogla složiti cijelu dirljivu, tragičnu priču – zajedno sa svim zavjetima, zdravicama i romantičnim posljednjim plesom – o mladenkinim i mladoženjinim posljednjim trenucima života.

Svi drugi izvjestitelji još su uvijek slagali oskudne pojedinosti koje je objavila policija. Ali ona je zasad imala prednost. Pobjeđivala je i osjećaj je bio divan.

Također, bila je sigurna da je to najbolji članak koji je napisala otkako je stigla u Chronicle, a možda čak i nakon studija na Michiganu.

U redakciji, njezin potez u Hyattu preko noći ju je pretvorio u zvijezdu. Ljudi koje je jedva poznavala iznenada su je počeli zaustavljati i čestitati joj. Čak ju je i izdavač, kojega je rijetko kad viđala u redakciji gradske rubrike, došao upoznati.

Redakcija gradske rubrike pisala je o prosvjedima u Mill Valleyu zbog vršenja građevinskih radova i preusmjerenja prometa u blizinu školske zone.

Ona je pisala naslovnici.

Dok je tipkala, opazila je kako njezinom stolu prilazi Sidney Glass, urednik gradske rubrike. Glass je u novinama bio poznat kao El Sid. Zaustavio se pred njom i duboko uzdahnuo. – Moramo popričati.

Podigla je glavu, a prsti su joj se polako zaustavili.

– Dva vrlo bijesna starija izvjestitelja s mjesta zločina jedva se čekaju dokopati ove priče. Suzie u Gradskoj vijećnici čeka izvješće od šefa policije i gradonačelnika. Stone je sastavio profil obaju obitelji.

Imaju dvadeset godina staža i dva Pulitzerza za sobom.

Osim toga, to je njihovo područje.

Cindy je mislila da će je srce izdati. – Što ste im rekli? – upitala je.

U El Sidovim je surovim očima mogla vidjeti gramzive ralje glavne ekipe izvjestitelja s mjesta zločina, starije izvjestitelje i njihove istražitelje kako se nameću i tešu tu priču. Njezinu priču.

– Pokaži mi što imaš, konačno je rekao urednik gradske rubrike. Ustao je, povirio preko njezina ramena i pročitao nekoliko rečenica sa zaslona. – Većina toga je u redu. To vjerojatno znaš. 'Napaćen' dolazi ovdje, istaknuo je. – To pojašnjava smisao riječi 'mladenkin otac'. Idu Morris najviše izluđuje pogrešna uporaba modifika-tora i inverzije.

Cindy je osjetila kako se crveni. – Znam, znam.

Pokušavam to ubaciti. Rok mi istječe u...

– Znam kada istječe, negodovao je urednik. – Ali ako to možeš ubaciti, onda to učini kako valja.

Naizgled beskrajno dugo ju je proučavao. Njegov duboki, procjenjivački pogled držao ju je u stanju napetosti.

– Pogotovo ako želiš zadržati svoju priču, rekao je Glass.

Na njegovom vazda neumoljivom licu pojavio se tik i gotovo da joj se nasmiješio. – Thomasova, rekao sam im daje priča tvoja.

Cindy je odoljela porivu da zagrlji tog mušičavog tiranina od urednika, i to pred svima, nasred redakcije.

– Želite da otiđem u Gradsku vijećnicu? upitala je.

– Prava priča je u onom hotelskom apartmanu. Vрати se u Hyatt.

El Sid je otišao s rukama u džepovima hlača, kao i obično.

Ali samo trenutak kasnije se okrenuo. – Naravno, ako želiš zadržati svoju priču, bolje pronađi policijski izvor iznutra – i to brzo.

16. poglavlje

Kad smo izašli iz mrtvačnice, Raleigh i ja smo se vratili u ured, uglavnom bez riječi. Mučile su me mnoge pojedinosti oko umorstva. Zašto je ubojica uzeo žrtvinu jaknu? Zašto je ostavio bocu šampanjca? To nije imalo nikakvog smisla.

– Sada imamo seksualni zločin. I to težak. Napokon sam mu se obratila na asfaltnom pločniku na putu prema Vijećnici. – Rezultate obdukcije želim poslati Milt Fanning i na provjeru u FBI-evu bazu podataka. Moramo popričati i s mladenkinim roditeljima. Moramo doznati s kime je sve bila u vezi prije Davida. Trebat će nam i popis uzvanika.

– Zašto ne pričekamo nekakvu potvrdu svega toga, rekao je moj novi partner, – prije nego pođemo tim putem?

Zastala sam i pogledala ga. – Želiš vidjeti je li tko prijavio krvavu jaknu u Izgubljeno-Nađeno? Ne razumijem. Što te brine?

– Brine me to, rekao je Raleigh, – što ne želim da Odjel za umorstva tek na osnovi pukih pretpostavki još više otežava bol obiteljima. Pričekajmo dok ne saznamo nešto više. Možda imamo, a možda i nemamo ubojčinu jaknu. On je možda bio uzvanik, a možda i nije.

– Što misliš, čija je to jakna – nekog rabina?

Zabljesnuo me kratkim osmijehom. – Možda je ostavljena namjerno, da nas navede na krivi put.

Ton glasa kao da mu se iznenada promijenio.

– Uzmičeš?

– Ne uzmičem, rekao je. – Ali dok ne budemo imali kakav pouzdan trag, osumnjičenik može biti svaki bivši mladenkin dečko ili neki otpušteni djelatnik Geralda Brandta. Najbolje je pustiti ih na miru dok ne nađemo štogod opipljivo.

Tu smo, dakle. Prodavanje magle. Zadržavanje i sprječavanje. Brandt i kancelar Weil bili su VIP. Nađi nam kriminalce, Lindsay. Samo u postupku nemoj ugroziti Odjel.

Odbrusila sam mu: – Mislila sam da mogućnost ubojčina prisustva na svadbi jest trag koji možemo slijediti.

– Lindsay, sve što želim reći jest da moramo biti posve sigurni prije nego počnemo zadirati u kumov seksualni život.

Klimnula sam, gledajući ga cijelo vrijeme u oči. – U međuvremenu, Chris, slijedit ćemo ostale zbilja pouzdane tragove.

Stajali smo u neugodnoj tišini.

– U redu. Što ti misliš, zašto je ubojica zamijenio jakne s mladoženjom? upitala sam ga.

Naslonio se na kameni zid. – Ja mislim, zato jer je nosio jaknu kad ih je ubio. Bila je poprskana krvlju. Morao je izaći neopažen. Mladoženjina jakna je ležala na podu.

Zato ju je jednostavno zamijenio.

– Znači, misliš da se namučio napraviti rezove, misleći da nitko neće primijetiti. Različita veličina, različita marka. Ma da, to nitko ne bi opazio. Raleigh, zašto ju je ostavio za sobom? Zašto krvavu jaknu nije stavio u torbu? Ili je zamotao i skrio ispod svoje nove jakne?

– U redu, uzdahnuo je Raleigh. – Ne znam. Što ti misliš?

Ne znam zašto to nije spomenuo, ali u glavi mi se počela rađati jedna strašna zamisao. – Prva mogućnost, odgovorila sam, – uhvatila ga je panika.

Možda je zazvonio telefon ili je netko pokucao na vrata.

– Njihove prve bračne noći?

– Počinješ zvučati kao moj bivši partner.

Krenula sam prema Vijećnici i on me sustigao. Otvorio mi je staklena vrata. Dok sam ulazila unutra, uhvatio me za ruku. – A druga mogućnost?

Ostala sam stajati u mjestu, gledajući ga ravno u oči, pokušavajući ocijeniti dokle s njime mogu ići. – Kakvo ti iskustvo uopće imaš u ovakvim stvarima? upitala sam.

Nasmiješio se, samouvjeren i sigurno. – Bio sam oženjen.

Ništa nisam odgovorila. Druga mogućnost: ubojica je ostavljao svoj potpis. Poigravao se s nama – namjerno ostavljajući tragove. Ubojice iz strasti nisu ostavljali tragove, poput te jakne. Kao ni profesionalci.

Tragove su ostavljali serijski ubojice.

17. poglavlje

S prozora kroz koji je Phillip Campbell gledao van pružao se fantastičan pogled na Zaljev, ali on krajolik i nije previše primjećivao. Bio je izgubljen u mislima.

Konačno je počelo. Sve je u igri, pomislio je. Grad u Zaljevu više nikad neće biti isti, zar ne? Više nikad neće biti isti. To je bilo složeno – ne onako kako se činilo, već na svoj način lijepo.

Zatvorio je vrata svog ureda, kao i svaki put kada je bio zaokupljen istraživanjem. U posljednje vrijeme više nije odlazio na ručak sa svojim suradnicima. Dosađivali su mu. Njihovi životi bili su ispunjeni sitnim brigama.

Tržištem dionica. Utakmicama Giantsa i 49-ersa. Kada će ići na odmor. Imali su tako površne i glupe snove srednje klase. Od njegovih snova boljela je glava. Bio je poput mogula koji smišljaju posve nova rješenja u Silicijskoj dolini.

Bilo kako bilo, to je bilo prošlost. Sada je imao tajnu.

Najveću tajnu na svijetu.

Odgurnuo je poslovne dokumente na rub stola. Ovo je stari svijet, pomislio je. Starija. Gnjavaža. Pčela radilica.

Otključao je gornju lijevu ladicu svojeg stola. Iza uobičajenih osobnih svaštarija ležala je malena, siva, zaključana kutija. U nju su jedva mogle stati kartice veličine 8x12 centimetara.

Sada je ovo moj svijet.

Prisjetio se Hvatta. Mladenkinog prekrasnog porculanskog lica, krvavih pupoljaka na njezinim grudima.

Još nije mogao vjerovati što se dogodilo. Oštro pucketanje noža dok kida hrskavicu. Njezin posljednji dah. I njegov, naravno.

Kako su se zvali? O, Isuse Kriste, zaboravio je. Ne, nije!

Mladenci Brandt. Imena su im bila u svim novinama i vijestima na televiziji.

Skinuvši ključ s lanca, otključao je kutijicu. Ono što je izvadilo bila je opojna čarolija njegovih snova.

Kartoteka. Uredno složena. Po abecedi. Prevrtao je jednu po jednu kartu. Nova imena... DeGeorge...

King... Merced... Passeneau... Peterson.

Redom mladenke i mladoženje.

18. poglavlje

Kad sam se vratila iz mrtvačnice na mom je stolu ležalo nekoliko hitnih poruka. Dobro – hitno je bilo prikladno.

Charlie Clapper iz ekipe za očevid. Preliminarno izvješće je stiglo. Nekoliko izvjestitelja – iz novinarske udruge i lokalnih televizijskih postaja. Čak i žena iz Chronicled koja mi je ostavila vizitku.

Birajući Clapperov broj, grickala sam pečenu piletinu i salatu od krušaka. – Reci mi samo dobre vijesti, našalila sam se kad se odazvao.

– U tom slučaju, dat ću ti službu informacija. Za dva dolara po minuti reći će ti sve što želiš čuti.

Sve sam znala po tonu njegova glasa. – Nemaš ništa?

– Samo gomilu djelomičnih otisaka, Lindsay, uzdahnuo je šef ekipe za očevid. To je značilo da je njegova ekipa pokupila tek nejasne otiske iz sobe. – Mladenkini otisci, mladoženjini, otisci pomoćnika upravitelja, sobaričini.

– Naprašio si tijela? bila sam uporna. Ubojica je bio podigao Melanie Brandt s poda. – I kutiju za šampanjac?

– Naravno. Ništa. Netko je bio pažljiv.

– Jesi li što našao na podu? Vlakena, otiske cipela?

– Ništa osim urina, nasmijao se Clapper. – Misliš da ti nešto prešućujem? Slatka si, Lindsay, ali ja se više palim na hvatanje ubojica. U međuvremenu, dao sam mikroskopski ispitati smoking. Obavijestit ću te. Roger Wilco.

– Hvala, Charlie, razočarano sam promrmljala.

Listajući ostale poruke, opazila sam ime Cindy Thomas.

U pravilu usred istrage nisam nazivala novinare, ali ova je bila dovoljno pametna i hladnokrvna da dospije na samo mjesto zločina, no ipak dovoljno ljubazna da odustane, nakon što me već bila stjerala u kut u zahodu.

Zatekla sam je za stolom. – Hvala što ste me nazvali, inspektorice, rekla je zahvalnim glasom.

– Dužna sam vam, valjda. Hvala na podršci u hotelu.

– Svima se zna dogoditi. Ali, moram to pitati, reagirate li uvijek tako osobno na mjestu zločina? Vi istražujete umorstva, zar ne?

Nisam imala ni vremena ni živaca prepucavati se s njome, zato sam se poslužila Jacobijevom rečenicom.

– To je bilo vjenčanje – na njima uvijek plačem. Što mogu učiniti za vas, gospođice Thomas?

– Molim vas, zovite me Cindy. Zapravo, učinit ću vam još jednu uslugu. Nakon pete, možda ćete mi se odužiti.

– Ovdje se radi o umorstvu, i to teškom. Nećemo se igrati usluga. A ako se opet vidimo, otkrit ćete da nisam baš najveselija kad nekome dugujem.

– Pa, valjda sam se tomu i nadala, priznala je.

– Zanimala me vaša priča o mladenki i mladoženji.

– Zar Tom Stone nije taj koji u Chronicleu piše o umorstvima? upitala sam.

Čula sam je kako uzdiše. – Neću vam lagati. Obično se bavim lokalnim događanjima u gradskoj rubrici.

– Pa, sada ste dobili pravu priču. **BRAK SKLOPLJEN U RAJU SKONČAO U PAKLU.** Brzo ste napredovali.

– Istina je, inspektorice, glas joj je postao blaži, – da nikad prije nisam vidjela ništa slično. Kad sam vidjela Davida Brandta kako leži tamo, na svoju prvu bračnu noć... Znam što mislite, ali ne radi se samo o priči. Htjela bih pomoći, ako ikako mogu.

– Cijenim to, ali uz sve ove predane policajce, trebali bismo i njima pružiti priliku, zar ne? Svejedno, trebali biste znati da zbog vašeg šuljanja na trideseti kat nisam baš omiljena u gradskim vlastima. Imala sam taktičku odgovornost na mjestu zločina.

– Nije mi bilo ni na kraj pameti da ću se uspjeti uvući unutra.

– Znači, ustanovili smo da ne znamo tko je komu dužan.

No, budući da ništa ne gubim...

Novinarkin glas poprimio je poslovan ton. – Nazvala sam zbog vaše reakcije na priču koju ćemo objaviti danas.

Znate da mladoženjin otac vodi tvrtku za isplatu i otkup. Naš poslovni urednik doznao je od CNN-a da su u zadnji čas odustali od predloženog dogovora s trećim najvećim ruskim proizvođačem automobila, Kolja-Novgorodom. Brandt je bio spreman ionako pozamašnom ulogu pridodati čak dvjesto milijuna dolara. Kolja je jedan od onih ruskih konglomerata koje su preuzeli novopečeni kapitalisti s crnog tržišta. Bez gotovine, rečeno mi je, taje ruska tvrtka praktički bankrotirala. Doznala sam iz svog izvora da je raspoloženje među njima postalo vrlo napeto.

Nasmijala sam se. – Napeto, gospođice Thomas?

Možda i ja pomalo postajem napeta.

– Čini se da su neki Rusi bez svojeg Ujaka Vanje ostali na cjedilu.

Opet sam se nasmiješila. – Urota za izvršenje umorstva je federalni zločin, rekla sam joj. – Ako se radi o tome, trebali biste nazvati pravosuđe.

– Samo sam vas htjela obavijestiti. U međuvremenu, možete li mi reći nešto o drugim mogućnostima koje ispitujuete?

– Svakako. Sa sigurnošću bih rekla da su – u tijeku'.

– Hvala, uzdahnula je. – Jeste li već suzili izbor mogućih osumnjičenika?

– U Chronicleu vam govore da to pitate? Znate da o tome ne smijem govoriti.

– Makar neslužbeno. Bez dovođenja u vezu. Kao prijateljici.

Dok sam je slušala, prisjetila sam se vremena kada sam i ja bila početnica, nastojeći se probiti prema vrhu.

Kako su vrata policijskog svijeta bila zatvorena, sve dok ih netko nije tek odškrinuo i pustio me da se unutra uvučem. – Gospođice Thomas, kao što sam već rekla, glas mi je sada bio manje strog, – ne mogu ništa obećati.

– Cindy, rekla je novinarka. – Barem me zovite Cindy. Za drugi put, kada u zahodu budete stjerani u kut i opet ranjivi.

– U redu, Cindy. Svakako ću vas imati na umu.

19. poglavlje

Nisam htjela otići kući. I znala sam da više ne mogu izdržati u Palači. Zgrabila sam svoju torbicu, odjurila u podzemnu garažu, pokrenula svoj stari Bronco nemajući pojma kamo to idem i jednostavno se odvezla. Vozila sam po Četvrtoj, Trećoj, na Mission, pokraj Moscone Centera – sve sami kafići i zatvorene trgovine. Sve do Embarcadera.

Okružila sam oko Batteryja, udaljavajući se od Zaljeva.

Nisam imala kamo otići, ali kao da su me ruke, neovisno o meni, nekamo vodile. Bljesci ubijene mladenke i mladoženje titrali su mi u glavi. Jeka Orenthalerovih riječi. Konačno sam bila nazvala dr.

Medveda kako bih ugovorila pregled.

Približavala sam se Sutteru i skrenula. Iznenada, znala sam kamo idem. Blizu Union Squarea sam ušla u ulicu Powell i kroz nekoliko minuta se našla pred dobro osvijetljenim ulazom u Hyatt.

Pokazala sam značku upravitelju i popela se dizalom na trideseti kat.

Jedan policijski stražar sjedio je ispred Mandarinskog apartmana. Prepoznala sam ga – bio je to David Hale iz Centrala. Ustao je kada je vidio da se približavam.

– Nemate kamo, inspektorice?

Žuta policijska vrpca branila je ulaz u Mandarinski apartman. Hale mi je dao ključ. Odljepila sam dvije vrpce i provukla se ispod ostalih. Otključala sam vrata i ušla unutra.

Ako nikad niste bili sami na prizorištu nedavno počinjenog umorstva, onda ne poznajete taj osjećaj nemira i nelagode. Soba kao da je šaptala mračnim duhovima Davida i Melanie Brandt.

Bila sam sigurna da mi je ranije nešto promaklo.

Također sam bila sigurna da se to nalazi tu. Ali što?

Apartment je izgledao gotovo jednako kao i prije dva dana. Istočnjački tepih u dnevnoj sobi bio je odnesen u Clapperov laboratorij, ali plavom kredom narisani obrisi jasno su označavali položaje tijela i krvava mjesta.

Proučila sam mjesto gdje je umro David Brandt. U glavi sam rekonstruirala što se vjerojatno dogodilo.

Nazdravljaju jedno drugome. To sam znala po napola praznim čašama za šampanjac na stolu pokraj terase.

Možda joj je tek bio dao naušnice. Otvorena kutijica ležala je na pultu u glavnoj kupaonici. Netko kuca. David Brandt odlazi otvoriti vrata. Mogla sam osjetiti kako tajne zuje u zgnutom zraku, oživljene od užasa.

Ubojica ulazi unutra, noseći vino. Možda ga David poznaje – možda se samo sat vremena ranije, na vjenčanju, oprostio s njime. Ubojica vadi nož. Samo jedan ubod. Mladoženja je prikovan uz vrata, ukočen.

To se događa tako brzo da ne može vrištati. – Jadnik se popisao u gaće, rekla je Claire.

Gdje je mladenka? Možda je u kupaonici. (Kutijica za nakit.) Možda je otišla staviti naušnice.

Ubojica korača kroz sobu. Presreće mladenku koja ništa ne sumnjajući izlazi iz kupaonice.

Zamišljam Melanie Brandt – zrači ljepotom, ispunjena radošću. I on to vidi. Poznavala gaje? Upravo se oprostila s njim? Je li Melanie poznavala ubojicu?

Navajo Indijanci imaju jednu poslovicu: čak i tišina ima glas. U toj tihoj, ispovjedničkoj hotelskoj sobi, stala sam oslušivati.

Reci mi, Melanie. Ovdje sam zbog tebe. Slušam te.

Koža mi se ježi od svake nove spoznaje o umorstvu.

Ona se bori, pokušava pobjeći. (Modrice i manje ogrebotine na njezinim rukama i vratu.) Ubojica je probada pred podnožjem kreveta. Užasnut je, no divlje uzbuđen zbog onoga što je učinio. Ona ne umire odmah. On nema izbora. Mora je opet ubosti. I opet.

Kada je završio, odnosi je na krevet. Odnosi, ne odvlači. Nema nikakvih tragova krvi. To je važno.

Nježan je s njome. To me tjera na pomisao daju poznaje.

Možda je jednom volio Melanie? Prekrižio joj je ruke na struku u spokojan položaj. Uspavana princeza. Možda se on pretvara da je sve što se dogodilo samo ružan san.

Nigdje u sobi ne vidim kliničke tragove profesionalca ili unajmljenog ubojice. Kao ni tragove nekoga tko je ubijao prije.

Osluškujem.

U krvi mu ključa divlji bijes. Shvaća daje više nikad neće vidjeti. Svoju princezu...

Tako je ljutit. Želi posljednji put s njome leći. Sjetiti je. Ali ne može – to biju okaljalo. Ipak, mora je imati! Zato joj podiže haljinu. Služi se šakom.

Sve to vrišti prema meni, ali sigurna sam da previđam onu ključnu stvar. Što previđam? Stoje dosad svakome promaklo?

Prilazim krevetu. Zamišljam Melanie, njezine jezive ubodne rane, ali lice joj je mirno, bez optužbe. On je ostavlja tako. Ne uzima naušnice. Ne uzima veliki dijamantni prsten.

Zatim me spoznaja pogodila snagom vlaka koji eksplodira u mračnom tunelu!

Prstenje.

Zamislila sam je kako leži tu. Njezine lijepe, krvlju umrljane ruke. Dijamant je još bio na prstu, ali... Isuse!

Je li to bilo moguće?

Otrčala sam do vrata i predočila si beživotno tijelo mladoženje na podu.

Vjenčali su se samo nekoliko sati prije. Tek su izrekli sudbonosno da. Ali nisu nosili zlatne prstene. Vjenčane prstene.

Ubojica ne uzima naušnice, shvatila sam. On uzima prstenje.

20. poglavlje

Slijedećeg jutra u devet bila sam u ordinaciji dr. Victora Medveda. Bio je ugodan, omanji čovjek uskog, uglađena lica, koji me, uz dozu istočnoeuropskog naglaska, nasmrtno preplasio.

– Negli je ubojica, mirno je rekao. – Tijelu krade sposobnost opskrbljivanja kisikom. U početku, simptomi su klonulost, slabljenje imunološkog sustava i blaže vrtoglavice. Na koncu možete osjetiti moždani poremećaj sličan kapi, a također izgubiti i umne sposobnosti.

Ustao je, prišao mi i primio mi glavu svojim nježnim rukama. Zurio je u mene kroz svoje debele naočale.

– Već se doimate pomalo iscrpljenom i blijedom, rekao je, pritisnuvši mi obraze svojim palcima.

– Ujutro mi je uvijek potrebno malo vremena da mi krv počne kolati, rekla sam sa smiješkom, pokušavajući sakriti strah u grudima.

– Pa, kroz tri mjeseca, rekao je dr. Medved, – ukoliko ne obrnemo proces, izgledat ćete poput duha. Lijepog duha, ali ipak duha. Prišao je stolu i izvukao moj karton. – Vi ste inspektorica.

– U umorstvima, rekla sam mu.

– Onda ne bi trebalo biti razloga za daljnje zavaravanje.

Ne želim vas uznemiriti – aplastična anemija može se izliječiti. Trideset posto pacijenata dobro reagira na transfuziju crvenih krvnih zrnaca dvaput tjedno. Sličan postotak pacijenata, onih kojima takva terapija ne pomaže, može se liječiti putem transplantacije koštane srži. Ali to zahtijeva i bolan postupak kemoterapije, kako bi se potaknula proizvodnja bijelih krvnih zrnaca.

Ukočila sam se. Orenthalerova strašna predviđanja su se obistinila. – Postoji li način da se utvrdi kako tko reagira na terapiju?

Medved je sklopio ruke i odmahnuo glavom. – Jedini načinje započeti s terapijom. Onda ćemo vidjeti.

– Radim najjednom važnom slučaju. Dr. Orenthaler je rekao da mogu nastaviti raditi.

Medved je sumnjičavo napucao usne. – Možete nastaviti dok god se osjećate snažnom.

Osjetila sam napad očaja. Koliko dugo mogu kriti svoje stanje? Komu mogu reći? – Ako terapija uspije, hoću li osjetiti naglo poboljšanje? upitala sam uz malo nade.

Namrštio se. – To nije isto kao uzimanje aspirina protiv glavobolje. Bojim se da će ovo potrajati malo duže.

Malo duže. Pomislila sam na Rothov sličan odgovor. Na svoje izgleda da postanem poručnica.

To je to, Lindsay. Ovo je najveći izazov u tvom životu.

– A ako ne uspije, koliko imam vremena prije nego stvari krenu...

– Nagore? Bolje je tu bolest napasti s dozom optimizma i nade. O tome ćemo tijekom terapije.

Sada je sve bilo otvoreno. Slučaj, moja karijera, svi životni ciljevi. Ulog se promijenio. Hodala sam s tempiranom bombom u grudima, aktiviranom, zapaljivom. A fitilj je polako gorio.

Nakratko sam sklopila oči, a zatim upitala: – Kada počinjemo?

Zapisao mi je kako naći ordinaciju u toj istoj zgradi.

Treći kat. Moffet – služba za prijem pacijenata. Datum nije bio upisan.

– Ako se vi slažete, rekao je, – počeo bih odmah.

21. poglavlje

Priča o odustajanju Geralda Brandta od posla s ruskim proizvođačima automobila se pročula. Vijest je bila na svakom kiosku – naslov napisan masnim crnim slovima glasio je: **MLADOŽENJIN OTAC MOŽDA RAZBJESNIO RUSE.**

Chronicle je objavio da FBI vrlo ozbiljno radi na slučaju.

Krasno.

Kada sam oko pola jedanaest konačno došla na posao, kroz mene je već kolala litra krvi obogaćene hemoglobinom. Jedva sam uspjela potisnuti sliku guste, grimizne krvi, kako polako kapa u moje vene.

Kada me Roth oslovio po imenu, na licu je imao svoj uobičajeni mrzovoljni, namršteni pogled. – Chronicle kaže da se radi o Rusima. Izgleda da se FBI slaže.

Nagnuo se preko mojeg stola i bacio mi primjerak jutrošnjih novina.

– Vidjela sam. Ne puštaj FBI ni blizu, rekla sam. – Ovo je naš slučaj.

Ispričala sam mu što sam učinila sinoć, kako sam se vratila na mjesto zločina. Kako sam bila prilično uvjeren da seksualno napastovani leš, krvava jakna i prsteni koji nedostaju, jasno ukazuju na usamljenog opsjednutog ubojicu.

– Ne radi se o nekom ruskom profesionalcu. Prodro je u nju šakom, podsjetila sam ga. – Učinio je to njezine prve bračne noći.

– Želiš da kažem federalcima da odbiju, rekao je Roth, – jer prilično dobro nagađaš što se dogodilo?

– Ovo je umorstvo. Nastran, vrlo težak zločin iz strasti, a ne neka međunarodna urota.

– Možda je ruskom ubojici trebao dokaz. Ili je možda i on bio seksualni manijak.

– Dokaz čega? Sve novine i televizijske postaje u države izvijestile su što se dogodilo. Osim toga, zar ruski plaćeni ubojice ne otkidaju i prste?

Roth je frustrirano uzdahnuo. Bio je uzrujan više nego inače.

– Žurim, rekla sam. Podigla sam šaku u zrak i nadala se da će Roth shvatiti šalu.

Gerald Brandt je još uvijek bio u Hyattu, čekajući predaju tijela njegova sina. Otišla sam u njegov apartman i zatekla ga samog.

– Vidjeli ste novine? upitala sam ga kad smo na terasi sjeli za stol pod suncobranom.

– Novine, CNN, neka izvjestiteljica iz Chroniclea, nazivali su cijelu noć. Ono što predlažu je totalno ludilo, rekao je.

– Gospodine Brandt, smrt vašeg sina je i bio luđački čin.

Želite da budem otvorena prema vama kada počne istraga?

– Kako to mislite, inspektorice Boxer? – Neki dan su vas pitali znate li ikoga tko bi vam htio nauditi...

– A ja sam nekom vašem istražitelju rekao: ne na ovakav način, tiho je uzvratio.

– Ne mislite da bi neka ruska klika mogla biti pomalo ljuta na vas zbog odustajanja od posla s njima?

– Gospođice Boxer, mi ne poslušemo s klikama. Glas mu je sada bio jači. – Među dioničarima Kolje nalaze se neki od najmoćnijih ljudi ove zemlje. Svejedno, zbog vas se osjećam kao osumnjičenik. To je bio posao.

Pregovori. U našem poslu, toga ima svakog tjedna.

Davidova smrt nema nikakve veze s Koljom.

– Gospodine Brandt, kako možete biti sigurni u to? Vaš sin i njegova žena su mrtvi.

– Zato jer nikad nismo prestali pregovarati, inspektorice.

To je bila smicalica za medije. Posao smo sklopili sinoć.

Ustao je i ja sam znala da je razgovor završen.

Nakon toga sam nazvala Claire. Ionako sam jedva čekala popričati s njome. Claire mi je trebala do zla boga. Također, trebala mi je pomoć oko slučaja.

Kada sam joj telefonirala, njezina mi je tajnica rekla daje na sastanku i pitala me mogu li pričekati.

– Stručnjaci za sudsku medicinu, promrmljalaje Claire kad se javila. – Slušaj ovo... Neki je tip vozio osamdeset kroz zonu u kojoj je dopušteno pedeset pet, a zatim se zabio u jednog starijeg čovjeka, dok je čekao ženu u Lexusu zaustavljenom uz red parkiranih automobila.

Starac je ostao na mjestu mrtav. Sada vozač traži njegovu imovinu. Tužio je žrtvu jer smatra da nije bio propisno parkiran. Obje strane žele dio imovine, uključujući i stručnjake. Righetti mi visi za vratom jer će slučaj biti objavljen u časopisu za sudsku medicinu. Daš tim gadovima novčić za njihove misli, a znaš li što dobiješ?

– Sitniš, odgovorila sam, osmjehnuvši se. Claire je zbilja bila komična.

– Tako je. Imam oko pola minute. Kako si? upitala je.

– Volim te, draga. Nedostaješ mi. Što hoćeš, Lindsay?

Premišljala sam se. Dio mene htio je otvoriti dušu, ali pitala sam je samo jesu li Brandtovi kada su ih donijeli na sebi imali vjenčane prstene.

– Koliko ja znam, ne, odgovorila je. – Popisali smo naušnice i jedan dijamant veličine ora-ha. Ali ne i vjenčane prstene. I sama sam primijetila da nedostaju.

U stvari, zato sam te sinoć i zvala.

– Veliki umovi razmišljaju slično, rekla sam.

– Barem radišni umovi, suprotstavila se. – Kako napreduje tvoj strašni, jezivi slučaj?

Uzdahnula sam. – Ne znam. Sljedeće što moramo učiniti jest ispitati tri stotine gostiju i utvrditi ima li nam netko od njih nešto osobito reći. Znaš i sama što sve govore po novinama. Ruska osveta. FBI vreba uokolo, a šef Mercer laje Rothu u uho da za slučaj zaduži pravog istražitelja. A kad smo već kod toga, Jacobi pokušava ući u trag jakni. Bez toga, slučaj teče glatko.

Claire se nasmijala. – Draga, samo budi uporna. Ako tko može riješiti ta umorstva, onda si to ti.

– Samo bih voljela da... Zastala sam.

– Je li sve u redu? upitala je Claire. – Ne zvučiš bezobzirno i razgovorljivo kao inače.

– Zapravo, htjela sam popričati s tobom. Možda se poslije možemo naći?

– Naravno, rekla je Claire. – O, k vragu... Danas u četiri imam predavanje. Osim toga, večeras slavimo. Reggie je maturirao. Može li to malo pričekati? Mogle bismo u nedjelju na doručak.

– Naravno da može pričekati, rekla sam, progutavši nezadovoljstvo. – Nedjelja mi posve odgovara.

Dogovoreno.

S osmjehom sam spustila slušalicu. Na trenutak sam se čak osjećala bolje. Kao da mi je teret skinut s ramena već samim dogovaranjem sastanka s Claire. Do nedjelje mi je ostalo vremena za pripremu načina na koji ću se suočiti s terapijom i s poslom.

Raleigh se pojavio. – Želiš li na kavu?

Mislila sam da me bocka zbog vremena kad sam došla na posao. Vjerojatno je osjetio moje negodovanje.

Mahnuo mi je smeđom službenom omotnicom ispred glave i slegnuo ramenima. – Ovo je popis uzvanika s vjenčanja Brandtovih. Mislio sam da te zanima tko je prvi nače s osmjehom o tortu.

22. poglavlje

Otišli smo u Romu, jedan od onih štukaturom ukrašenih kafića visokih stropova, uređenih u europskom stilu.

Nalazio se odmah preko puta Gradske vijećnice. Draži mi je Peet, ali Roma je bila bliže.

Naručila sam čaj, ali Raleigh se vratio s podnom kavom s mlijekom i kriškom domaćeg kruha od buče koju je gurnuo preda me.

– Pitaš li se ikad kako ovakva mjesta uopće zarađuju? – upitao je.

– Molim? Pogledala sam ga.

– Na svakom se uglu nalaze ovakvi kafići. Svi poslužuju isto, a prosječna im prodaja mora iznositi negdje oko...dva dolara i trideset pet centi?

– Nismo na spoju, Raleigh, odbrusila sam mu.

– Posvetimo se popisu.

– Možda prije tri dolara ili tri i pol. Mogu biti sretni ako ukupno zarade četiristo tisuća.

– Raleigh, molim te, rekla sam, gubeći strpljenje.

Gurnuo je oмотnicu pred mene.

Otvorila sam je i izvadila osam ili devet stranica s imenima i adresama. Na njima je bio grb ureda kancelara Weila. Odmah sam prepoznala neke uzvanike s mladoženjine strane. Bert Rosen, bivši ministar financija SAD-a. Sumner Smith, milijarder koji je novac zaradio tijekom osamdesetih, iskoristivši svoj politički utjecaj. Chip Stein, internetski distributer filmova, Spielbergov kompanjon. Maggie Sontero, popularna, bogata dizajnerica iz New Yorka. Mnogstvo velikih imena i velikih nevolja.

S mladenkine strane isticalo se nekoliko uglednih imena s područja San Francisca. Kao prvo, tu je bio gradonačelnik Fernandez. Zatim Arthur Abrams, ugledni lokalni odvjetnik. Jednom ili dvaput sam svjedočila protiv njegove tvrtke u slučajevima umorstva. Willie Upton, predstojnik javnih škola.

Raleigh je približio stolicu i sjeo do mene. Zajednički smo pregledavali popis na kojem su se nalazili stupci upečatljivih parova s doktorskim ili sudačkim titulama ispred imena.

Bio je to dug, tajnovit i naizgled nedokučiv popis.

Ne znam što sam očekivala – tek nešto što bi me iznenadilo. Neko ime s prizvukom krivice koju čak ni članovi obitelji nisu znali.

Raleigh je zabrinuto uzdahnuo. – Ovaj popis me plaši. Ti uzmi prvih pedeset, a ja ću drugih pedeset, tako ćemo se izjednačiti s Jacobijem. Naći ćemo se ovdje za dva tjedna i vidjeti što smo otkrili.

Sama pomisao na ustrajno ispitivanje tih ljudi – užasnutih i odbojnih prema našoj istrazi – nije me ispunjavala ni radošću ni nadama.

– Misliš da bi gradonačelnik Fernandez mogao biti seksualni manijak? promrmljala sam.

– Da.

Ono što sam zatim rekla posve me iznenadilo. – Znači, rekao si da si bio oženjen?

Ako ćemo već morati raditi zajedno, možda se zajedno možemo i izvući. Istina je bila da sam bila radoznala.

Raleigh je nakon kraće stanke klimnuo glavom. Učinilo mi se da sam mu vidjela bol u očima. – Zapravo, još sam oženjen. Razvodimo se sljedećeg mjeseca. Nakon sedamnaest godina.

Suosjećajno sam ga pogledala. – Žao mi je. Prestanimo se igrati pitanja i odgovora.

– U redu je. Događa se. Odjednom, činilo se da smo jednostavno u raskoraku. Da budem točniji, Marion se zaljubila u čovjeka koji je imao ured za nekretnine u kojem je i ona radila. Stara priča. Valjda nikad iz toga nisam izvukao pouku.

– Ja sam ti mogla pomoći, rekla sam. – Mogla sam ti ispričati priču. Imate li djece?

– Dva divna dječaka. Četrnaest i dvanaest godina.

Jason je sportaš. Teddy je intelektualac. Izradio je internetsku stranicu za svoj šesti razred. Viđam ih svaki drugi vikend. Lindsay, oni su svjetlost mog života.

Skoro sam mogla vidjeti Raleigha kao Super-tatu. Kako subotom nabija loptu, instalira računalo u radnu sobu.

Povrh svega, imao je nježne oči. Postupno sam shvaćala da mi on nije neprijatelj.

– Čini mi se, nacerio se, – da pouka iz stare priče nije ni tebi pomogla. Razvedena si, je li tako?

– O-ho. Netko se raspitivao, rekla sam. – Tek sam bila završila policijsku akademiju. Tom je bio na drugoj godini prava na Berkeleyu. Isprva je mislio baviti se kaznenim pravom. Bili smo poput ono dvoje stratega koji su vodili Clintonovu kampanju za predsjednika.

Uvijek sam se vidjela na klupi za svjedoke, dok me Tužitelj Tom napada u unakrsnom ispitivanju. Na koncu je izabrao trgovačko pravo.

– I?

– To je bila njegova vizija, ne moja. Nisam bila spremna na druženja po društvenim klubovima. To je stara priča, zar ne? Nasmiješila sam se. – U stvari, ostavio me je.

Može se reći da mi je slomio srce na komadiće.

– Čini se da imamo nešto zajedničko, nježno je rekao Raleigh. Zbilja je imao drage oči. Prestani, Lindsay.

– Ako te baš zanima, bezizražajno sam odgovorila, – posljednjih šest mjeseci imala sam burnu vezu s Warrenom Jacobijem.

Raleigh se nasmijao i trudio se djelovati iznenađeno.

– Isuse, Jacobi se ne čini baš tvojim tipom. U čemu je bila ta kobna privlačnost?

Sjetila sam se Toma, svojeg bivšeg muža, a zatim još jednog muškarca s kojim sam, tobože, bila u ozbiljnoj vezi. Onoga što me je uvijek privlačilo kad bih se s nekim zbližila. – Nježne ruke. I, čini mi se, nježno srce.

– Onda, što misliš? rekao je Raleigh. – Staviš nekoliko tegli domaće marmelade na police, daš kavama neka seksi imena – Arapski Lahor, Levante. Misliš da možemo ostvariti prosječnu prodaju?

– Raleigh, zašto si se upustio u ovo?

Pogled mu je odavao nelagodu i pronicavost koja je zračila iz njegovih bistrih plavih očiju.

– Policajac sam šesnaest godina. Čovjek se zamisli... Jedan lokal mi je prirastao srcu. Gore, u Tahou. Možda jedno od ovih franšiza...

– Oprosti, ne mogu te zamisliti za pultom s čajnim kolačićima.

– To je najljepše što si mi dosad rekla.

Ustala sam, stavila omotnicu pod ruku i krenula prema vratima. – Kad bolje razmislim, bio bi bolji pekar nego policajac.

– Lukavo, nasmiješio se. – Mafijaški odgovor na sve.

Nipošto ne spuštaj gard.

Kad smo izašli iz kafića, smekšala sam se i rekla mu: – I ja imam jedno omiljeno mjesto.

– Možda ćeš me jednoga dana odvesti tamo.

– Možda.

Raleigh me iznenadio – što ti je život – zapravo je bio vrlo drag. Pitala sam se ima li nježne ruke.

23. poglavlje

Kada se Rebecca Passeneau pogledala u zrcalu, u punom sjaju svoje vjenčanice, znala je da više nije mamina djevojčica. Ti si moja djevojčica. Slušala je te riječi otkad je došla na ovaj svijet.

Uz trojicu starije braće, nije bilo teško shvatiti zašto.

Njezina je majka uvijek htjela djevojčicu – kao i tata – ali kako su godine prolazile, mislili su da je njihovo vrijeme prošlo. Najstariji – vratolomni Ben – poginuo je prije nego se ona rodila. Roditelji su joj bili shrvani. Uopće nisu pomišljali da opet imaju djece. Zatim se, kao čudom, rodila Becky.

– Moja curica! čula je kako joj iza leđa viče majka. – Ma daj, mama, uzdahnula je njezina kći, ali kroz osmijeh.

Nastavila se ogledati u zrcalu. Bila je prekrasna. U svojoj dugoj bijeloj haljini golih ramena, u lavini tila, sjala je poput najljepšeg i najljepšeg stvorenja na zemlji.

Michael će biti presretan. Uza sav aranžman – hotel u Napi, cvijeće, preinake na haljini u posljednji čas – nikad nije mislila da će taj dan zaista svanuti. Ali sada je bio gotovo pred vratima. Subota.

Gospođica Perkins, upravnica trgovine lanca Saks, mogla je samo stajati i diviti se. – Dragaa moja, oborit ćeš ih s nogu.

Becky se okrenula, ogledajući se iz svih kutova u trodijelnom zrcalu. Nasmiješila se. – Baš hoću, zar ne?

– Otac i ja ti želimo nešto dati, rekla je njezina majka.

Posegnula je u torbicu i izvadila malu antilop vrećicu za nakit. U njoj je bio njezin dijamantni broš, oval od četiri karata na bisernoj niski, koji je dobila od svoje majke. Prišla je Becky i zakopčala joj ogrlicu oko vrata.

– Divna je, ushićeno je rekla djevojka. – O, mama.

– Dobila sam je na dan svoga vjenčanja, rekla je njezina majka. – Donijela mi je divan život. Sada je dajem tebi.

Becky Passeneau stajala je pred zrcalom kao opčinjena. Veličanstvena haljina, dijamant oko njezina vrata.

Konačno je sišla s postolja za preinake i zagrlila svoju majku. – Mama, volim te. Ti si najbolja.

– Sada je sve dovršeno, sa suzama u očima je rekla njezina majka.

– Ne, još ne, rekla je gospođica Perkins. Otrčala je straga i brzo se vratila s buketom cvijeća. Lažno cvijeće, uvršteno u cijenu, ali na trenutak se činilo poput najblistavijih pupoljaka na svijetu.

Dala je cvijeće Becky, koja se opet popela na postolje, stišćući ga uza se. Vidjela je trostruki odraz svog blistavog osmijeha. Svi su stajali i divili se.

– Sada je dovršeno, potvrdila je gospođica Perkins.

Stojeći blizini, u Saksu, promatrajući kako Becky dotjeruje svoju prekrasnu haljinu, Phillip Campbell se posve slagao s tvrdnjom.

– Tvoj veliki dan samo što nije svanuo, tiho je prošaptao.

– Izgledaš prekrasno.

24. poglavlje

Slijedećeg jutra javio se Milt Fanning iz FBI-eva odjela za zločine iz strasti. Njegovo računalo izbacilo je pregršt povezanih zločina, ali upozorio me je da nijedno ne predstavlja pouzdan trag.

Počeli su s seksualnim prijestupima u kojima je žrtva bila silovana šakom, ali radilo se o svega nekoliko napada, u kojima su uglavnom sudjelovali pederi. Jedan je slučaj bio povezan s dvije prostitutke ubijene u Comptonu 1992. godine, ali ubojica Nicholas Chito služio je dvadeset pet godina do doživotne kazne u zatvoru San Quentin.

Bilo je nekoliko hotelskih umorstava, uključujući čak i ono umorstvo mladenaca u Ohio, kada je mladoženja puškom prosuo utrobu svoje ljubljene otkrivši da joj nije bio prvi. Ali nije bilo ničega lokalnog ili stravičnog, ništa što bi nas moglo uputiti u dobrom smjeru.

Bila sam razočarana, ali ne i iznenađena. Sve što smo dosad otkrili uvjeralo me da su David i Melanie Brandt, osim u Hyattu, već prije susreli svojeg ubojicu.

Vidjela sam Jacobija kada je došao. Izbjegavao me je već dva dana – obavljao je svoje zadatke – osobito potragu za šampanjcem i jaknom. Poslije dvije godine sam znala: ako me Jacobo ne podbada, to znači da nije baš sretan.

– Kako napreduje potraga? upitala sam.

Mrko me je ošinio pogledom. – Chin i Murphy nazivaju svaku prokletu trgovinu vinom u polumjeru od šezdeset kilometara. Misliš li ti da prodavači o tome vode bilješke? Svi su mi rekli da je boca mogla biti naručena iz cijele zemlje. Zatim, tu je narudžba poštom. Internet.

Kriste Bože!

Znala sam da ciljам visoko. Koliko ljudi plaća bocu šampanjca dvjesta dolara?

– Ipak, konačno me pogledao u lice, – saznali smo neka imena.

Kao da me želi mučiti, Jacobi je prelistao najmanje trideset stranica svojeg bloka. Zatim je počeo škiljiti, pročišćavati grlo, da bi napokon rekao: – Da, tu smo...

enoteka Golden State, na Crescentu. Krug. Clos du Mesni?', izgovorio je, mrcvareći francuski jezik. – Berba 1989. Netko je naručio sanduk vina prošlog ožujka. Na ime Roy C. Shoen.

– Provjerio si ga?

Klimnuo je. – Nikad čuo za Brandta. On je zubar. Mislim da i bogati zubari vole skupa vina. Okrenuo je stranicu. – Tu su zatim Vina vinogorja Mili Valley. Murphy je provjerio. Prvi put u dva dana se iskreno nasmijao.

– Kupac vina također se zvao Murphy. Redovita mušterija. Priređivao je večeru za ženin rođendan. Ako mi daš slobodno jutro, provjerit ću ga, ali mislio sam poslati Murphyja. Onako, iz vica.

– Jesi li imao sreće sa smokingom?

– Nazvali smo proizvođača. Petnaest trgovina na ovom području prodaju istu marku – ako je jakna uopće odade.

Dovodimo njihovog lokalnog predstavnika.

Traganje za vlasnikom jakne... neće biti nimalo lako.

– Dok budeš na terenu, zezala sam ga, – pokušaj si pronaći neku pristojnu kravatu.

– Ha, ha. A kako se ti snalaziš bez mene? upitao je Jacobi. No, na njegovom licu vidjelo se veliko razočarenje. Zbog toga se nisam osjećala nimalo dobro.

– Borim se. A zatim, ozbiljno, – Žao mi je, Warren. Znaš da nisam tražila novog partnera.

Sramežljivo je klimnuo. – Želiš da provjerim svakoga tko ima veze sa skupim šampanjcem?

Odmahnula sam glavom. Ustala sam i na stol mu bacila kopiju popisa uzvanika na Brandtovu vjenčanju.

– Želim da ovaj popis usporediš s kupcima šampanjca.

Listao je stranice, zviznuvši kod nekoliko istaknutih imena. – Loše, Boxerova. Nema ni Shoena ni Murphyja.

Možda ćemo samo morati čekati i pokušati s parom broj dva.

Naježila sam se. – Zašto to govoriš? upitala sam. Jacobi je bio davež, ali bio je dobar policajac, s dobrim njuhom za serijska ubojstva.

– Tražimo otmjenu osobu koja se voli prljati mrtvim mladenkama, zar ne?

Klimnula sam. Sjetila sam se nečega što mi je rekao moj prvi partner. – Lindsay, nikad se ne hrvaj sa svinjom.

Oboje ćete se uprljati. Samo što se svinji to sviđa.

– Mislim daje takvom tipu prilično teško naći curu, rekao je Jacobi.

25. poglavlje

Prošao je prvi tjedan istrage slučaja Mladenka i mladoženja. Da čovjek ne povjeruje.

Jacobijeva ekipa vodila je danonoćnu potragu za šampanjcem i jaknom, ali ništa nisu pronašli. Raleigh i ja razgovarali smo s dvadeset gostiju, od gradonačelnika do mladoženjina najboljeg prijatelja.

Svi su bili zgroženi i omamljeni, ali nisu mogli uprti prstom u nešto što bi nas moglo uputiti na pravi trag.

Znala sam samo da nam treba nešto čvrsto – i to brzo – prije nego ubojica koji je uzeo prstenje ne ubije opet.

Podvrgnula sam se drugoj transfuziji. Dok sam gledala kako mi gusta crvena krv kapa u vene, molila sam se da me učini jačom, no je li bilo tako? Kapala je polako, ravnomjerno, poput otkucaja sata.

A sat jest otkucavao. Imala sam sve manje vremena, kao i šef Mercer.

U subotu u šest Jacobi je pospremio svoj radni stol, obukao svoju sportsku jaknu i zataknuo pištolj za pojas.

– Vidimo se, Boxerova, rekao je.

Raleigh je svratio prije odlaska. – Dugujem ti pivo. Želiš da pođemo na piće?

Pivo bi mi godilo, pomislila sam. Čak sam se bila počela privikavati na Raleighovo društvo. Ali nešto mi je govorilo da ću, ako sada pođem s njime, olakšati dušu: da ću mu reći za Neglija, za terapiju, za bojazan u srcu.

Odmahnula sam glavom. – Ipak ću ostati, rekla sam uljudno.

– Imaš li planova za sutra?

– Da. Dogovorila sam se s Claire, a zatim ću doći ovdje.

– A ti?

– Jason ima nogometni turnir u Palo Altu. Vodim obojicu.

– Zvuči lijepo. Zbilja je zvučalo lijepo. U sebi je nosilo nešto istinsko, što bih u životu mogla propustiti.

– Vratit ću se sutra navečer. Još prvog dana mi je dao broj svojeg dojavljivača. – Ako što iskrсне, javi se. Doći ću za sat vremena.

Kada je Raleigh otišao, moj kut u uredu utonuo je u tišinu. Za večeras je istraga bila završena. Par policajaca iz noćne smjene čavrljali su vani u hodniku.

Nikad se nisam osjećala tako usamljenom. Ipak, nekako sam znala: ako sada otidem kući, propustit ću neku vitalnu poveznicu sa slučajem, s Melanie. Kao da ću prekršiti neko neizgovoreno obećanje. Još samo jedan pogled, rekla sam sebi. Još jedna provjera.

Zašto je ubojica uzeo prstenje?

Val iscrpljenosti prošao mi je kroz žile. Moje nove borbene stanice krale su mi snagu, iako su me branile i množile se. Poput konjice koja hita u pomoć. Nada napada sumnju. Činilo se suludim.

Morala sam pustiti Davida i Melanie da se za večeras odmore. Svezala sam debeli kriminalni dosje gumicom i stavila ga na sivu policu označenu s Neriješeni slučajevi. Odmah do sličnih dosjea sa sličnim imenima.

Zatim sam sjela za stol u mračnoj prostoriji i ostala tako još nekoliko minuta. Počela sam plakati.

Knjiga druga

Ženski klub za umorstva

26. poglavlje

U sjaju svojeg prvog dana u ulozi Michaelove žene, Becky DeGeorge je izašla iz hotelskog predvorja držeći muža za ruku. Udahnula je prohladni noćni zrak, prvi svježi zrak koji je osjetila čitavog dana.

U njihovu tek kratkom braku, ona i Michael su nekoliko puta vodili ljubav i dvaput se zajedno tuširali pod mlazom vrele vode. Izašli su zbog ugovorenog, no posljednjeg ručka s obiteljima. Izvukli su se od odlaska u skupi restoran Opus One, pohitali na kat i otvorili posljednju bocu šampanjca. Michael je pustio pornić i oboje su se gledajući film uživjeli u neobične i uzbudljive uloge. Ispalo je da je Michael imao nekoliko maštarija o nošenju ženske odjeće.

Sutra su trebali otputovati na poluotok Mazatlan u Meksiku i u rajskom okružju cijeli tjedan istraživati svoje erogene zone, pogotovo one njegove, koje je ona još trebala otkriti. Tko zna, možda jednom ili dvaput izađu van i pogledaju dupine.

Dosad, smatrala je ona, stvari su se odvijale vrlo dobro.

Zaputili su se u French Laundry, najbolji restoran u Napi.

Svi su rekli da je to pravo mjesto za večeru ili ručak, zbog čega su mjesta rezervirali gotovo šest mjeseci unaprijed. Becky je išla voda na usta dok je zamišljala jedan fantastični slijed okusa: foie gras, divlja patka, sve isprano skupim šampanjcem.

Tijekom kraće šetnje do automobila, jedna se crna limuzina zaustavila kod njih. Prozor se otvorio i vozač u odori izvirio je vani. – Gospodin i gospođa DeGeorge?

Zbunjeno su se pogledali, a zatim se nasmiješili. – Mi smo.

– Stojim vam na usluzi, rekao je vozač. – Čestitke hotelskog osoblja.

Becky je bila sva u zanosu. – Mislite, limuzina za nas?

Jednom se, dok je radila kao tajnica u odvjetničkoj tvrtki, prilikom sklapanja jednog većeg posla vozila u luksuznoj limuzini; ali sjedila je natiskana na stražnjem sjedalu zajedno s još četiri prezauzeta odvjetnika.

– Rezervirana i plaćena za cijelu večer, rekao je vozač i namignuo.

Mladenci su razmijenili vesele poglede. Bilo je jasno što im je bilo na umu.

– Nitko ovo nije ni spomenuo, rekao je Michael. Činio se zadovoljnim što ga je netko smatrao važnom i uglednom osobom.

Becky je zavirila unutra. – O, Michael! Unutra su bila skupa kožna sjedala i ugláčani bar od mahagonija s kristalnim čašama, a svjetla su bila prigušena do romantična sjaja. Tu je bila čak i boca Chardonnaya na ledu. Zamišljala je kako se u toj divnoj limuzini zaustavljaju pred najotmjenijim restoranom u Napi.

– Hajde, dragi, nasmijala se, gotovo ga uvukavši unutra. – Bit će nam lijepo.

– Mogu vas pričekati pred restoranom do kraja večere, rekao je vozač. – Osim toga, pričate s osobom koja poznaje najslikovitiji put kroz Napu.

Vidjela je kako Michael polako popušta. – Zar ne želiš svoju princezu odvesti kako joj i pristoji?

Baš kao kad mu se prvi put nasmiješila u uredu, baš kao sinoć u krevetu, vidjela je kako polako pristaje.

Ponekad je znao biti pomalo oprezan. Računovođe su često takvi. Ali ona je uvijek znala pronaći način da ga nagovori.

– Štoga god gospođa DeGeorge želi, napokon je rekao Michael.

27. poglavlje

– Upravo vjenčani? upitao je Phillip Campbell. Srce mu je poskočilo. Snažni farovi automobila iz suprotnog smjera prolazili su kroz njega poput rendgenskih zraka, otkrivajući njegove najdublje želje.

– Dvadeset šest sati, jedanaest minuta i... četrdeset pet sekundi, zacvrkutala je Becky.

Campbellu je srce snažno udaralo. Bila je savršena.

Zajedno su bili savršeni. Bolji nego se nadao.

Cesta je bila prazna i naizgled nije vodila nikamo, ali on je znao kamo ide. – Poslužite se pićem, ponudio ih je. – U posudi je Palmeyer. Neki ga smatraju najboljim u dolini.

Dok je ubojica vozio, živci su mu bili napeti, nadraženi.

Što je najgora stvar koju je itko ikad učinio? Mogu li to učiniti opet? Preciznije, mogu li ikad prestati to činiti?

Bacio je pogled natrag i vidio kako si Becky i Michael toče vino Palmeyer. Čuo je kako nazdravljaju, a zatim spominju nešto o godinama sreće. S jezom u srcu gledao ih je kako se ljube. Mrzio je svaku samodopadnu, lažnu poru na njihovim tijelima. – Zar ne želiš svoju princezu odvesti kako joj pristoji? Ha!

Dotaknuo je pištolj koji mu je ležao u krilu. Mijenjao je sredstva ubijanja.

Malo kasnije, Campbell je skrenuo na sporednu cestu prema jednom strmom brežuljku. – Vozaču, kamo idemo? oglasio se suprugov glas sa stražnjeg sjedala.

Pogledao je u retrovizor i pouzdano se nasmiješio DeGeorgima. – Mislio sam vas odvesti živopisnim putem.

Najbolji pogled u dolini. I opet ćete uspjeti stići u restoran do osam.

– Ne želimo zakasnuti, plaho je upozorio mladoženja.

– Bilo je teže rezervirati večeru nego prokleti hotel.

– Ma hajde, dragi, upala je Becky u pravo vrijeme.

– Još malo, pa ćemo stići na otvoreno, rekao im je.

– Zbilja je lijepo. U međuvremenu, opustite se. Pustite glazbu. Pokazat ću vam najljepšu panoramu... Vrlo je romantična.

Pritisnuo je tipku i jedna tanka vrpca treperavih svjetala počela je plesati oko krova stražnjeg dijela. Mekani, zavodljivi light-show.

– Ah, rekla je Becky kada su se svjetla upalila. – Ovo je tako divno.

– Podignut ću zaslon, tako da vam ne smetam ostatak puta. Samo jednom ste mladenci. Činite što god hoćete. Smatrajte to vašom bračnom noći.

Nije podigao zaslon do kraja, tako da ih je još mogao vidjeti i čuti dok je vozio dublje prema brdima. Mazili su se, razmjenjivali poljupce. Mladoženjina ruka prelazila je preko Beckyna bedra. Ona se priljubila uz njega.

Put je postao neravan i na mahove se grubi, razbijeni beton pretvarao u šljunčani, makadamski put. Vozili su uzbrdo. S obje strane, padine su bile prekrivene crnim isprepletenim viticama.

Beckyn izazivački smijeh polako je prelazio u ravnomjerni ritam dubokih uzdaha. Phillip Campbell je počeo s njima natjecati. Svega nekoliko centimetara dalje, mogao ju je čuti kako

stenje. Topao, baršunasti osjećaj počeo ga je peći po bedrima, kao i prije tjedan dana u Grand Hyattu. Michael je ušao u Becky i ona je zastenjala od zadovoljstva.

Što je najgora stvar?

Na čistini je zaustavio automobil i ugasio farove. Uzeo je pištolj i repetirao ga. Zatim je spustio zaslon.

Na prigušenom svjetlu je vidio Becky, njezinu večernju haljinu spuštenu do struka. – Bravo! viknuo je. Oni su ga zatečeno pogledali.

Vidio je strah u mladenkinim očima. Pokušala je pokriti svoju golotinju.

Tek tada je ubojica shvatio daje toplina na njegovim bedrima i koljenima bila njegova vlastita mokraća.

Ispraznio je pištolj u Becky i Michaela DeGeorgea.

28. poglavlje

Te sam se nedjelje ujutro prvi put u cijelom tjednu probudila s osjećajem nade. Takva sam... ili sam takva bila.

Vani je bilo vedro i lijepo. Zaljev je treperio kao daje i on ushićen. A tog dana sam imala rani ručak s Claire.

Moja ispovijest njoj.

Nedjeljom ujutro uvijek sam odlazila na isto mjesto.

Meni najdraže mjesto, rekla sam Raleighu.

Prvo sam se u tajicama odvezla u grad, u Marina Green i trčala u sjeni mosta. Takva jutra uvijek su me ispunjavala svim onim zbog čega je bilo lijepo živjeti u San Franciscu. Smeđa obala okruga Marin, zvukovi iz Zaljeva, čak i Alcatraz, koji kao daje stražario nad svime.

Kao i obično, trčala sam pet kilometara južno od luke, a zatim uz 212 kamenih stepenica, u park Fort Mason.

Usprkos Negliju, još uvijek sam to mogla. Tog jutra činilo mi se da bolest popušta.

Trčala sam pokraj puštenih pasa koji su lajali, ljubavnika u jutarnjoj šetnji i ćelavih Kineza u sivoj odjeći koji su se prepirali dok su igrali Mahjong. Uvijek sam odlazila na isto mjesto, visoko na litici, koje je gledalo na istok iznad Zaljeva. Bilo je 7,45.

Nitko nije znao da sam tu. Ili zašto. Kao i svake nedjelje, zatekla sam malu skupinu u duhovnoj vježbi T'ai Chia.

Tu su uglavnom bili Kinezi koje je, kao i svakog tjedna, predvodio onaj isti starac u sivoj pletenoj kapi i džemperu. Zastala sam i pridružila im se, kao i svake nedjelje u posljednjih deset godina, otkako mi je umrla majka.

Nisu me poznavali. Nisu znali što radim. Ni tko sam. Ja nisam znala njih. Starac me, kao i uvijek, pozdravio u znak dobrodošlice onim istim, brzim klimanjem glave.

Thoreau je napisao jednu rečenicu: – Vrijeme je samo rijeka u kojoj lovim. Pijem iz nje, ali dok pijem, vidim pješčano dno i znam koliko je duboka. Njezina struja slabi, ali vječnost ostaje. Pit ću dublje, loviti nebom čije je dno posuto zvijezdama.

To sam pročitala vjerojatno stotinu puta. Tako se osjećam dok sam tu. Kao dio rijeke.

Bez Neglija.

Bez zločina, bez lica iskrivljenih u smrti.

Bez ubojstava Mladenke i mladoženje.

Izvela sam vježbu Jutarnjeg Labuda, mojeg Zmaja, i osjetila se laganom i slobodnom kao prije nego mi je Orenthaler prvi put priopćio vijesti.

Učitelj je klimnuo. Nitko me nije pitao jesam li dobro. Ili kako je tjedan prošao. Jednostavno sam pozdravila dan i znala da sam sretna što ga imam.

Moje najdraže mjesto.

Vratila sam se kući malo prije jedanaest. Uzela sam neispijenu kavu i nedjeljno izdanje Chroniclea. Odlučila sam prelistati gradsku rubriku, doznati štogod novo o slučaju od moje nove najbolje prijateljice Cindy Thomas. Zatim sam se odlučila istuširati, do podne se spremi-
ti i poći na sastanak s Claire.

Bilo je 11,25 kada je telefon zazvonio. Na moje iznenađenje, glas na liniji pripadao je Raleighu.

- Odjevena si? upitao je.
- Recimo. Zašto? Imam dogovor.
- Otkazi ga. Dolazim po tebe. Idemo u Napu.
- U Napu? U glasu mu nije bilo ni traga veselju ili šali.
- Što se dogodilo?
- Jutros sam svratio na posao, provjeriti ima li što novo.

Dok sam bio tamo, susreo sam jednog policajca po imenu Hartwig. Poslan je po hitnom postupku. On je poručnik u Napi. Tamo je nestao jedan mladi bračni par. Riječ je o mladencima na medenom mjesecu.

29. poglavlje

Dok sam ja nazvala Claire i otkazala, naš sastanak, istuširala se, ugurala kosu pod unatrag okrenutu kapu Giantsa i navukla nešto odjeće, dolje je već trubio Raleighov bijeli Explorer.

Kad sam izašla pred kuću, nisam mogla ne primijetiti kako me odmjerava pogledom – mokra kosa, traperice, crna kožna jakna. – Izgledaš lijepo, Boxerova.

Nasmiješio se i ubacio u brzinu.

Bio je ležerno odjeven u zgužvane hlače i plavi, izbljedjeli pulover. I on je izgledao lijepo, ali nisam mu to htjela reći.

– Ovo nije spoj, Raleigh, rekla sam mu. – Stalno to govoriš, rekao je i slegnuo ramenima, a zatim dodao gas.

Sat i petnaest minuta kasnije, zaustavili smo se pred svratištem Napa Highlands i to, primijetila sam, točno u isto vrijeme kada sam trebala otvoriti dušu Claire.

Pokazalo se da su svratiste zapravo jedne od onih otmjenih, vrhunskih toplica u kakve sam oduvijek sanjala otići. Stisnule su se u planinama na cesti Stag's Leap. Glavna zgrada bila je izgrađena od sekvojina drveta, a lučni prozori ostakljeni kaljenim staklom. Tu posjetitelji nisu bili baš samoprijegorni.

Dva zeleno-bijela policijska automobila bila su parkirana na kružnom toku pred ulazom u hotel. U predvorju su nas uputili u upraviteljev ured gdje je jedan nervozan riđi čovjek, koji kao da je tek bio osposobljen za službu, čekao s dvojicom lokalnih policajaca.

– Ja sam Hartwig, rekao je visoki i mršavi čovjek u civilu.

U ruci je držao papirnatu šalicu Starbucks kave. – Žao mi je što sam vam pokvario vikend, prijateljski se ispričao.

Dao nam je fotografiju nestalih mladenaca snimljenu na vjenčanju. Bila je u plastičnom okviru, s mostom Golden Gate u prvom planu. – Dali su mi je prijatelji, uzdahnuo je. – Gospodin i gospođa DeGeorge. Iz grada. Oboje su radili u gradu, u jednoj velikoj računovodstvenoj tvrtki. Vjenčali su se u petak navečer.

Zbilja, fotografija je bila lijepa. Ona, sjajnih očiju i guste smeđe kose; on rumen i ozbiljan, s naočalama čeličnog okvira.

- Kada su posljednji put viđeni? upitala sam.
- Sinoć u 19 i 45. Osoblje hotela vidjelo ih je kako silaze.
- Išli su na večeru u French Laundry, rekao je Hartwig.
- Recepcionar im je napisao upute, ali nisu se pojavili.

– Odvezli su se na večeru i više se nisu javili?
Hartwig je počeo lice. – Upravitelj je rekao da su dan prije došli u hotel u zlatnom Lexusu. Vratari potvrđuju da su se tog poslijepodneva kratko njime vozili.
– Da, i? klimnula sam, ukazujući mu da prijeđe na stvar.
– Automobil je još na parkiralištu.
– Je li bilo kakvih poruka izvana, za koje bismo trebali znati? upitala sam.
Hartwig je prišao stolu i dao mi manji snop poruka.
Prelistala sam ih. Mama. Tata. Julie i Sam. Vicki i Don.
Bon voyage.
– Temeljito smo pretražili prostor oko hotela. Zatim smo proširili potragu. Radi se o nekoj vrsti vašeg ubojstva.
Vrlo je slično. Veliko vjenčanje, slavlje. A zatim su naglo iščeznuli.
– Slični našem ubojstvu, složila sam se, – samo što smo mi pronašli tijela.
Lice policajca iz Nape se uozbiljilo. – Vjerujte mi, nisam vas zvao ovamo samo da nam pomognete oko ispunjavanja obrazaca nestalih osoba.
– Zašto ste tako sigurni? upitao je Raleigh.
– Zato jer je recepcionar sinoć iz restorana primio jedan poziv. Potvrdili su njihovu rezervaciju.
– Pa?
Hartwig je otpio gutljaj kave prije nego nas je pogledao u oči. – Nitko iz French Laundryja nije obavio taj razgovor.

30. poglavlje

Mladenci nisu primili nikakve neobične posjetitelje niti su se dogovorili s kakvim spornim društvom. Rezervacija u French Laundryju glasila je samo na njih dvoje.
Sve to je bilo time ozbiljnije, jer su propustili ugovoreni let za Meksiko.
Dok je Raleigh istraživao oko hotela, ja sam na brzinu provjerila njihovu sobu. Unutra se nalazio uredno namješten ogromni krevet od sekvojina drva, otvoreni kovčeg, povješana odjeća i pribor za osobnu higijenu.
Puno cvijeća – većinom ruža. Možda ih je Becky DeGeorge donijela s vjenčanja.
Ništa nije ukazivalo da su DeGeorgeovi odustali od leta sljedećeg jutra.
Našla sam Raleigha vani. Razgovarao je s pikolom koji je posljednji vidio DeGeorgeove kako odlaze.
Kada smo ostali sami, Raleigh je rekao: – Dvojica lokalnih policajaca i ja pretražili smo stotinu metara prema šumi. Ozlojeđeno je odmahnuo je glavom. – Niti jednog otiska stopala. Pogledao sam i automobil.
Zaključan je. Ni traga krvi ili borbi. Ali nešto im se dogodilo ovdje vani. Netko im je prišao. Dvadeset, trideset metara od hotela.
Frustrirano sam u punom krugu pregledala prilaz i obližnje parkiralište. Jedno lokalno policijsko vozilo stajalo je pred ulazom na imanje. – Nije im prišao.
Previše je riskantno – netko bi ga vidio. Možda ih je netko povezo.
– Rezervacija je vrijedila samo za njih dvoje, suprotstavio se. – A vratar uporno tvrdi da su se uputili prema svojem autu.
– Da bi zatim nestali?
Pozornost nam je privukla duga crna limuzina koja je skrenula na šljunčani prilaz hotela. Zaustavila se pod sekvojom ispred ulaza.
Raleigh i ja smo promatrali kako se vrata hotela otvaraju i kako van izlazi vratar s kolicima punim prtljage. Vozač limuzine je izašao van i otvorio prtljažnik.

Oboje smo pomislili isto.

– Prilično nategnuto, rekao je Raleigh, pogledavši me u oči.

– Možda, složila sam se, – ali to bi objasnilo kako je netko mogao doći ne privlačeći ičiju pozornost. Mislim da bismo trebali provjeriti je li na području Zaljeva nedavno ukradena koja limuzina.

Još je jedan automobil skrenuo na prilaz, ovoga puta srebrna Mazda, i zaustavio se na kraju okretišta. Na moju žalost, van je izašla samo žena odjevena u široke hlače i džemper Sveučilišta Michigan.

– Raleigh, rekao si da si posebno vješt u zadržavanju, zar ne?

Pogledao me je kao da sam Paracelsusa pitala je li dobar u miješanju kemikalija.

– Dobro, rekla sam, gledajući osobu koja nam se približavala, – zadrži ovu.

Prilazila nam je Cindy Thomas.

31. poglavlje

– Ili si sposobna nanjušiti priču na kilometre, rekla sam joj ljutito, – ili ću te možda početi smatrati osumnjičenom za umorstvo.

Bilo je ovo drugi put da Cindy Thomas upada usred mogućeg mjesta zločina.

– Nisam valjda prekinula nekakvu policijsku roman-su?
rekla je duhovito.

Poludjela sam od bijesa. Cijela situacija je tek bila u razvitku. Ako se stvari prerano pročuju, to bi ugrozilo svaki izgled da Odjel uspostavi nadzor nad slučajem.

Mogla sam zamisliti strašne naslove u novinama: UBOJICA MLADENACA OPET NAPADA. A Roth bi bio zelen od bijesa. To bi bilo drugi put da nisam uspjela zaštititi mjesto zločina od iste novinarke.

– Tko je prijateljica? upitao je Raleigh.

– Cindy Thomas, rekla je, pruživši ruku. – A vi?

– Cindy je iz Chroniclea, upozorila sam ga.

Raleigh je ostao zatečen, rukujući se poput najurenog djelatnika s novim zaposlenikom.

– Dobro me slušajte, gospođice Thomas, rekla sam odlučno. – Ne znam znate li kako ovo ide, ali ako planirate išta drugo osim da mi kažete zašto se ovdje, kupite se i odlazite. Zbilja ćete se naći na crnoj listi Odjela.

– Cindy, podsjetila me, – ali prvo, zanimljivije pitanje je zašto sam naletjela na vas ovdje?

Raleigh i ja gledali smo je sve većim nestrpljenjem.

– Zašto ste ovdje? bila sam uporna.

– U redu. Uzdahnula je i napućila usne. – Vas dvoje ste ovdje, i to u nedjelju; kapetan Raleigh nešto traži po šumi i parkiralištu; ispitujete hotelsko osoblje; oboje djelujete zbunjeno. Morala sam zaključiti da se stvari gomilaju. Također, pošto mjesto nije blokirano, znači da zločin još nije počinjen. To bi moglo značiti daje netko nestao. Budući da svi znamo na čemu vas dvoje radite, lako je pretpostaviti da su nestali neki mladenci.

Jednako tako, moguće je daje naš ubojica mladenaca sebi pronašao žrtve broj dva.

Oči su mi bile širom otvorene, zabrinute.

– Ili to, nasmiješila se, – ili sam zbilja krivo procijenila situaciju i vi ste ovdje samo došli kušati vino za vinski klub Odjela.

– Sve si to shvatila samo promatrajući nas? upitala sam je.

– Iskreno? Ne. Klimnula je prema ulazu na hotelsko imanje. – Veći dio sam doznala od onog lajavog policajca tamo.

I ne želeći to, počela sam se smiješiti.

– Ozbiljno, zar ne shvaćate da ovdje ne možete ništa doznati, rekao je Raleigh.

– Opet mrtvi mladenci? Isti modus operandi, odlučno je frknula. – Nego što ću nego nešto doznati.

Postajalo mi je jasno da stvari idu nizbrdo. – Dala bih ti jedan savjet: dobro razmisli. Sjedaj u auto i vraćaj se u grad.

– Hoćeš li to reći i Fitzpatricku ili Stoneu? – Ako se vratiš u grad, onda ću ti stvarno biti dužna. Kiselo se nasmiješila. – Šališ se, zar ne? Želiš da jednostavno otiđem? – Da, samo otići.

Cindy je odmahнула glavom. – Žalim. Prvo, vjerojatno bih dobila otkaz, a drugo, ovo nika-ko ne mogu ispustiti iz ruku.

– Što ako se ja odvezem s tobom? rekla sam u žaru trenutka. – Što ako možeš dobiti veći dio onoga što tražiš, biti unutra, a u isto vrijeme mi dati i mišljenje?

Raleighu su skoro ispale oči, ali pogledala sam ga kao da želim reći bolje pusti mene da ovo riješim.

– Kad se ova priča pročuje, uporna je bila Cindy, – nitko je neće moći kontrolirati.

– A kad se pročuje, bit će tvoja.

Oči su joj se suzile. Pitala se može li mi vjerovati. – Hoćeš reći, dat ćeš mi ekskluzivan intervjueu?

Čekala sam Raleighovu primjedbu. Na moje čuđenje, nije ništa rekao.

– Rekla si da šef Mercer odobrava što objaviti, uporna je bila Cindy.

– Tako je. Odlučuje što objaviti javnosti.

Pogledala sam u Raleigha. Bila sam napeta kao kišobran. Ako mu ne mogu vjerovati, onda ću po povratku u grad primiti najveću moguću bukvicu. Roth bi mi bio za vratom, ili još gore, Mercer. Ali već sam bila stekla osjećaj da mu mogu vjerovati.

– Znači, ipak ću se odvesti u grad s gospođicom Thomas, rekla sam, očekujući njegovu reakciju.

– Cindy, ponovila je novinarka, odlučnije nego prije.

Raleigh je postupno počeo klimati glavom, kao da daje do znanja da je shvatio. – Ja ću dovršiti razgovor s Hartwigom. Uskoro ćemo pričati, Lindsay. Gospođice Thomas, bilo mije neočekivano zadovoljstvo.

Uputila sam mu zahvalan pogled. Zatim sam uzela novinarku pod ruku i rekla: – Idemo, Cindy, putem ću ti objasniti pravila.

32. poglavlje

Ne znam zašto sam to učinila. Bilo je riskantno i brzopleto, posve suprotno onome što me dosad vodilo.

Možda sam samo htjela reći Jebi ga, vlasti u lice.

Rothu, Merceru. Igrati svoju igru. Možda je slučaj postajao složeniji i možda sam samo htjela i dalje živjeti u zabludi da stvari držim pod nadzorom.

Ili sam možda jednostavno htjela dozvoliti nekome da mi pomogne.

– Prije nego se ikamo uputimo, rekla sam, zgrabivši Cindy za ruku dok je palila automobil, – moram znati nešto. Kako si doznala što se ovdje događa?

Duboko je uzdahnula. – Dosad se samo dogodilo to da si mi uskratila priču karijere. Sada još moram odavati i svoje izvore?

– Odsad sve ovisi o tome.

– Radije bih te držala u neizvjesnosti, primorala te da pogađaš, rekla je Cindy.

– Ako će naš odnos upaliti, mora biti zasnovan na povjerenju.

– Onda povjerenje mora biti obostrano, zar ne, inspektorice?

Sjedili smo u autu i pekli se u vrućoj Mazdi punoj praznih papirnatih šalica, pogađajući se.

– U redu, napokon sam popustila. Rekla sam joj ono malo što smo znali i zašto smo tog poslijepodneva bili u Napi. Da su DeGeorgeovi nestali. Da su se vjenčali u petak navečer. Da su možda par broj dva. – Ništa od ovoga ne smije procuriti u tisak, insistirala sam, – dok ne dobijemo potvrdu. Onda ćeš dobiti zeleno svjetlo.

Oči su joj zasjale kad su joj se sumnje obistinile.

– Sada je na tebi red. Ovdje nije bilo novinara, čak ni lokalnih. Kako si saznala za ovo?

Cindy je ubacila Mazdu u brzinu. – Rekla sam ti da radim u gradskoj rubrici, rekla je kad je izašla na glavnu cestu. – I da se borim ostati na ovoj priči. Šef mi je dao vikend da doznam štogod čvrsto o ovoj udarnoj priči. Jednom si me već bila otpilila, zato sam jučer parkirala u tvojoj ulici i čekala da nešto iskrсне.

– Slijedila si me?

– Prilično očajnički potez, zar ne? Ali učinkovit.

Prevrtjela sam u glavi posljednja dva dana. – U kino.

Jutros do marine?

Malo se zacrvnjela. – Kad je partner svratio do tebe htjela sam odustati. Zatim sam samo vozila za vama.

Naslonila sam se na sjedalo i počela se smijati. – Nisi tako očajna, promrmljala sam. – Loši momci su padali na taj štos godinama. Istodobno sam osjetila sram i olakšanje.

Dok smo se vozili prema gradu, objasnila sam joj pravila našeg dogovora. To sam već činila, kada bi se novinar odveć približio priči i prijetio ugroziti istragu.

Cindy nije smjela objaviti priču dok ne dobijemo potvrdu. Kad je dobijemo, pobrinula bih se daje dobije prva. Imala bi prednost nad pričom, ali samo neznatnu.

– Ima jedna kvaka, rekla sam odlučno. – Naš je odnos, recimo to tako, u fazi prioriteta. Ne smiješ nikome ništa reći – ni dečku, niti suradniku. Čak ni šefu. Sve što ti kažem ostaje strogo između nas dvije, i tako će ostati sve dok ti ne dam zeleno svjetlo.

Cindy je klimnula, ali htjela sam biti sigurna da je sve razumjela.

– Šef te pita odakle ti podaci, ti samo slegneš ramenima. Neka važna faca iz Odjela... što se mene tiče, to može biti i sam šef Mercer... parkira svoju limuzinu ispred tvog ureda i pozove te zbog curenja podataka, a ti samo kažeš: – Hvala na vožnji. Pozovu te iz ureda okružnog tužitelja pred porotu, pitaju te da odaš svoj izvor i sudac te strpa u ćeliju. Pobrini se samo da imaš dovoljno štiva za čitanje, da ubiješ vrijeme.

– Shvaćam, rekla je Cindy. U očima sam joj vidjela da doista shvaća.

Ostatak puta smo pričale o sebi, o poslu, hobijima, i neočekivani razvoj događaja počeo je poprimati oblik.

Cindy mi se počela sviđati.

Pitala me je koliko dugo sam u policiji, a ja sam joj ispričala više nego sam namjeravala. Kako mi je otac bio policajac i kako je otišao kad mi je bilo trinaest godina. Kako sam studirala sociologiju na državnom sveučilištu San Francisco. Kako sam htjela dokazati da mogu biti netko i nešto u svijetu muškaraca. Kako je veći dio mene i onoga što sam činila jednostavno htio dokazati da znam gdje mi je mjesto.

Ona je rekla da je i ona studirala sociologiju, ali na sveučilištu u Michiganu. A prije nego smo stigle u okrug Marin, otkrile smo da nam je zajedničkih još nekoliko zapanjujućih stvari.

Njezin mlađi brat rodio se na moj rođendan, 5.

listopada. I nju je zanimala joga, a žena koja je prije više godina u južnom San Franciscu podučavala mene, sada je u Corte Maderi podučavala nju. Obje smo uživale čitati putopise i misterije – Sue Grafton, Patriciju Cornwe-11, Elizabeth George. Obožavale smo Gordonovu Kuću finih jela.

Cindyn otac umro je rano – prije nekih sedamnaest godina – kad je i njoj bilo trinaest. Jezivo.

Ali najveća slučajnost, ona koja me je posve zapanjila, bila je daję umro od leukemije, slične degenerativne bolesti kakva je napala i mene.

Htjela sam joj odati svoju tajnu, ali ipak sam odlučila da neću. Nju moram čuvati za Claire. No, dok smo se približavale Golden Gateu, slutila sam da se vozim s osobom koja mi je bila predodređena i, svakako, s osobom s kojom sam voljela biti.

Kad smo se približile gradu, nazvala sam Claire. Prošlo je nekoliko sati od dogovorenoga, ali činilo se da još uvijek želi da se nađemo – a ja sam joj imala puno toga za ispričati. Dogovorile smo se naći u kafiću Susie, ovoga puta na ranoj večeri umjesto ručka. Kad je htjela doznati što sam tijekom dana otkrila, rekla sam joj: – Ispričat ću ti za večerom.

Zatim sam učinila drugu stvar koja me tog dana iznenadila.

Upitala sam: – Hoće li smetati ako povedem prijateljicu?

33. poglavlje

Cindy i ja smo već pile svoju drugu margaritu kad je Claire došla. Već s tri metra udaljenosti njezin osmijeh kao da je obasjao čitavu prostoriju. Ustala sam i snažno je zagrlila.

– Niste mogle pričekati staru curu? rekla je, pogledavši prazne čaše.

– Danje bio dug, uzdahnula sam. – Ovo je Cindy.

– Drago mi je, veselo je rekla Claire, pruživši Cindy ruku.

Premda smo se dogovorile naći same, Claire je bila jedna od onih osoba koje su se znale snaći u svakoj prilici.

– Lindsay mi je ispričala sve o tebi, rekla je Cindy, nadglasavši galamu.

– Većina toga je istina, ukoliko nije rekla da sam nekakva vrhunska patologinja za sudsku medicinu, rekla je Claire, nacerivši se.

– Zapravo, samo je rekla da si dobra prijateljica.

Susie's je bio blještav, veseo kafić loše izabrane boje za zidove, u kojem se služila vrlo dobra karijska hrana.

Puštali su malo reggaea, malo jazza. To je bilo mjesto gdje ste se mogli opustiti, pričati, vikati, pa čak i zaigrati partiju biljara.

Došla je naša stalna konobarica, Loretta, i mi smo nagovorili Claire na jednu margaritu i još jednu turu žestoko začinjjenih krilaca za nas.

– Pričaj mi o Reggievoj maturi, rekla sam.

Claire nam je ukrala jedno krilce iz zdjele i zamišljeno odmahнула glavom. – Lijepo je znati da poslije svih tih godina školovanja zbilja znaju reći nekoliko riječi pored 'ludilo' ili 'strava'. Izgledali su poput gomile umišljenih dječaka na audiciji za Grammyja, ali ravnatelj se kune da će se na vrijeme opametiti, prije razgovora za upis na fakultete.

– Ako se ne opamete, uvijek se mogu upisati na glumačku akademiju i čekati Oskara, nacerila sam se, osjećajući se pomalo omamljeno.

Claire se nasmiješila. – Drago mi je da si ti optimistična.

Kad smo neki dan razgovarale, zvučala si kao da te Veseli gazi po prstima onim svojim velikim, odvratnim cipelama.

– Veseli? upitala je Cindy.

– Moj šef. Zovemo ga Veseli jer nas nadahnjuje svojom humanističkom brigom prema onima kojima zapovijeda.

– O, mislila sam da govorite o mojem uredniku gradske rubrike, smijuljila se Cindy. – On je uistinu sretan samo kad nekome može zaprijetiti poslom. On nema pojma koliko se zna poniziti i biti snishodljiv.

– Cindy radi u Chronicleu, rekla sam Claire, vidjevši njezinu iznenađenu reakciju. Između policije i tiska postojala je nevidljiva, zabranjena granica. Da bi je novinar prešao, morao je zaslužiti svoje mjesto.

– Pišeš svoje memoare, dijete? uz nevini osmijeh me upitala Claire.

– Možda. Kraću verziju, ali s mnogo toga za reći.

Stigla je Clairina margarita i mi smo podignule čaše.

– Za nadležne osobe, nazdravila sam.

Cindy se nasmijala. – Nadležnima punim govana, nadležnim pompoznom drkadžijama, nadležnima koji te sputavaju.

Claire je zacviljela od odobravanja i mi smo se kucnule kao da smo stare prijateljice.

– Znaš, kada sam prvi put došla u ured, rekla je Cindy, grickajući krilce, – jedan od starijih zaposlenika mi je rekao daje jednom uredniku rođendan. Zato sam mu e-mailom poslala čestitku. Mislila sam, on je šef, je li, to je dobar način da probijem led, možda čak uspijem iz njega izvući osmijeh. Kasnije tog dana, ta me budala zove na razgovor. Sav je uljudan i nasmijan. Ima čupave obrve, poput vjeveričina repa. Zatim mi klimne da sjednem na stolicu preko puta njega. Mislim si: Hej...i on je čovjek kao i svi drugi.

Claire se nasmiješila. Zaneseno, ispila sam i svoje drugo piće.

– I tako, gad se namršti i kaže mi: Thomasova, slijedećih sat i pol, šezdeset novinara za mene pokušava prikupiti sve što nema smisla u ovom jebenom svijetu i nekako to stisnuti na četrdeset stranica. Ali dobro je znati da ti, dok svi drugi neumorno rade dvadeset četiri sata dnevno, imaš vremena mojem danu priljepiti jedno veselo nasmijano lice.' Na kraju mi je dao zadatak da u tjedan dana izaberem pobjednika natječaja za sastavak Zašto želim biti urednik na jedan dan – kojega su pisala djeca u petom razredu.

Nasmijala sam se, zagrcnula i iskašljala malo pića. – A naslov bi glasio: Nijedno dobro djelo ne prolazi nekažnjeno. Što si učinila?

Cindy je imala divan osmijeh. – Svim facama u odjelu poslala sam poruku da je šefu rođendan. Budale su čitav dan iz njegova ureda izlazile blijede poput duhova.

Loretta je opet došla i mi smo naručile jelo: piletinu u žestokom umaku, fajite i veliku zajedničku porciju salate. S njima i tri meksička piva. Prelile smo ubojiti, žestoki jamajčanski umak, Toasty Lady, preko svojih krilaca i promatrale kako se od žestine umaka Cindy cakle oči.

– Obred inicijacije, nacerila sam se. – Sada si i ti jedna od nas.

– Ili žestoki umak, ili tetovaža, rekla je Claire, ozbiljna lica.

Cindy je stisnula oči, nekako procjenjivački, a zatim se okrenula i zavrnila rukav na majici. Otkrila je dva mala slova G na lopatici. – Mračno naličje klasičnog školovanja, rekla je, vragolasto se nasmiješivši.

Pogledala sam u Claire – obje smo povikale u znak odobravanja.

Zatim je Claire zadigla svoju košulju i malo se zacrvenjela. Odmah ispod krupnog smeđog struka otkrila je obris malog leptira.

– Lindsay se jednom sa mnom okladila, rekla je Cindy.

– Kad si prekinula s onim tužiteljem iz San Josea, sjećaš se, zlato? Otišle smo u Big Sur, samo mi djevojke, ispustiti malo pare. Na kraju smo se vratile s ovakvim tetovažama.

– A gdje je tvoja? upitala me Cindy.

– Ne mogu ti pokazati. Odmahnula sam glavom.

– Ma hajde, nagovarala me je. – Pokaži.

S uzdahom, naslonila sam se na lijevu stranu i potapšala se po desnoj strani stražnjice. – Imam guštera od dva – tri centimetra, s malim, preslatkim repićem.

Kada pritisnem kojeg sumnjivca uza zid, i ako me gnjavi, kažem mu da ću mu priljepiti guštera uz lice tako da će mu izgledati poput Godzille.

Nad nama se nadvila topla tišina. Na trenutak, lica Davida i Melanie Brandt, čak i Negli, činili su se milijunima kilometara dalje. Jednostavno smo se zabavljale.

Osjetila sam da se nešto događa, nešto što se dugo vremena nije dogodilo, što mi je očajnički bilo potrebno.

Osjećala sam se povezano.

34. poglavlje

– Sada kada smo prijateljice, rekla je Claire, nakon što smo pojele još jedan pun tanjur rebaraca, – kako ste se vas dvije upoznale? Posljednje što sam čula jest da si ti išla u Napu, provjeriti nestanak nekih mladenaca.

Michael i Becky DeGeorge, koji su maloprije bili tako daleko, vratili su se naglo poput udarca.

Imala sam joj toliko toga za reći ali, nauštrb mojim planovima, dan se suptilno promijenio. Osjećala sam se skoro kao prevarantica, lažljivica, jer sam joj govorila o onome što se dogodilo u Napi, prešućujući usput važne promjene koje su se odvijale u meni.

Claire je pažljivo slušala, obrađujući podatke svojim oštrim umom. Bila je savjetnica pri nekolicini slučajeva serijskih ubojstava, kao glavna mrtvozornica i stručni svjedok.

Glavom mi se valjala jedna zamisao. U svom oslabljenom stanju, nije me privlačila odgovornost skretanja istrage prema višestrukim umorstvima, pogotovo pod budnim okom medija. Ideja me je posve iznenadila.

– Kako bi bilo da nam malo pomogneš?

– Pomognem? iznenađeno je trepnula Claire. – Kako?

– Claire, ovaj će slučaj eksplodirati, rekla sam. – Ako postoji ubojica mladenaca, to će privući pozornost cijele nacije. U ovom slučaju sve imamo svoje interese.

Možda bi se mogle ovako naći. Nas tri... neslužbeno.

Claire me zabrinuto pogledala. – Predlažeš da se ovime same pozabavimo?

– Za istim stolom sjede najbolje predstavnice mrtvozornikova ureda, odjela za umorstva, pa čak i tiska, i to do grla u margariti. Što sam više razmišljala o tome, to sam više vjerovala da bi moglo uspjeti.

Mogle smo iskoristiti sve tragove koji se pojave u službenoj istrazi, dijeliti što imamo i zaobići političko šticeenje guzica i birokraciju. Tri žene koje bi iskoristile mušku konvencionalnost. Štoviše, posve smo suosjećale sa žrtvama.

Iznenada, zamisao kao da je zasjala.

Claire je odmahnula glavom u nevjerici.

– Ma hajde, hrabrila sam je, – zar ti ne misliš da bi moglo upaliti? Zar ne misliš da bi nam dobro išlo?

– Uopće se ne radi o tome, odgovorila je. – Stvar je u tome što te poznajem već deset godina i nikad te nisam čula da, zbog bilo čega, tražiš pomoć.

– Onda budi vrlo iznenađena, rekla sam, gledajući je ravno u oči, – jer sada tražim pomoć.

Nastojala sam pustiti je da primijeti kako me nešto muči, nešto stoje možda veće od samog slučaja. Da nisam sigurna mogu li se sama s time nositi. Da bi mi dobro došla pomoć. Daje posrijedi nešto više.

Claire se na koncu ipak nasmiješila, jedva vidljivim osmijehom pristanka. – In margaritas veritas. Pristajem.

Zahvalno sam je pogledala, a zatim sam se okrenula Cindy. – Što ti misliš? Pristaješ?

Zamuckivala je. – Nemam pojma što bi mi na to rekao Sid Glass – ali tko ga jebe. Pristajem.

Kucnule smo se.

Tako je nastao Ženski klub za umorstava.

35. poglavlje

Slijedećeg jutra došla sam u ured ravno s jutarnje transfuzije u osam sati. Osjećala sam se omamljeno, ošamućeno. Prvo sam prelistala jutarnje izdanje Chronic-lea. Na moje olakšanje, na naslovnici nije pisalo ništa o nestanku u Napi. Cindy je održala svoju riječ.

Vidjela sam Raleigha kako izlazi iz Rothova ureda.

Rukavi su mu bili zavrnuti, otkrivajući mu debele podlaktice. Oprezno mi se nasmiješio – njegov osmijeh govorio mi je da se iza njega krije negodovanje zbog sklapanja jučerašnjeg dogovora sa Cindy. Trepnuo je svojim smeđim očima i pozvao me van na hodnik.

– Moramo popričati, rekao mi je kad smo otišli do stubišta.

– Slušaj, Raleigh, uzdahnula sam, – zbilja mi je žao zbog onoga jučer. Mislila sam da ćemo tako dobiti na vremenu.

Njegove tamne oči odavale su nezadovoljstvo.

– Možda bi mi trebala reći zašto je ona bila vrijedna ugrožavanja nadzora nad ovim slučajem.

Slegnula sam ramenima. – Jesi li jutros u novinama vidio štogod o Napi?

– Prekršila si izravnu zapovijed šefa policije. Ako ti nisi u nevolji, bogme si mene uvalila u nju.

– Znači, ti bi se radije kopao iz priče u Chronicleu o serijskom ubojici?

Naslonio se na zid. – O tome odlučuje Mercer.

Jedan policajac kojeg sam poznavala prošao je pokraj nas na stubištu i promrsio nešto za pozdrav. Jedva da sam mu klimnula.

– U redu, rekla sam, – kakvu igru onda želiš igrati? Želiš da odem Samu Rothu i sve mu priznam? Ako to želiš, učinit ću tako.

Premišljao se. Mogla sam vidjeti da je neodlučan, da razmišlja o posljedicama. Nakon jedne duge minute, odmahnuo je glavom. – Sada bi to bilo uzalud.

Osjetila sam val olakšanja. Dotakla sam ga po ruci i nasmiješila mu se. – Hvala.

– Lindsay, dodao je, – provjerio sam u državnoj cestovnoj ophodnji. Prošlog tjedna nije ukradena nijedna limuzina.

Te su me vijesti, poput slijepe ulice, posve obeshrabrile.

Jedan je glas viknuo iz zajedničke prostorije. – Jesi li to ti, Boxerova?

– Tu sam, javila sam se.

Bio je to Paul Chin, jedan od bistrih novaka dodijejen našoj ekipi. – Na liniji je poručnik Frank Hartwig. Kaže da se znate.

Otrčala sam unutra i zgrabila slušalicu sa stola našeg civilnog službenika. – Ovdje Lindsay Boxer.

– Našli smo ih, inspektorice, rekao je Hartwig.

36. poglavlje

Našao ih je čuvar, promrmljao je Hartwig, ozbiljno odmahnuvši glavom. Vodio nas je po makadamskom putu prema maloj vinariji u Napi. – Nadam se da ste spremni za ovo. To je nešto najgore što sam ikad vidio.

Ubijeni su dok su vodili ljubav.

Raleigh i ja dojurili smo preko St. Helene, skrenuvši s ceste 29, takozvanog Vinskog puta', na istok prema cesti Hawk Crest i njome se uspevši visoko u planine, sve dok se asfalt nije posve izgubio. Na koncu smo naišli na skriveni drveni znak na kojem je pisalo: Vrapčev Greben.

– Čuvar ovamo dolazi dvaput tjedno. Našao ih je jutros u sedam sati. Vinarija je trenutno napuštena, nastavio je Hartwig. Vidjelo se da je nervozan, potresen.

Vinarija je bila tek nešto veća baraka od valovitog lima u kojoj se nalazila sjajna, vrhunska oprema: drobilice, spremnici za fermentaciju i nepravilni redovi rasušenih starih bačava.

– Vjerojatno ste naviknuti na ovakva ubojstva, rekao je Hartwig kad smo ušli unutra. Oštar, ostajali vonj ošinuo nas je po nosnicama. Želudac mi se okrenuo. Došlo mi je da mu kažem: ne, nitko se nikad ne navikne na mjesta ubojstva.

Ubijeni su dok su vodili ljubav.

Nekoliko pripadnika lokalne Ekipe za posebne slučajeve bilo je natiskano oko velikog tijeska za grožđe od nehrđajućeg čelika. Ispitivali su dvije zdrobljene gomile. Gomile su bile tijela Michaela i Becky DeGeorge.

– O, sranje, Lindsay, promrsio je Raleigh.

Muž, u sakou i hlačama, zurio je u nas. Na sredini čela je imao ranu veličine novčića. Njegova žena, čija je crna haljina bila zadignuta do vrata, ležala je na njemu. Strah joj je ostao zamrznut na licu. Grudnjak joj je bio spušten oko struka i mogla sam joj vidjeti grudi poprskane krvlju. Gaćice su joj bile spuštene do koljena.

Bio je to odvratn, mučan prizor. – Jeste li utvrdili vrijeme smrti? upitala sam Hartwiga. Izgledalo je da će mu pozliti.

– Po raspadu rana, mrtvozornik pretpostavlja da su mrtvi negdje između dvadeset četiri i trideset šest sati. Ubijeni su iste noći kad su i nestali. Isuse, još su bili djeca.

Zurila sam u žalosno, krvavo tijelo žene, a pogled mi se zatim spustio na njezine ruke.

Nema ničega. Nema svadbenog prstena.

– Rekli ste da su ubijeni tijekom odnosa? promrmlja-la sam. – Sigurni ste u to?

Hartwig je klimnuo mrtvozornikovu pomoćniku. Ovaj je polako otkotrljao tijelo Becky DeGeorge s tijela njezina muža.

Iz Michaelovih otkopčanih hlača stršio je savršeno očuvan ostatak njegove posljednje erekcije.

Osjetila sam divlji bijes. DeGeorgeovi su bili tek djeca.

Oboje su imali dvadesetak godina, kao i Brandtovi. Tko bi mogao učiniti nešto tako strašno?

– Ovdje se vidi da su bili dovučeni, rekao je Hartwig, pokazujući na mrlje osušene krvi koje su se vidjele na strmom betonskom podu. Mrlje su vodile do tragova automobila koji su bili jasno vidljivi na tlu. Dvojica šerifovih ljudi označavala su tragove žutom vrpcom.

Raleigh je čučnuo i proučio tragove. – Široke osovine, ali gume su široke trideset pet centimetara. Podnožnjak kotača je dobar, održavan. SUV bi imao gume od četrdeset centimetara. Rekao bih da se radi o nekoj velikoj, luksuznoj limuzini.

– Mislila sam da si uredski policajac? rekla sam mu.

Nacerio se. – Jedno studentsko ljetno proveo sam u ekipi mehaničara na stazi NASCAR-a. Mogu promijeniti gumu prije nego trepneš okom. Rekao bih daje ovdje riječ o Cadillacu. Ili Lincolnu. Limuzina, govorile su njegove oči.

Ja sam grozničavo razmišljala o onome što je Claire sinoć rekla. Povezi zločine.

Bilo je neobično da serijski ubojica promijeni metode.

Ubojice iz strasti voljele su bliskost sa svojim žrtvama: davljenje, zamlaćivanje, noževe. Htjeli su osjetiti kako im se žrtve bore, izdišu. Voljeli su upadati u domove svojih žrtava. Kod ubijanja vatrenim oružjem nije bilo dodira, bilo je nekako klinički. Nije pružalo uzbuđenje.

Na trenutak sam se zapitala ne radi li se možda o dva zločinca. O imitatoru. Nemoguće.

Nitko drugi nije znao za prstenje.

Prišla sam Becky DeGeorge dok je doktor povlačio zatvarač na njezinoj vreći. Zagledala sam joj se u oči.

Vodili su ljubav. Je li ih prisilio na to? Je li ih iznenadio?

Seksualni manijak koji mijenja metode. Ubojica koji ostavlja tragove.

Štoje ostavio tu?

Što smo previdjeli?

37. poglavlje

Svježi zrak ispunio mi je pluća čim smo izašli van. Chris Raleigh, Hartwig i ja išli smo niz pusti makadamski put.

Dolina se pružala pod nama. S obje strane na ugaru ležali su vinogradi. Šutjeli smo. Zaprepašteni.

Na um mi je pala jedna strašna zamisao. Bili smo na visini od preko tristo metara, posve izolirani. Nešto nije sjelo kako treba. – Zašto ovdje, Hartwig?

– Zato što je udaljeno i nitko ne dolazi ovamo?

– Mislila sam, rekla sam, – zašto ovdje – baš na ovom mjestu? Tko zna za ovo mjesto?

– Na ovim padinama se nalazi mnogo izoliranih imanja.

Konzorciji su pojeli dolinu. Ova imanja zahtijevaju više posla od Bijele kuće. Predstavljaju trud ljubavi.

Pogledajte samo dokumentaciju. Zbog suše svake godine nestanu deseci vinograda. Ovdje svatko zna za ovakva mjesta.

– Prva ubojstva dogodila su se u gradu. No on je ipak znao kamo doći. Tko je vlasnik ovog imanja?

Hartwig je odmahnuo glavom. – Ne znam.

– Doznat ću. I još ću jednom pregledati njihovu sobu.

Netko ih je vrebao, znao je sve njihove planove.

Pregledat ćemo njihove turističke prospekte, posjetnice – vidjet ćemo ima li štogod iz tvrtki za iznajmljivanje limuzina.

Odozdo sam čula zvuk velikog vozila kako se penje uz šljunčani put. Vidjela sam kako se zaustavlja bijeli Bronco mrtvozornika iz San Francisca.

Za upravljačem je sjedila Claire Washburn. Ja sam je bila zamolila da dođe – nadajući se da će moći usporediti dokaze s oba mjesta zločina.

Otvorila sam vrata i zahvalno rekla: – Hvala ti što si došla, draga.

Claire je ozbiljno klimnula glavom. – Voljela bih da se ne radi o sličnom slučaju. To je poziv koji nikad ne volim primiti. Iako vrlo krupna, iznenađujućom je lakoćom izašla iz automobila. – Kasnije imam sastanak u gradu, ali mislila sam pregledati mjesto zločina, predstaviti se nadležnom na licu mjesta.

Predstavila sam Claire Franku Hartwigu. – Vaš mrtvozornik je Bili Toli, zar ne? upitala je autoritativno.

On je oprezno trepnuo, vidljivo nervozan. Prvo, imao je tu Raleigha i mene za savjetnike. Ali on nas je pozvao.

A sada je došla mrtvozornica iz San Francisca.

– Opustite se, već sam ga nazvala na mobitel, rekla je Claire. – Očekuje me. Ugledala je medicinsku ekipu nagnutu nad žute vreće. – Idem pogledati.

Pokušavajući držati se nekog reda, Hartwig ju je u stopu slijedio.

Raleigh je prišao i stao do mene. Bio je blijed i izgledao je kao pod stresom.

– Dobro si? upitala sam.

Odmahnuo je glavom. Zurio je u kućicu gdje su tijela bila bačena.

Sjetila sam se kako me je smirivao dok smo bili u mrtvačnici. – Prošlo je nešto vremena otkad si vidio tako stravičan prizor, je li?

– Nije to, rekao je, istim zabrinutim pogledom. – Samo ti želim reći da se, bez obzira kamo ovo vodilo, ne radi se o sučeljavanju s Gradskom vijećnicom. Niti zadržavanju. Lindsay, želim uhvatiti tog čovjeka.

U glavi sam već imala sliku. Tu nije bila riječ o nadležnima. Ili mojoj karijeri poručnice. Nije se radilo ni o borbi s Neglijem.

Neko smo vrijeme stajali jedno uz drugo.

– Nitko od nas dvoje, napokon je rekao, razbivši tišinu, – nije u položaju da bude posljednja crta obrane instituciji braka.

38. poglavlje

Phillip Campbell još se od prvih znakova zore vozio u velikoj, iznajmljenoj limuzini. Bio je živčan, napet – i to mu se posve sviđalo.

Prelazeći kilometre u postojanoj, smislenoj ošamućenosti, preko Zaljevskog mosta i na istok cestom broj 80, napokon se oslobodio jutarnjeg prometa oko Valleja i s opreznih devedeset kilometara na sat nastavio voziti prema istoku.

Nije htio da ga zaustave.

U novinama su ga nazivali čudovištem. Psihopatom, sociopatom. Na televiziji su stručnjaci analizirali njegove porive, njegovu prošlost, mogućnost novih ubojstava u budućnosti.

Ništa nisu znali. Svi su bili u zabludi. Pronaći će samo ono što ja budem želio, pomislio je. Vidjet će samo ono što ja budem htio.

Od granice s Nevade nije trebalo puno do Renoa, grada koji je smatrao vulgarnim, sve starijim gradom kauboja. Ostao je na autocesti, izbjegavajući Strip s njegovim širokim, sadrom obloženim bulevarima, prepunim benzinskih crpki, trgovina oružjem i zalagaonica. Tu si bez suvišnih pitanja sve mogao nabaviti. Ovdje se dolazilo kupiti pištolj, ili se riješiti automobila, ili oboje.

Pokraj sportsko-zabavnog centra skrenuo je u rent-acar Lumpy's. Parkirao je automobil na vidljivom mjestu na parkiralištu, iz pretinca izvukao fascikl s dokumentacijom i ispustio uzdah olakšanja.

Limuzina je bila besprijekorno čista. Jučer ju je cijeli dan čistio, glancao i ribao, sve dok nije uklonio i posljednje tragove dokaza. Kao da Michael i Becky DeGeorge nikad nisu ni postojali.

Kroz nekoliko minuta platio je automobil i pozvao taksi da ga odveze do zračne luke.

U zračnoj luci je kupio kartu i na kiosku pregledao novine iz San Francisca. Ništa nije pisalo o Becky i Michaelu. Uputio se prema izlazu, kupivši usput u fastfoodu bocu voćnog soka od oskоруše i vegetarijanski sendvič.

Izašao je na izlazu broj 31, ušao u zrakoplov za San Francisco, sjeo na svoje mjesto i počeo jesti kupljani ručak.

Jedna privlačna djevojka sjela je do njega. Plava kosa, čvrsta stražnjica, tek dovoljno privlačna da mu tako kičasta zapne za oko. Nosila je zlatni lančić oko vrata na kojem je pisalo njezino ime – Brandee – i mali dijamantni prsten.

Uputio joj je jedan brzi, nehajni osmijeh za pozdrav.

Ona je izvukla Kiplingov ruksak, napila se vode iz plastične boce i izvadila primjerak knjige Sjećanja jedne gejša. Njega je, pored ostalog, zanimalo zašto čita baš knjigu o ženi u sužanjstvu. To su bili obećavajući znakovi.

– Dobra knjiga? rekao je i nasmiješio joj se.

- Tako svi govore, odgovorila je. – Upravo je počinem čitati.
- On se nagnuo i udahnuo njezin jeftini parfem na bazi limuna.
- Teško je povjerovati, nastavio je, – da ju je napisao muškarac.
- Reći ću vam kakva je. Prelistala je nekoliko stranica, a zatim dodala: – Darovao mi ju je moj zaručnik.
- Phillip Campbell osjetio je kako mu se dlake na rukama kostriješe.
- Srce mu je počelo lupati. Prešao je drhtavim prstom preko svoje kozje bradice.
- O – kada je vjenčanje?

39. poglavlje

Raleigh se našim automobilom odvezao natrag u grad. Ja sam ostala i odvezla se s Claire. Morala sam joj reći što se događa sa mnom. Claire i ja smo godinama bile najbolje prijateljice. Razgovarale smo barem jednom dnevno. Znala sam zašto joj nisam rekla za svoju bolest – nisam je htjela povrijediti. Ili je opteretiti svojim problemima. Jako sam je voljela.

Dok se mrtvozornikov kombi kotrljao niz brdski put, pitala sam je li uspjela štogod pronaći na mjestu zločina.

– Sigurno su vodili ljubav prije nego su bili ubijeni, povjerljivo mi je odgovorila. – Opazila sam da su stidne usne oko vagine rastegnute. Imala je sekret na bedrima. Lindsay, nagađam – jer sam imala samo nekoliko minuta – ali mislim daje muž bio ustrijeljen prvi.

Jedna čista rana na glavi govori da je ubijen bez pružanja otpora, frontalno. Rebeccine rane ukazuju na nešto drugo. Ustrijeljena je s leđa – kroz lopatice, vrat. S udaljenosti, rekla bih, od svega metar ili metar i pol.

Ako se sperma podudara, i ako su vodili ljubav kad su ubijeni, to bi značilo daje ona bila gore. To bi značilo i da im se netko morao sasvim približiti, neopaženo, dok su općili. Morao im je prići s leđa. Budući si rekla da te noći nisu bili u svojem automobilu, vrlo vjerojatno su nekamo išli. Mislim da se to slaže s tvojom teorijom po kojoj su ljubav vodili u nekom vozilu i daje ubojica sjedio na prednjem sjedalu. Stoga, zašto ne limuzina?

– To je sve? Odmahnula sam glavom i nasmiješila se Claire.

– Kao što sam rekla, imala sam samo nekoliko minuta.

Svejedno, to je bila tvoja teorija. Ako se pokaže točnom, ja sam je samo povezala u cjelinu.

Još smo se malo vozile. Ja sam još uvijek tražila prave riječi. Claire je upitala: – Onda, kakav je novi partner?

Klimnula sam u znak odobravanja. – Izgleda mi dobar.

Podržao me je kod Rotha i Mercera.

– A ti si bila uvjerena daje on samo pas čuvar iz gradonačelnikova ureda.

– Eto, pogriješila sam.

– To nije prvi put da griješiš u vezi muškaraca, rekla je Claire.

Namrštila sam se hineći uvrijeđenost i pravila se da ne primjećujem njezin osmijeh.

– Svejedno, bio on pas čuvar ili ne, nastavila je Claire, – vraški je zgodniji od Jacobija.

– I pametniji. Dok smo se jučer vozili u Napu, prčkala sam po kazetofonu njegovog Explorera. Začula se snimka Poslovnih vijesti.

– Onda, nastavila je Claire ispitivačkim pogledom, – događa li se štogod?

– Misliš, osim ubojstva četvero nevinih ljudi?

– Mislila sam na Chrisa Raleigha, Lindsay! Radi u gradonačelnikovu uredu, zgodan je, a ti nisi baš Gwyneth Paltrow. Ne možeš mi reći da nije tvoj tip.

– Radimo zajedno na slučaju, Claire.

– Da, slavodobitno se osmjehnula. – Nije oženjen, zar ne?

– Ma hajde, molila sam je. – Jednostavno nisam spremna.

Kad mi je namignula, zatekla sam sebe kako zamišljam kako se između mene i Raleigha doista nešto događa.

Što bi bilo da sam se neki dan s njime vratila iz Nape, umjesto s Cindy. Da sam ga pozvala u stan, zbog ničeg drugog doli dosadne, puste nedjelje i izvadila štogod za jelo iz hladnjaka. Da smo podijelili pivo na terasi dok je sunce zalazilo u Zaljev, U mislima sam ga opet uhvatila kako me mjeri pogledom. Dobro izgledaš, Boxeroua. Primijetio je. Istina, i ja sam primijetila neke njegove osobine. Primjerice, njegove strpljive, osjećajne oči.

Čak i dok sam tako sjedila i pretvarala se da bih se mogla zaljubiti u nekoga, san se srušio. Život je polako otjecao iz mene.

Imati nešto s Raleighom, ili s bilo kime, sada jednostavno nije bilo moguće.

Pogledala sam u Claire dok je skretala na cestu 101 i duboko udahнула.

– Jesi li ikad čula za Neglijevu aplastičnu anemiju? – upitala sam.

40. poglavlje

Riječi su se prolomile kao grom iz vedra neba, tako neočekivano da Claire uopće nije shvatila što sam rekla.

Odgovorila je kao da joj je postavljeno neko medicinsko pitanje u laboratoriju. – Krvni poremećaj.

Vrlo rijedak, ozbiljan. Tijelo prestaje proizvoditi eritrocite.

– Crvena krvna zrnca, rekla sam.

Claire me pogledala. – Zašto? Nije valjda riječ o Cat?

Mislila je na moju sestru.

Odmahnula sam glavom. Ukočeno sam sjedila i zurila ravno pred sebe. Oči su mi bile staklaste. Vjerojatno joj je duga tišina pomogla da shvati što hoću reći.

Claire je prošaptala: – Nisi valjda ti?

U automobilu je zavladao strašno mrtvilo.

– O, Lindsay. Claire je objesila vilicu. Zaustavila je Bronco na šljunku pokraj ceste i smjesta me zagrllila.

– Što ti je liječnik rekao?

– Daje ozbiljno. Da može biti smrtonosno.

Vidjela sam kako joj ozbiljnost cijele stvari preplavljuje lice. Bol, patnja. Claire je bila liječnica, patologinja.

Shvatila je ozbiljnost i rizik svega i prije nego sam je pogledala u oči.

Rekla sam joj da dvaput tjedno primam transfuziju crvenih krvnih zrnaca.

– Zato si neki dan htjela da se nađemo? rekla je. – O, Lindsay. Zašto mi nisi rekla?

Nijedan prošli razlog sada nije mogao biti jasna izlika.

– Tako sam ti htjela reći, ali bilo me je strah. Možda i više nego što sebi mogu priznati. Zatim sam se odlučila upustiti u slučaj.

– Zna li itko? Jacobi? Roth?

Odmahnula sam glavom.

– Raleigh?

Uzdahnula sam. – Još misliš da sam spremna za princa na bijelom konju?

– O, sirotice moja, nježno je rekla Claire. – O, Lindsay, Lindsay, Lindsay.

Tijelo joj je drhtalo. Osjećala sam to. Ipak sam je povrijedila.

Izenada, potisnula sam tu pomisao – strah, sram i nesigurnost prostrujali su kroz mene. Zagrllila sam Claire i shvatila daje ona jedini razlog zbog kojeg ne trebam izgubiti kontrolu. Počela sam plakati, a zatim i ona.

Ipak, godilo mi je. Više nisam bila sama.

– Tu sam, draga, šaptala je Claire. – Volim te, curo.

41. poglavlje

Ubojstvo u Napi sve je promijenilo. Uslijedili su žestoki napadi na policiju San Francisca, zbog načina na koji se pokušavalo riješiti slučaj. Paljba je pljuštala sa svih strana.

Senzacionalistički naslovi u novinama govorili su o djelima sadističkog, poremećenog, posve novog tipa ubojice. Televizijske ekipe iz drugih dijelova države rojile su se oko vijećnice. Tragične slike vjenčanja i prizori uciviljenih obitelji bili su udarna tema na svim vijestima.

Ekipa koja je pod mojim vodstvom radila na slučaju sastajala se dvaput dnevno. Pridružili su nam se dva inspektora iz jedinice za posebne zločine i forenzički psiholog. Svoju smokumentaciju morali predočiti FBI-u. Istraga više nije bila ograničena i usmjerena prema nekoj ogorčenoj osobi koja je vrebala iz Davidove ili Melanine prošlosti. Slučaj je postao veći, dublji, tragičniji i opasniji.

Pretražujući trgovine vinom u okolici, Jacobijeva ekipa iskopala je nekoliko imena, ništa više.

Krvava jakna također nije nikamo vodila. Problem je bio u tome što je smoking prije četiri ili pet godina bio jako u modi. Od petnaest trgovina na području Zaljeva, nijedna nije čuvala podatke o stilu proizvođača, stoga je bilo praktički nemoguće ući im u trag. Morali smo njihove podatke pregledati račun po račun.

Mercer je utrostručio broj istražitelja.

Ubojica je birao svoje žrtve pažljivo i precizno. Oba ubojstva su se dogodila u okviru prvog dana braka; u oba slučaja bilo je očito poznavanje žrtava, njihovog boravišta, planova. Oba para nisu ostala bez svojih dragocjenosti: imali su satove, lisnice, nakit.

Nedostajalo je samo njihovo vjenčano prstenje.

Ubojica je DeGeorgeove ostavio na naizgled osamljenom mjestu, ali ipak na mjestu gdje će ih sigurno pronaći. Ostavio je i druge lako uočljive tragove koje smo mogli slijediti. To jednostavno nije imalo nikakvog smisla.

Ubojica točno zna što čini, pomislila sam. Zna što i ti činiš. Povezuješ zločine.

Morala sam naći zajednički nazivnik. Kako je upoznao svoje žrtve. Kako je znao toliko o njima.

Raleigh i ja podijelili smo mogućnosti. On se odlučio pozabaviti osobom koja je ugovorila itinerar Brandtovih i DeGeorgevih: putničke agencije, agencije za iznajmljivanje limuzina, hotele. Ja sam se odlučila pozabaviti uzvanicima na oba vjenčanja. Na koncu bi vjerojatno mogli naći neku vezu među zločinima.

– Ako se uskoro ne pomaknemo s mjesta, promrmljao je Raleigh, – mnogo će svećenika i rabina u ovom gradu imati pune ruke posla na sprovodima. Što manijak traži?

Nisam ništa rekla, ali mislila sam da znam. Tražio je sreću, snove, životna očekivanja. Pokušavao je uništiti jedinu stvar zbog koje smo svi živjeli – nadu.

42. poglavlje

Te je noći Claire Washburn odnijela šalicu čaja u sobu, tiho zatvorila vrata i opet počela plakati. – Kvragu, Lindsay, pronirmrljala je. – Mogla si imati povjerenja u mene.

Morala je biti sama. Cijelu večer bila je potištena i zamišljena. A to joj nije priličilo. Edmund je uvijek kuhao ponedjeljkom, kad nije imao obveza u simfonijskom orkestru. To je bio

jedan od njihovih rituala, obiteljska večer – tata u kuhinji, a dječaci zaduženi da kasnije počiste. Večeras je spremao njihovo omiljeno jelo, piletinu s kaparama u octu. Ali ništa mu nije polazilo za rukom, i to zbog nje.

Jedna misao ju je morila. Bila je liječnica, liječnica koja se bavila samo smrću. Nikad nije spasila tuđi život. Bila je liječnica koja ne liječi.

Claire je otvorila ormar, obukla flanelsku pidžamu, otišla u kupaonicu i pažljivo umila svoje glatko smeđe lice. Pogledala je u svoj odraz u zrcalu.

Nije bila lijepa, bar ne u onom smislu na koji nas je društvo naučilo diviti se. Bila je krupna, mekana i bucmasta, a bezoblični struk stapao joj se s kukovima.

Čak su joj i ruke – spretne, učinkovite ruke kojima je čitavog dana rukovala osjetljivim pomagalicama – bile nezgrapne i debele.

Jedina lakoća koju je u sebi nosila, oduvijek je govorio njezin muž, bila je ona kad bi se našla na plesnom podiju.

Ipak, ona se sama uvijek osjećala blagoslovljenom i sretnom. Zato jer je iz opake, uglavnom crnačke četvrti San Francisca, uspjela postati liječnicom. Zato jer je bila voljena. Zato jer je bila naučena pružati ljubav.

Zato jer je imala sve što je željela u životu.

Nije se činilo pošteno. Lindsay je bila ta koja je napadala život, a sada je život otjecao iz nje. O tome uopće nije mogla razmišljati profesionalno, kao liječnica, odakle bi na neizbježnost bolesti gledala s kliničkom izoliranošću. Bolest ju je boljela jer u pitanju je bila njezina prijateljica.

Liječnica koja ne može liječiti.

Kad je dječacima pomogla oprati suđe, u sobu je ušao Edmund. Sjeo je na krevet do nje.

– Bolesna si, mačkice, rekao je, dok joj je rukom masirao rame. – Svaki put kad prije devet sati pođeš u krevet, znam da ćeš se razboljeti.

Odmahnula je glavom. – Nisam bolesna, Edmunde.

– Što je onda? Muči te ovaj groteskni slučaj?

Claire je podigla ruku. – Radi se o Lindsay. Jučer smo se skupa vraćale iz Nape. Rekla mi je najgore moguće vijesti. Ima jedan rijetki krvni poremećaj, jednu vrstu anemije. Zove se Neglijeva aplastična anemija.

– Je li ozbiljna, ta Neglijeva anemija?

Claire je klimnula, suznih očiju. – Prokleta ozbiljna.

– O, Bože, promrmljao je Edmund. – Sirota Lindsay. Uzeo ju je za ruku i nekoliko trenutaka su ostali sjediti tako, u mrtvoj tišini.

Claire je napokon progovorila. – Ja sam liječnica. Svaki dan vidim smrt. Znam uzroke i simptome, odlično poznajem znanost. Ali ne mogu liječiti.

– Liječiš nas cijelo vrijeme, tiho je rekao Edmund. – Liječiš me svakog dana. Ali ponekad čak ni sva tvoja ljubav i čudesna inteligencija ne mogu promijeniti stvari.

Ugniježdila se u njegovim snažnim rukama i nasmiješila se. – Prilično si pametan za nekoga tko svira bubnjeve.

Reci mi onda, što do vruga možemo učiniti?

– Samo ovo, rekao je, zagrlivši je.

Dugo je držao Claire u svojem čvrstom zagrljaju, a ona je znala daje on smatra najljepšom ženom na cijelom svijetu. To joj je pomoglo.

43. poglavlje

Slijedećeg poslijepodneva, dobila sam prve naznake ubojičinog lica.

Chris Raleigh je razgovarao s ljudima koji su ugovarali putničke aranžmane oba para žrtava, dok sam ja provjeravala tko je organizirao njihova vjenčanja.

Radilo se o dvije različite tvrtke. Bijela čipka za DeGeorgeove. Za Brandtove, jedna skuplja savjetnica, Miriam Campbell. To nije bila poveznica.

Sjedila sam za radnim stolom kad je dežurni službenik prespojio poziv. Claire me je zvala iz laboratorija.

Upravo je zajedno s okružnim mrtvozornikom iz Nape dovršila pregled tijela žrtava. Zvučala je uzbuđeno.

– Dolazi ovamo, rekla je. – Što prije.

– Našla si vezu, odmah sam rekla. – Rebecca DeGeorge je bila silovana?

– Lindsay, imamo posla s pravim bolesnikom.

Nekoliko minuta kasnije, kada sam došla u laboratorij, Claire mi je rekla: – Definitivno su imali snošaj kad su bili ubijeni. Tragovi sperme u Rebeci DeGeorge odgovaraju muževoj. A kut rana potvrđuje moje sumnje. Ona je ustrijeljena s leđa. Rebeccina krv bila je posvuda po odjeći njezina muža. Sjedila je na njemu raširenih nogu... Ali nisam te zato zvala.

Pogledala me je svojim krupnim očima i ja sam znala daje riječ o nečemu mnogo važnijem.

– Mislila sam daje najbolje ovo tajiti, rekla je. – Samo ja i lokalni mrtvozornik znamo za to.

– Što? Reci mi, za Boga miloga! U laboratoriju sam opazila mikroskop na pultu i jednu od onih hermetičnih Petrijevih posudica kojih sam se sjećala još od satova kemije u gimnaziji.

– Što se tiče prvih žrtava, uzbuđeno je rekla, – našla sam dodatne tragove seksualnog nastovanja na lešu.

No, ovoga puta to nije bilo tako očito. Stidne usne su bile normalne, onakve kakve se i očekuje nakon snošaja, i nije bilo nikakvih unutrašnjih ozljeda kao kod prve mladenke. Bill Toli je to previdio... ali ja sam tražila znakove dodatnog zlostavljanja. I našla sam ih, u vagini. Tragovi kao da su vikali: 'Pronađi nas, Claire!'– Uzela je Petrijevu posudicu i pincetu i pažljivo podigla poklopac. Iz čiste posudice izvadila je jednu centimetar dugu riđu dlaku.

– Ne pripada mužu?

Claire je odmahнула glavom. – Pogledaj sama.

Uključila je mikroskop. Nagnula sam se nad njega i na bijeloj svijetloj pozadini leća ugledala dvije dlake: jednu tanku, crnosmeđu; i drugu, kratku, kovrčavu, u obliku srpa.

Gledaš u dva dijela Michaela DeGeorgea, objasnila je. – Duža dlaka je njegova vlas. Druga dlaka je stidna.

Zatim je dlaku iz Petrijeve posudice stavila na drugi umetak i stavila ga pod mikroskop do prvoga. Srce mi je počelo lupati. Bilo mi je jasno na što cilja.

Nova dlaka bila je riđa i dvostruko deblja. Oko korijena su se uvijala sitna vlakna. Očito je pripadala nekome drugome.

– To nije ni vlas ni stidna dlaka. To je dlaka iz brade, rekla je Claire, nadivivši se nad mene. Podigla sam glavu od mikroskopa i šokirano je pogledala.

Ubojičina dlaka s lica nalazila se u vagini Becky DeGeorge.

– Tamo je dospjela posmrtno, rekla je, pojačavši šok do kraja.

44. poglavlje

Kao što je Claire rekla, zajedno smo slagale ubojičin profil, korak po korak. Njegovu visinu, njegovo lice, njegov fetiš. Način na koji je ubijao.

Sada sam morala dokučiti način na koji je birao svoje žrtve.

Raleigh i ja smo punom parom radili na putovanjima i planiranjima vjenčanja. Petnaest istražitelja slijedilo je tragove. Sada kada smo doznali osobine njegova lica, vratili smo se uzvanicima, nastojeći pronaći osobu s bradom koja se možda ponašala sumnjivo.

Bila sam uvjerena da će širenje istrage dati rezultate.

Netko od uzvanika je sigurno nekoga opazio. Ili je veza možda bila istovjetna putnička agencija. Ili će možda Jacobijeva istraga uroditi plodom.

Slijedećeg jutra nazvao je Hartwig. – Vinogradi Vrapčev greben... vlasnici su članovi društva poznatog kao Partneri Crnog sokola. Jedan ovdašnji tip, Ed Lester, odvjetnik, ugovara partnerstva za nekretnine.

– Zna li gdje je bio preko vikenda?

– Da, provjerio sam. U Portlandu. Trčao je maraton.

Uspio sam ga uhvatiti kad se vratio u ured. Definitivno je bio u Portlandu.

I dalje sam bila sigurna da onaj tko je odložio tijela nije slučajno izabrao udaljeni vinograd. Vinograd je ubojici nešto predstavljao. – On je isključivi vlasnik vinograda?

– Ne. Crni sokoli zajedno sklapaju poslove. Izvlače novac od bogataša u San Franciscu – od ljudi koji se žele upustiti u poslove s vinom. Lester je njihov menadžer.

– A s kime je sklopio partnerstvo u ovom slučaju? – Ne znam. S ulagačima.

Udahnula sam, pokušavajući ne izgubiti strpljenje.

– Kojim ulagačima?

– U pravilu, s ulagačima koji žele ostati anonimni.

Slušajte, inspektorice, znam na što ciljate, ali ovaj čovjek ima posla samo s vrlo uglednim ljudima. Vjerujte mi, svatko je mogao naći mjesto gdje su tijela bačena.

Agenti za nekretnine, netko tko obilazi imanje, bilo tko odavde. Morat ću imati posla s tim ljudima još dugo nakon vaše istrage.

Ukliještila sam slušalicu pod vrat i okrenula se na stolici prema prozoru. – Poručnice, ovo je istraga o višestrukim umorstvima, najgorim koja sam ikad vidjela. Tijela su ostavljena na mjestu do kojeg vodi pet kilometara pustog makadamskog puta. Svatko tko se tuda po mraku vozi s dva tijela u automobilu mogao ih je u svako doba bez straha i bilo gdje odbaciti. Tko god to učinio, morao je znati da se tamo nalazi vinograd. I smatram da se ne radi o tamošnjoj osobi. Mislim da ne bi skrenuo pozornost na sebe ako živi u blizini.

Dozvolila sam mu da shvati ono što govorim. – Javite mi se kad doznate tko su Lesterovi partneri. Spustila sam mu slušalicu.

Optimizam mi je počeo malo jačati.

Raleigh nije saznao ništa od putničkih agenata.

Brandtovi su rezervirali putovanje u agenciji Putnička pustolovina, koju su isključivo zanimali bogataši.

DeGeorgeovi su se javili agenciji Vrijeme za putovanja, u Los Altosu, gdje je Michael DeGeorge bio zaposlen.

Naši su ljudi istraživali podatke o osoblju. Između dvije tvrtke nije postojala nikakva veza: nikakva suradnja, nijedan putnički agent koji je radio za obje tvrtke.

Možda je netko upao u naš sustav, rekao je menadžer agencije Vrijeme za putovanja. Ali otkriti to bilo je gotovo nemoguće.

I moja istraga bila je jednako tako razočaravajuća.

Imala sam podatke iz obaju agencija za vjenčanje.

Podatke o svim graverima, sviračima, fotografima, dostavljačima hrane, cvjećarima. Ništa se nije poklapalo. Brandtovi i DeGeorgeovi su živjeli u dva posve različita svijeta. Kako je ubojica birao žrtve, ostala je tajna. Nisam našla niti jedan jedini trag.

45. poglavlje

Pozvala sam Claire i Cindy na naš drugi zajednički sastanak. Ovoga puta, raspoloženje je bilo posve drukčije. Nismo se smijale ni šalile. Nismo pile margarite.

Još dvoje ljudi je bilo mrtvo. Nismo imali osumnjičenih, samo slučaj koji se sve više širio. Tragove koji ubrzo više nikamo nisu vodili. Svi smo bili pod jakim pritiskom.

Claire je stigla prva. Zagrlila me je i pitala kako se osjećam.

– Ne znam, priznala sam. Prošla sam tri tretmana.

Ponekad sam se osjećala snažnom, a ponekad, naročito poslijepodne, poput duha. – Medved je rekao da će mi slijedećeg tjedna izbrojiti crvena krvna zrnca.

Zatim je stigla Cindy. Pod muškom kariranom košuljom je nosila naramenice i na sebi imala i par traperica s vezenim ukrasom. Bila je vrlo lijepa, odišući nekako građanski pomodno. Nisam se čula s njom od ponedjeljka, kada sam joj dojavila da se pripremi za priču o drugom slučaju. Iako tog dana priču nije objavila, ipak se raspitivala po gradu.

– Izgleda daje častim, rekla je. Dobacila nam je novu posjetnicu sa žarko crvenim logom Chroniclea. Na posjetnici je pisalo: Cindy Thomas, izvijestiteljica, odjel za gradske zločine.

Toplo smo joj nazdravile, a zatim je malo zadirkivale, tek toliko da se previše ne umisli. Jer, čemu služe prijatelji?

Rekla sam im da su putničke agencije i agencije za vjenčanja vodile u slijepu ulicu. – Par stvari me zbilja brine, rekla sam. – Primjerice, pištolj. Seksualni manijaci u pravilu ne mijenjaju svoje metode. Metode su dio seksualnog uzbuđenja.

– Čudna je to kombinacija, složila se Claire. – Dok planira napade, on je posve smiren. Čini se kao da sve zna. Gdje su se vjenčali, broj hotelske sobe, njihov plan aktivnosti tijekom medenog mjeseca. Kako pobjeći.

Ipak, kad ubija, na rubu je gnjeva. Nije dovoljno samo ubiti ih. Mora ih okaljati Klimnula sam. – U tome je stvar. On napada vjenčanja; nešto u njima ne može podnijeti. Alija mislim daje on opsjednut mladenkama. Brzo se riješio obojice mladoženja. Kao da mu oni nisu bili važni. Ali mladenke... Fasciniranje upravo njima.

Na trenutak sam se nad time zamislila. – Gdje bi taj čovjek, glasno sam se pitala, – mogao tražiti svoje moguće žrtve? Ako bi netko htio ubiti mladenke, gdje bi ih mogao naći?

– Morale su izabrati prsten, predložila je Claire. – Zlatara.

– Ili Gradsku vijećnicu, javila se Cindy. – Trebala im je dozvola.

Pogledala sam je i nacerila se. – Iza svega toga bi svakako mogao stajati vladin zaposlenik.

– Poštanski djelatnik, rekle su Claire i Cindy uglasi.

– Fotografii, rekla je Claire.

Mogla sam tog izopačenog gada zamisliti kako se krije iza leća fotoaparata. Sve je to bilo vrlo lako moguće.

Trebale su samo noge i snaga da ih provjeri prije nego ubojica opet napadne.

– Mlardenke nisu baš moje područje, rekla sam Claire.

– Zato si ti tu.

– Što se dogodilo s onim sranjem o tri bistre djevojke? – nasmijala se. – I što s onim da sam JA vrhunaska mrtvozornica?

Frustrirano smo se nasmijale. Otpile smo još jedan gutljaj piva. Ženski klub za umorstva. Baš dobro.

Muškarcima ulaz zabranjen.

– Gdje je ta prokleta veza? rekla sam uzrujano. – On želi daje pronađemo. Zato i ostavlja tragove. Želi da otkrijemo vezu.

Šutjele smo, zadubljene u misli.

– Gotovo da to mogu osjetiti, nastavila sam. – Na obredu, na proslavi, on uvijek nalazi nešto što ga potiče na psihopatski bijes. Nešto što treba zgaziti. Je li to nada, nevinost? Kao što sam već rekla, muževe ubija odmah. Ali mladenke? Kako izabire mladenke?

– Ako živi u svom izopačenom svijetu, rekla je Cindy, glasno razmišljajući, – otišao bi tamo gdje je njegova maštarija najjača, najživlja. Možda želi pojačati svoj bijes promatrajući ih neopazice, kad ništa ne sumnjaju.

Claire nas je pogledala. Oči su joj sjale. – Razmišljala sam. Ja bih pošla tamo gdje kupuju svoje vjenčalice.

Tamo bih izabrala svoje žrtve.

46. poglavlje

Kada sam slijedećeg jutra došla na posao, primila sam Hartwigov faks s popisom partnera s Vrapče-va Grebena. Dala sam ga Jacobiju da ga provjeri. Zatim sam nazvala svoje veze u obje agencije za vjenčanja.

Bijela čipka i Miriam Campbell.

Nisam očekivala bogzna što. Do sada smo se svi vraćali praznih ruku. A zatim, na moje veliko iznenađenje, obje agencije su potvrdile.

Melanie Brandt i Becky DeGeorge zaista su kupile svoje vjenčalice na istom mjestu.

Bio je to butik za mladenke u Saksu. To je bila prva opipljiva veza između dva slučaja. Nije morala nikamo voditi, ali duboko u sebi sam osjećala nešto vrlo obećavajuće i nešto vrlo dobro.

Bila sam u Saksu u deset sati, baš kad je trgovina otvarala. Butik za mladenke bio je na trećem katu, u kutu pokraj darovnog odjela i odjela finog porculana.

Maryanne Perkins sam uhvatila odmah po dolasku na posao, sa šalicom vruće kave u ruci.

Direktorica robne kuće bila je elegantna, prijazna žena od oko pedeset godina, prava osoba koja bi već dvadeset godina radila s mladenkama. Našla je zamjenu, a mi smo sjele u stražnju sobu prepunu časopisa i fotografija mladenki.

– Bila sam strahovito pogođena kad sam čula što se dogodilo. Odmahnula je glavom, blijeđog lica.

– Melanie je nedavno bila ovdje, prije samo dva tjedana. Zurila je u mene, staklastih očiju.

– Bila je tako lijepa... Inspektorice, moje mladenke su mi kao djeca.

Osjećam se kao da sam izgubila jednu od mojih.

– Jednu? Pogledala sam je u oči. – Niste čuli?

– Što to?

Rekla sam Maryanne Perkins za Rebeccu Passeneau, pokojnu gospođu DeGeorge.

Šok i užas preplavili su joj lice. Zelene oči su joj se širom otvorile i napunile suzama. Zaplakala je. Zurila je kroz mene kao da gleda u zid. – O, moj Bože... Isprekidano je uzdahnula.

– Moj muž i ja bili smo u našoj kućici u Modestou na nekoliko dana. Mlada Becky je bila ovdje s mamom. O, moj Bože. Što se to događa, inspektorice?

Usljedila je prava bujica pitanja. Tko bi mogao znati za njihove mušterije? Druge prodavačice? Upravitelji?

Ubojica je bio opisan kao muškarac. Je li u odjelu bilo muških djelatnika?

Svako pitanje izazivalo je nevjericu i negativan odgovor Maryanne Perkins. Osoblje je radilo zajedno najmanje osam godina. Nije bilo muškaraca. Baš kao u našem klubu za umorstva.

Naslonila se na stolici, nastojeći se prisjetiti bilo kakve pojedinosti. – Divile smo joj se. Becky... bila je očaravajuća. Kao da nikad nije razmišljala o sebi na taj način, ali kad se vidjela u svojoj vjenčanici, iznenada joj je postalo jasno. Majka joj je poklonila broš – s biserima i dijamantima – a ja sam odjurila u ured po cvijeće. Tada sam nekoga opazila. Stajao je tamo, pokazala je prstom. – Zurio je u Becky, Sjećam se da sam pomislila: Vidiš, i on misli da si prelijepa. Sada se sjećam.

Kao u ludilu, zapisala sam njegov opis: kasne četrdesete, možda mlađi. – Nisam ga baš dobro pogledala, rekla je direktorica. – Imao je bradu.

Bila sam sigurna daje to on! To je potvrdilo daje Claire imala pravo. Baš u Saksu je morao birati svoje žrtve, nalaziti ih.

Bila sam vrlo uporna. – Kako bi netko mogao saznati pojedinosti o nečijem vjenčanju? Datume, mjesta – gdje će provesti medeni mjesec?

– Mi dobivamo te podatke, reklaje Maryanne Perkins, – kad djevojke izaberu vjenčanicu. Potrebni su nam neki podaci, poput datuma, rokova. Osim toga, tako поближе upoznajemo mladenku. Većina ih se isto tako prijavljuje kod nas.

Pobliже upoznajemo mladenku.

– Tko ima pristup tim podacima?

Odmahnula je glavom. – Samo mi... ja i moje pomoćnice. Odjel je mali. Ponekad ga dije limo s finim porculanom i darovnim odjelom.

Osjećala sam da sam napokon blizu. Srce mi je lupalo u grudima. – Morat ću vidjeti podatke o Melanie Brandt i Becky DeGeorge, kao i podatke o svim mušterijama s kojima trenutno radite. Ovdje je birao svoje moguće žrtve, zar ne? Postojali su veliki izgledi da će se opet vratiti. Netko s popisa trgovine mogao je biti sljedeći u nizu.

Gospođa Perkins je opet zinula. Izgledala je kao da se sjetila nečega stravičnog. – Možda će vas još nešto zanimati.

– Što to?

– Prije mjesec dana, nakon popisa robe, primijetili smo daje fascikl s podacima o mladenkama nestao.

47. poglavlje

Čim sam se vratila natrag u Palaču, učinila sam dvije stvari: nazvala sam Claire i Cindy i rekla im što sam otkrila u Saksu, a zatim sam otišla pronaći Raleigha.

Chrisu sam sve ispričala, te smo odlučili u robnu kuću poslati jednu inspektoricu iz Odjela za zločine iz strasti.

Ja sam Maryanne Perkins u Saks poslala jednog policijskog crtača portreta.

Zatim je Chris meni rekao nešto vrlo važno. Roth i Mercer su našu dokumentaciju slučaja predali FBI-u.

Duboko u grudima osjetila sam prodornu bol. Odjurila sam u toalet, zatvorila vrata za sobom i naslonila se na hladne, okrhnete pločice. Prokleti, kurvini sinovi, vi nadređeni. K vragu i Roth i Mercer!

Zurila sam u svoj odraz u zrcalu. Obrazi su mi bili rumeni.

Koža kao da mi je gorjela.

FBI! To je bio moj slučaj – i Ciarin i Cindyn i Raleighhey.

Slučaj mi je značio više od bilo kojeg drugog na kojem sam ikad radila.

Izenada, osjetila sam kako me noge izdaju. Negli?

Liječnik je rekao da ću osjećati iznenadne vrtoglavice ili ošamućenost. U pet i trideset imala sam ugovorenu četvrtu po redu transfuziju u hematološkoj klinici.

Osjetila sam veliku prazninu u sebi, koja se kolebala između bijesa i straha. Baš sam počela shvaćati kako razmršiti ovo klupko. Nisu mi trebali neznanci u crnim odijelima i iglama na kravati da zuje uokolo i provode nespretnu, usporednu istragu.

Treptala sam u zrcalo. Koža mije, osim obraza koji su mi gorjeli, izgledala blijeda i beživotna. Oči su mi bile staklaste i sive. Kao da mi je iz tijela netko isušio svu boju.

Zurila sam u svoj lik sve dok se u meni nije javio jedan poznati glas. – Hajde, priberi se, Lindsay. Ti pobjeđuješ – ti uvijek pobjeđuješ.

Umila sam lice hladnom vodom. Vrući znoj na potiljku počeo je jenjavati.

Ovo si možeš dozvoliti jednom, rekla sam si, slabašno se nasmiješivši. Samo to više ne čini.

Pogledala sam na sat. Bilo je četiri i dvadeset. Uskoro sam morala biti u klinici. Sutra ću se početi baviti imenima. Nakon par poteza šminkom, vratila sam se za svoj stol. Na moj jad, odnekud se pojavio Raleigh.

– Sada se možeš pozabaviti njima!', nepotrebno sam planula, misleći na FBI.

– Nisam znao, rekao je blago. – Rekao sam ti čim sam doznao.

– Da, klimnula sam. – Možeš misliti.

Raleigh je ustao, obišao moj stol i sjeo na rub, okrenut meni. – Nešto nije u redu, zar ne? Reci mi. Molim te.

Kako je samo znao? Možda je bio mnogo bolji istražitelj nego sam mislila.

Na trenutak sam mu doista poželjela sve reći. Bože, kako sam to htjela reći. Ali Raleigh je zatim učinio nešto posve neočekivano. Nasmiješio se jednim od onih osmijeha koji ulijevaju toliko povjerenja da im jednostavno ne možeš odoliti. Zatim me je podigao sa stolice i zagrlio.

Bila sam tako iznenađena da se uopće nisam opirala.

Drhtala sam u njegovim rukama poput želea. Nisam se lako uspaljivala, ali to je bila najžešća navala strasti koju sam ikad osjetila.

Raleigh me je držao sve dok se zlovolja nije počela povlačiti. Baš tu, usred jebenog odjela. Nisam znala što ću, ali nisam ga htjela odgurnuti. Niti mu reći da me pusti.

– Mogla bih te prijaviti zbog ovoga, napokon sam promrmljala u njegovo rame.

Nije se pomaknuo. – Trebaš olovku?

Polako sam se izvukla iz njegova zagrljaja. Kao da se svaki moj živac oporavljao poslije kakvog vrlo napetog starija pripravnosti. – Hvala, promrmljala sam, zaista to misleći.

– Izgledala si kao izvan sebe, nježno je rekao. – Smjena je skoro gotova. Želiš pričati o tome uz kavu? To je samo kava, Lindsay, nije spoj.

Opet sam pogledala na sat i vidjela da je skoro pet sati. Kasnila sam na terapiju.

Uputila sam mu pogled, nadajući se da će izgovoriti Pitaj me opet, ali ipak sam rekla: – Ne mogu. Moram ići.

48. poglavlje

Lijepa, nasmiješena službenica klimnula je sljedećoj osobi u redu. – Dobrodošli u Lakefront Hilton, gospodine.

Phillip Campbell prišao je pultu. Opazio je njezino ime, Kaylin. Zbunjena Kaylin veselih očiju. Nasmiješio joj se, tek na rubu flerta. Predao joj je potvrdu rezervacije.

– Prvi put odsjedate kod nas, gospodine Campbell? – veselo je upitala službenica.

On je samo zurio u nju, ukazujući daje tako.

Dok je upisivala njegovu rezervaciju, pratio je njezine pokrete, zamišljeno gladeći svoju grubu bradu. Htio je daje ona opazi. Da zapamti njegovo lice – možda nešto stoje rekao. Htio je da se jednog dana, kad neki marljivi FBI-ev agent dođe sa slikom ili crtežom, ta cvrkutava mala vjeverica na tjeskoban i jeziv način prisjeti tog trenutka. Htio je da se sjeća svega.

Kao i prodavačica u butiku za mladenke u Saksu.

– Došli ste posjetiti muzeje, gospodine Campbell? – upitala je Kaylin, tipkajući.

– Došao sam na vjenčanje Voskuhla, rekao je.

– Svi to govore, nasmiješila se.

Slijedio je tupkanje njezinih noktiju boje breskve po tipkama dok je upisivala njegovu rezervaciju u računalo. – Dala sam vam luksuznu sobu s divnim pogledom, rekla je, predavši mu ključ. Zatim je dodala: – Uživajte u vjenčanju. I želim vam ugodan boravak.

– Hvala, ugodno je rekao Campbell. Prije nego se okrenuo, uhvatio je njezin pogled i rekao, – Kad već spominjemo vjenčanje – sviđa mi se vaš prsten.

Kad je došao u sobu, razmaknuo je zastore. Kao što je obećala, pred njim se pružao prekrasan pogled.

Panorama Clevelanda, u Ohio.

49. poglavlje

Vidjela sam ga, tog gada. Što je tu činio? U velikoj, užurbanoj gužvi, na Lower Marketu. Samo krajem oka u gužvi koja se nastojala probiti do Ferryja. Krv mi se sledila kad sam ga ugledala. Nosio je raskopčanu plavu košulju i smeđu jaknu od samta. Izgledao je poput sveučilišnog profesora. Daje bio neki drugi dan, mogla sam samo proći pokraj njega, bez da ga uopće opazim. Bio je mršav, suhonjav, posve običan, u svakom pogledu osim u jednome. Imao je crvenkastosmeđu bradu. Glava mu je skakutala u gomili koja je jurila. Ja sam ga slijedila, nemoćna približiti mu se.

– PolicijaF' viknula sam, nadglasavši buku. Povik mi se izgubio u gužvi koja je jurila svojim putem. Mogla sam ga u svakom trenutku izgubiti.

Nisam znala kako se zove – znala sam samo njegove žrtve. Melanie Brandt. Rebecca De-George.

Iznenada, stao je. Okrenuo se u gužvi, ravno prema meni. Lice kao da mu je bilo osvjetljeno, kao daje nasuprot tamne pozadine sjalo poput bizantskih srednjovjekovnih ikona. Usred gužve, naši su se pogledi susreli.

Usljedio je trenutak prosvjetljenja, jedne zapanjujuće spoznaje. Gužva kao daje ostala zamrznuta. Znao je da sam to ja. Da sam ja ona koja ga slijedi.

Zatim je, na moj užas, pobjegao; izgubio se u mnoštvu koje kao da ga je odnijelo.

– Stani?' viknula sam. – Pucat ću! Hladan znoj orosio mi je vrat. Izvadila sam pištolj. – Na pod! viknula sam, ali gomila nije zastajala. Štitila gaje. Pobjeći će mi.

Ubojica je bježao.

Podigla sam pištolj i usredotočila se na njegovu riđu bradu. On se okrenuo – cerio se poput osobe koja me je posve nadmudrila. Udahnula sam, pažljivo naciljala.

Kao na usporenoj snimci, svako se lice iz mnoštva također okrenulo.

Ustuknula sam. Užasnuta, spustila sam pištolj.

Sva lica u mnoštvu imala su istu riđu bradu.

Vjerojatno sam sanjala. Prenula sam se za pultom u kuhinji i ostala zuriti u krugove u svojem Chardonavu. U stanu je vladao poznati mir. Nije bilo mnoštva prolaznika, niti lica koja su bježala. Samo Slatka Martha, izvaljena na prostirki.

Lonac s vodom kipio je na štednjaku. Spremala sam svoj omiljeni umak – topljeni sir, tikvice, bosiljak. Za glazbu se brinula Tori Amos.

Prije samo sat vremena iz ruke su mi stršile cjevčice za infuziju. Srce mi je udaralo u mehanički pravilnom ritmu nepromjenjivog zujanja monitora.

Do vraga, nedostajao mi je moj stari život. Moji najdraži, stari snove. Nedostajao mi je Jacobijev sarkazam, prijezir Sama Rotha, trčanje u Marini Green.

Htjela sam i djecu – makar se zbog toga opet morala udati.
Iznenada, u prizemlju se oglasilo zvonce. Tko bi mogao biti sad? Razmislila sam i rekla: –
Tko je?
– Zar nisi rekla da nekamo moraš ići? odgovorio je jedan odlučan glas.
To je bio Raleigh.

50. poglavlje

– Što radiš ovdje? iznenađeno sam odgovorila.
Bilo mi je drago, ali naglo sam postala napeta. Kosa mi je bila svezana u rep i nosila sam staru majicu s Berkeleya u kojoj sam ponekad spavala, a osjećala sam se iscrpljeno i tjeskobno od transfuzije. Stan mi je bio u neredu.
– Mogu li ući? upitao je Raleigh.
– Je li ovo poslovni ili privatni posjet? upitala sam. – Ne moramo valjda opet u Napu?
– Ne večeras. Čula sam ga kako se smije. – Ovoga puta donio sam svoje.
Nisam baš shvatila, ali ipak sam mu otvorila. Zatim sam odjurila u kuhinju, sklonila tjesteninu s vatre i, u jednom dahu, podigla dva jastuka s poda i bacila ih na kauč, te prebacila gomilu časopisa na stolicu u kuhinji.
Nanijela sam malo sjajila na usne i protresla kosu prije nego je ušao.
Raleigh je nosio raskopčanu košulju i široke hlače. U ruci je imao bocu vina – Kunde. Vrlo lijepo. Skrušeno mi se nasmiješio. – Nadam se da ti ne smeta što ovako upadam.
– Ovdje nitko ne upada. Pustit ću te unutra, rekla sam.
– Reci, zašto si došao?
Nasmijao se. – Bio sam u susjedstvu.
– U susjedstvu, kažeš? Pa ti živiš na suprotnoj strani Zaljeva.
Klimnuo je, napustivši svoj alibi bez mnogo otpora.
– Samo sam htio provjeriti je li sve u redu. Bila si izvan sebe u postaji.
– Baš lijepo od tebe, Raleigh, rekla sam, gledajući ga u oči.
– Onda? Dobro si?
– Da. Samo su me osjećaji bili svladali. Roth. Sve to s FBIjem.
Sada sam dobro. Zbilja.
– Drago mi je što to čujem, rekao je. – Hej – nešto lijepo miriše.
– Kuhala sam tjesteninu u umaku. Zastala sam, misleći se što bih rekla sljedeće. – Večerao si?
Odmahnuo je glavom. – Ne, ne. Ne želim ti smetati.
– Zato si došao s vinom?
Neodoljivo mi se nasmiješio. – Da nisi bila kući, otišao bih tamo gdje uvijek idem, na ugao Druge i Brannana.
Nasmiješila sam se i napokon ga pustila unutra.
Kad je Raleigh ušao unutra, osvrnuo se po stanu i klimnuo kao da ga se izgled dojmio. Gledao je vaze, crnu satensku bejzbolsku jaknu sa zlatnim ukrasima Willija Maysa, terasu s pogledom na Zaljev. Pružio mi je bocu.
– Na pultu je već jedna načeta, rekla sam. – Natoči si čašu. Ja ću pogledati hranu.
Otišla sam u kuhinju, podsjećajući se da sam upravo izašla iz klinike za ozbiljne bolesti i da smo, na koncu, ipak partneri. Uzbuđeno sam izvadila još jedan tanjur.
– Broj dvadeset četiri, Giantsi? doviknuo je. – Ova jakna je prava?
– Willie Mays. Otac mi ju je darovao za deseti rođendan.
Htio je dječaka. Čuvala sam je sve ove godine.

Ušao je u kuhinju i sjeo na stolac za pultom. Dok sam ja miješala tjesteninu, on si je natočio čašu vina. – Uvijek tako kuhaš za sebe?

– Stara navika, rekla sam. – Majka mi je uvijek radila do kasna. Imala sam šest godina mlađu sestru. Ponekad bi mama došla tek u osam navečer. Morala sam kuhati otkad znam za sebe.

– Gdje ti je otac?

– Ostavio nas je, rekla sam, dodajući u umak za salatu senf, ulje, ocat i limetu. – Kad sam imala trinaest godina.

– Znači, majka te je odgojila?

– Moglo bi se reći. Ponekad mi se čini da sam se odgojila sama.

– Dok se nisi udala.

– Da, a onda sam morala odgajati i njega, rekla bih.

Nasmiješila sam se. – Znaš biti pravo njuškalo, Raleigh.

– Takvi su policajci. Zar to nisi znala? – Da. Pravi policajci.

Raleigh je hinio uvrijeđenost. – Mogu li ti oko čega pomoći? ponudio se.

– Možeš ribati, rekla sam i nacerila se. Gurnula sam mu komad parmezana i ribež.

Sjedili smo tako, on je ribao, a ja sam čekala da se tjestenina skuha. Slatka Martha je nečujno ušla u kuhinju i dozvolila Raleighu da je pomazi.

– Danas poslijepodne se nisi činila posve svojom, rekao je, gladeći glavu Marthi. – Obično preko Rothova sranja prijedeš bez da trepneš. Izgledalo je kao da nešto nije bilo u redu.

– Sve je u redu, slagala sam. – Barem za sada. Ako već pitaš.

Naslonila sam se na pult i pogledala ga. Bio je moj partner, ali i više, bio je osoba kojoj sam mogla vjerovati. Prošlo je jako dugo vremena otkako sam zadnji put povjerovala nekome čiji rod počinje slovom m. Možda, u neko drugo vrijeme... razmišljala sam.

Blagi glas Tori Amos širio se prostorijom.

– Voliš plesati? iznenada je upitao Raleigh.

Pogledala sam ga, zaista zbunjena. – Ja ne plešem, ja kuham. zamucala sam.

– Ti ne plešeš... nego kuhaš? ponovio je Raleigh, namrštivši obrve.

– Da. Znaš što govore za kuhanje.

Pogledao je oko sebe. – Meni se čini da to ne ide.

Možda bi trebala pokušati plesati.

Glazba je bila nježna i lagana i koliko god sam se trudila zanemariti je, dio mene je čeznuo biti u nečijem zagrljaju.

Bez mojeg pristanka, moj me prokleti partner uzeo za ruku i povukao iza pulta. Htjela sam se oduprijeti, ali jedan nježni, nemoćni glas u meni rekao je: – Samo se prepusti, Lindsay. On je u redu. Vjeruješ mu.

Stoga sam se predala i pustila da me Chris Raleigh zagrlji. Sviđalo mi se biti u njegovom zagrljaju.

Isprva smo samo stajali i ukočeno se ljuljali. Zatim sam spustila glavu na njegovo rame, osjećajući se posve zaštićenom, kao da mi ništa ne može nauditi, barem ne sada.

– Ovo nije spoj, promrmljala sam i pustila da otplovim na jedno zbilja prekrasno mjesto gdje sam osjećala da ljubav, nada i snovi još čekaju da ih se uzme.

– Da budem iskrena, rekla sam Raleighu, – drago mi je što si svratio.

– I meni.

Tada sam osjetila kako me grli, kako me još jače pri-vija uz sebe. Osjetila sam trnce u leđima, nešto što mi se vrlo rijetko događalo.

– Imaš ih, zar ne, Raleigh? rekla sam sanjivo.

– Što to, Lindsay?

Nježne ruke.

51. poglavlje

Kathy i James Voskuhl plesali su svoj prvi ples – i to divlje, za razliku od tradicionalnog. Bučan, žestoki ritam – La Bamba' širio se osvjetljenim atrijem Rock and Roll dvorane slav-
nih u Clevelandu.

– Idemo svi! vikao je mladoženja. – Rock and Roll!

Pridružite nam se!

Mlade djevojke obojane kose u sjajnim zelenim i crvenim naturalnim haljinama – u stilu šezdesetih – plesale su po podiju, a njihovi pratitelji nosili su svilene košulje, u retro stilu Johna Travolte. Pridružili su im se mladenka i mladoženja, nakon što su se presvukli u odjeću za zabavu. Međusobno su se trljali bedrima i stražnjicama, vikali i dizali ruke u zrak.

To je gotovo sve upropastilo, pomislio je Phillip Campbell. Htio ju je u bijelom. Ali ona je bila sva znojna, crvene kose, sa zelenim naočalama i u uskoj zelenoj haljini. Kathy, ovaj put si skroz pretjerala.

Četrdeset stolova, za svakim dvojnike neke rock nad roll ikone kao središnje ličnosti, ispunjavalo je veliku dvoranu muzeja. Na blistavoj zastavi koja je visjela sa staklenog krova, pisalo je: James i Kathy.

Nakon glasnog krešenda, glazba je prestala. Sva sila znojnih uzvanika vratila se za svoje stolove i počela mahati ne bi li se rashladili. Konobari u crnim prslucima kretali su dvoranom i točili vino u čaše.

Mladenka je prišla jednom sretnom paru u odijelu i svečanoj haljini i zagrlila ih. Mama i tata. Phillip Campbell nije mogao skinuti pogleda s nje. Vidio je kako joj je otac uputio jedan pogled pun ljubavi, koji kao da je govorio: – Prošli smo puno toga, draga, ali sada će sve biti u redu. Sada si dio kluba, zaklade, pripremne škole za male unučice riđe kose.

Mladoženja je prišao Kathy i nešto joj šapnuo u uho.

Ona mu je stisnula ruku, uputivši mu osmijeh koji je istodobno bio i strastven i čedan. Dok je odlazio, ona ga je dirnula vršcima prstiju, kao da želi reći: – Odmah dolazim.

Trgnuvši remenom, mladoženja je izašao iz glavne dvorane. Osvrnuo se jednom ili dvaput i Kathy mu je domahnula.

Campbell je odlučio poći za njim i slijediti ga na sigurnoj udaljenosti. Uputio se niz široki, dobro osvjetljen hodnik koji je vodio iz atrija. Na pola puta, James Voskuhl otvorio je vrata i ušao unutra. U muški zahod.

Ubojica je krenuo za njim. Hodnik je bio pust. Osjetio je neizdrživu potrebu koja je sve više jačala. Stavio je ruku u džep jakne gdje su njegovi prsti napipali hladnu dršku pištolja. Otkočio gaje. Više nije mogao kontrolirati ono što mu se zbivalo u glavi.

Uđi unutra, izazivao gaje neki unutrašnji glas. Učini to.

Zakoračio je u žučkastu, pomalo mutnu svjetlost.

Nikoga nije bilo za pisoarima ili umivaonicima.

Mladoženja je bio u kabini. Oštar miris mu je ispunio nosnice. Marihuana.

– Ti si, ljubavi? zazvao je mladoženja strastvenim glasom.

Svaki živac u Campbellovu tijelu bio je krajnje napet.

Promrmljao je nešto, jedva čujno.

– Bolje uđi unutra, draga, rekao je James Voskuhl, – ako želiš povući koji dim.

Phillip Campbell otvorio je vrata kabine.

Mladoženja ga je pogledao, zbunjen, s džointom u ustima. – Hej, tko si, do vraga, ti?

– Ja sam onaj koji ubija beskorisne crve poput tebe.

Zatim je opalio. Samo jednom.

Glava Jamesa Voskuhla poletjela je unatrag. Krv je poprskala pločice. Mladoženja se zanjihao i srušio naprijed.

Jeka praska kao da je stresla čitavu prostoriju. U zraku se dim baruta miješao s dimom trave.

Phillipa Campbella je obuzeo neobičan mir, nekakav osjećaj neustrašivosti. Ispravio je glavu mladoženji i položio ga uspravno.

Zatim je odlučio čekati.

Zvuk otvaranja vanjskih vrata i jeka udaljene zabave prošli su ravno kroz njega.

– Tu si, Vosk? upitao je ženski glas. To je bila ona. Mladenka.

– Što to pušiš unutra – katran? nasmijala se Kathy. Prišla je umivaoniku i on je čuo šum vode iz slavine.

Campbell ju je mogao vidjeti kroz pukotinu na kabini.

Stajala je nad umivaonikom. Nosila je velike zelene naočale i češljala se. Imao je viziju. Viziju prizora.

Onoga što će policija zateći.

Jedva se suzdržavao – morao ju je pustiti da sama uđe u kabinu.

– Bolje ti je da mi ostaviš koji dim, rekla je mladenka.

Promatrao je kako prilazi kabini. Tako je blizu. Tako je nevjerojatno slatka. Kakav trenutak.

Kad je otvorila vrata, njezin pogled vrijedio mu je više od ičega na svijetu.

Pogled na Jamesa, krvavu slinu koja mu je curila iz usta. Iznenadenje kad je prepoznala ubojičino lice; pištolj uperen ravno u njezine oči.

– Više mi se sviđaš u bijelom, Kathy, bilo je sve što je ubojica rekao.

Zatim je povukao okidač – i zasljepljujući bijeli bljesak prasnuo je kroz zelena stakla.

52. poglavlje

Bio je ponedjeljak, rano ujutro, i ja sam bila pomalo nervozna zbog prvog dodira s Raleighom nakon našeg plesa i večere. Pitala sam se kamo će sve to odvesti – kada je jedan od istražitelja, Paul Chin, dojurio za moj stol. – Lindsay, jedna je žena u sobi za ispitivanje broj četiri. Mislim da će te zanimati.

Otkako je fizički opis ubojice objavljen na radiju i televiziji, ljudi su neprestano nazivali. Sve lažne dojave i tragovi koji nikamo nisu vodili. Jedan od Chinovih zadataka bio je slijediti te tragove, bez obzira koliko nevažni bili.

– Je li ona luđakinja ili lažljivica? upitala sam, sumnjičavo se nasmiješivši.

– Mislim da je ova priča istinita, rekao je Chin. – Bila je na prvom vjenčanju.

Skoro sam skočila sa stolice. Ispred ureda sam ugledala Raleigha kako dolazi. Chris.

Na trenutak sam osjetila val zadovoljstva. Otišao je od mene iza jedanaest sati, nakon što smo popili obje boce vina. Jeli smo, zanemarili svoje činove i pričali o prednostima i manama braka i samačkog života.

Večer je bila vrlo ugodna. Dobro nam je došla da se malo odmorimo od slučaja. Čak sam bila zaboravila i na Neglija. Ono što me malo uplašilo bio je jedan unutarnji nemir, nešto što bi moglo značiti puno više.

Gledala sam ga u petak navečer dok mi je pomagao oko posuđa. Mislila sam: Daje ovo neko drugo vrijeme...

Raleigh je naletio na mene, noseći kavu i novine. – Hej, nasmiješio se. – Lijepa vesta.

– Chin ima pravog svjedoka u četvorci, rekla sam, zgrabivši ga za ruku. – Tvrdi da ga je vidjela. Želiš mi se pridružiti?

U žurbi, već sam krenula, ne davši mu ni trenutak da se snađe. Odložio je novine na stol civilnog službenika i sustigao me na stubištu.

U tijesnoj sobi za ispitivanje sjedila je privlačna, lijepo odjevena žena od oko pedeset godina. Chin mi ju je predstavio kao Laurie Birnbaum. Djelovala, je napeto, nervozno.

Chin je sjeo do nje. – Gospođo Birnbaum, ispričajte inspektorici Boxer ono što ste rekli meni.

Bila je prestrašena. – Sjetila sam se zbog brade. Nisam mislila na to cijeli tjedan. Bilo je tako strašno.

– Bili ste na vjenčanju Brandta? upitala sam je.

– Bili smo gosti Weilovih, odgovorila je. – Moj muž radi s kancelarom Weilom na sveučilištu. Nervozno je otpila gutljaj kave iz šalice. – Vidjela sam ga samo nakratko.

Ali sva sam se naježila.

Chin je pritisnuo dugme za snimanje na diktafonu.

– Molim vas, nastavite, rekla sam joj, nastojeći je utješiti.

Osjećala sam da sam mu opet blizu – tom gadu riđe brade.

– Stajala sam do njega. Imao je riđu, prosijedu bradu, kozju bradicu – kakva se nosi u Los Angelesu. Izgledao je starije, možda četrdeset pet, pedeset godina, ali nešto je bilo čudno na njemu. Nisam baš jasna, zar ne?

– Pričali ste s njime? upitala sam, nastojeći joj dati do znanja daje meni ovaj posao, za razliku od nje, svakodnevnica. To mi je bio posao. Čak su i inspektori morali priznati da sam u ispitivanju najbolja u cijelom Odjelu. U šali su govorili daje to 'ženska stvar'.

– Sišla sam s plesnog podija, rekla je. – Pogledala sam i ugledala ga. Rekla sam nešto poput: 'Lijepa svadba...

jeste li vi s mladenkine ili mladoženjine strane?' Na trenutak mi se učinilo daje pomalo zgrožen. Zatim je jednostavno počeo zuriti u mene. Mislila sam daje riječ o jednom od onih arogantnih bankara s Brandtove strane.

– Što vam je on rekao? upitala sam.

Protrljala je čelo, nastojeći se prisjetiti. – Rekao je, na jedan sasvim neobičan način, da oni imaju sreću.

– Tko je imao sreću?

– Melanie i David. Ja sam možda rekla: 'Zar nisu sretni?', pritom misleći na njih dvoje. Bili su tako lijepi, a on je odgovorio: 'O, da, sretni su.' – Podigla je pogled, zbunjenog izraza na licu. – Nazvao ih je još nekako...

izabranima.

– Izabranima?

– Da. Rekao je: 'O, da, sretni su... moglo bi se reći da su izabrani.' – Rekli ste daje imao kozju bradicu?

– To i jest bilo najčudnije. Brada gaje činila starijim, ali inače je bio mlad.

– Inače? Kako to mislite?

– Njegovo lice. Njegov glas. Znam da ovo zvuči čudno, ali susrela sam ga samo na trenutak, kad sam sišla s plesnog podija.

Doznali smo od nje što smo mogli. Visinu, boju kose.

Stoje nosio. Sve se podudaralo s oskudnim pojedinostima koje smo već znali. Ubojica je bio muškarac kratke, prosjede riđe brade. Nosio je smoking. Jaknu smokinga koju je bio ostavio u mandarinskom apartmanu.

U meni kao daje gorjela vatra. Bila sam sigurna da se Laurie Birnbaum može vjerovati. Brada. Smoking.

Slagali smo njegov profil, dio po komad. – Je li to sve?

Možete li se još čega sjetiti? Tjelesnih obilježja, možda – recimo, manira?

Odmahnula je glavom. – Sve se dogodilo brzo. Javila sam se tek kada sam u Chronicleu vidjela njegov fotorobot.

Pogledala sam u China, jer je bilo vrijeme da dođe crtač i nacrtaj pojedinosti. Zahvalila sam joj i vratila se za svoj stol. Ona će nam pomoći načiniti foto-robot, kao i Maryanne Perkins u Saksu.

Istraga umorstva ušla je u novu fazu. I to vrlo vruću.

Jedan je operativac bio u zasjedi pred butikoma za mladenke u Saksu. Nazivali smo imena s popisa, jedno po jedno, svakoga tko je u posljednjih nekoliko mjeseci naručio vjenčanicu.

Srce mi je lupalo. Lice koje sam zamislila, ono lice iz sna o riđobradom čovjeku, počelo me obuzimati. Osjećala sam kao da smo ga uhvatili.

Zazvonio je telefon. – Boxer, odgovorila sam, još uvijek čitajući imena u fasciklu iz Saksa.

– Ja sam McBride, rekao je jedan duboki, hitni glas.

– Inspektor za umorstva. U Clevelandu.

53. poglavlje

– Ovdje imam ubojstvo koje odgovara vašima, objasnio je McBride. – Oboje imaju prostrjelne rane, točno između očiju. Opisao je brzu, ali grotesknu smrt Kathy i Jamesa Voskuhla, koji su ubijeni na svom vjenčanju u Rock and Roll dvorani slavni u Clevelandu. Ovoga puta, ubojica nije čekao kraj vjenčanja.

– Kakvim se pištoljem služio vaš ubojica u Napi? upitao je McBride.

– Devet milimetarskim, rekla sam mu.

– I ovdje.

Malo sam se vratila unatrag. Cleveland? Što je, do vraga, riđobradi radio u Ohiju? Baš smo učinili korak naprijed, saznali gdje je birao svoje žrtve. Je li on znao za to? Ako jest – kako?

U Clevelandu se vjerojatno radilo o kopiranju ubojstva, što je bilo posve moguće, ili je ovaj slučaj upravo postao veći i mogao odvesti bilo kamo.

– McBride, jesu li vaše žrtve nađene u seksualno eksplicitnim položajima? upitala sam.

Policajac je frknuo. – Da. Pred sobom imam fotografije s mjesta zločina. Itekako su seksualno eksplicitne.

– Imate li krupni plan njihovih ruku?

– Da, ali zašto baš ruku?

– Što su nosili, McBride?

Čula sam kako pretura fotografije. – Mislite prstenje?

– Tako je, inspektore. Da. Molila sam da to nije naš čovjek. Cleveland... to bi značilo da mu nismo nimalo bliže. Zar je riđobradi počeo ubijati diljem zemlje?

Minutu kasnije, McBride je potvrdio moje najgore slutnje. – Nemaju vjenčanih prstenova.

Gad je bio daleko. Napravili smo zasjedu gdje smo mislili da će se pojaviti, a on je u međuvremenu bio 3.000 kilometara dalje. Upravo je ubio mladence na vjenčanju u Ohiju. Sranje, sranje, sranje.

– Rekli ste da su tijela pronađena u seksualno eksplicitnim položajima? upitala sam McBridea.

Policajac iz Clevelanda se premišljao. Na koncu je rekao: – Mladoženja je ubijen na školjci. Tako smo ga našli. Sjedio je raširenih nogu. Mladenka je također ubijena u kabini, kad je ulazila unutra. Na unutrašnjoj strani vrata bilo je dovoljno njezinog mozga da to potvrdimo. Ali kad smo je našli, ona je klečala. Ovaj, glava joj je bila među njegovim nogama.

Šutjela sam, stvarajući sliku u glavi. Sve više sam mrzila tog okrutnog, nečovječnog gada.

– Znate..., položaj za felaciju, protisnuo je McBride. – Naši vam istražitelji žele postaviti nekoliko pitanja.

– Pitajte me osobno. Sutra dolazim tamo.

54. poglavlje

U šest i trideset sljedećeg jutra, Raleigh i ja smo bili na putu u Cleveland. McBride nas je dočekaao u zračnoj luci. Nije izgledao onako kako sam ga zamišljala. Nije bio mlohavi sredovječni irski katolik. Bio je snažan, koščat, crnput čovjek od oko trideset osam godina.

– Mlađi ste nego što sam mislio. Nasmiješio mi se.

Uzvratila sam mu osmijeh. – A vi svakako niste tipičan Irac.

Na putu u grad ispričao nam je pojedinosti.

– Mladoženja je iz Seattlea. Bavio se glazbenom industrijom. Radio je s rock sastavima. Producent...

marketinški tip. Mladenka je odrasla ovdje, u Ohio – na Shaker Heightsu. Otac joj je trgovački odvjetnik.

Djevojka je bila slatka, riđokosa, imala je pjegice i nosila je naočale.

Uzeo je jednu smeđu omotnicu s upravljačke ploče i dodao mi je. Unutra su bile sjajne fotografije s mjesta zločina: bile su jasne, gole, poput grafike, pomalo slične starim fotografijama ubojstava nakon okršaja bandi. Mladoženja je sjedio na školjci. Na licu mu je bio izraz iznenađenja, a gornji dio glave bio mu je raznesen. Mladenka mu je ležala u krilu, sklupčana u lokvi krvi, njezine i njegove.

Prizor mladenaca ispunjavao me je ledenim užasom.

Dok god je ubojica bio u sjevernoj Kaliforniji, osjećala sam daje ograničen. Sada je bio pušten s uzice.

Ispitivali smo McBridea o mjestu vjenčanja – kako su se žrtve našle zajedno u muškom zahuodu i kakvo je osiguranje u Dvorani slavnih.

Svaki novi odgovor uvjeravao me je da je riječ o našem čovjeku. Ali stoje, do vraga, radio u Ohio?

Skrenuli smo s autoceste u bulevar Lake Shore.

Panorama modernog grada izdizala se svuda oko nas.

– Tu smo, rekao je McBride.

Iz daljine sam ugledala Rock and Roll dvoranu slavnih kako sjaji poput izbrušenog dijamanta. Izopačeni ubojica napao je na najslavnijem mjestu u gradu.

Sada je već mogao biti u San Franciscu. Ili u Chicagu, New Yorku, Topeki... Mogao je planirati novo gnusno dvostruko ubojstvo. Ili je možda bio u hotelskoj sobi preko puta trga i promatrao naš dolazak.

Ridobradi je mogao biti bilo gdje.

55. poglavlje

Bilo je to već treći put u dva tjedna da sam morala posjetiti potresno mjesto dvostrukog ubojstva. McBride nas je pratio na drugi kat i kroz jezivi, pusti atrij. Put u muški zahod priječile su ukrštene žute vrpce i policajci.

– Javni zahod, rekao mi je Raleigh. – Svaki put je sve gadniji.

Ovoga puta nije bilo ni tijela ni užasnih otkrića. Žrtve su odavno bile prebačene u mrtvačnicu. Mjesta na kojima su ležali bila su obilježena okrutnim crtama od vrpce i krede; mučne crno-bijele fotografije zločina bile su polijepljene po zidovima.

Odmah mi je bilo jasno kako se sve dogodilo. Kako je mladoženja ubijen prvi, njegova krv koja je poprskala zid iza nužnika. Kako je Ridobradi čekao i iznenadio mladenku kad je ušla, a zatim je postavio u provokativan položaj između nogu njezina muža. Kako ju je okaljao.

– Kako to da su oboje usred vjenčanja završili ovdje?

upitao je Raleigh.

McBride je pokazao prstom na jednu fotografiju mjesta zločina na zidu. – Uz tijelo Jamesa Voskuhla pronašli smo popušeni džoint. Vjerojatno je tu došao napušiti se. Ja bih rekao da mu se mladenka došla pridružiti.

– No, nitko ništa nije vidio? Nisu s nekim drugim napustili svadbu?

McBride je odmahnuo glavom.

Osjetila sam isti žestoki bijes kao i dvaput prije. Mrzila sam tog ubojicu, rušitelja snova. Sa svakim činom mrzila sam ga sve više. Gad se poigravao s nama. Svako mjesto ubojstva bilo je izjava. Svako ubojstvo bilo je još više ponižavajuće.

– Kakvo je bilo osiguranje te večeri? upitala sam.

McBride je slegnuo ramenima. – Svi izlazi osim glavnog bili su zatvoreni. Na recepciji je bio zaštitar. Svi uzvanici stigli su u isto vrijeme. Dva zaštitara su se vrtjela uokolo, ali u takvim prigodama više vole ne isticati se.

– Posvuda su kamere, bio je uporan Raleigh. – Valjda su nešto snimile?

– To se i ja nadam, rekao je McBride. – Upoznat ću vas sa Sharpom^ šefom osiguranja. To možemo obaviti odmah.

Andrew Sharp bio je jedan uredan, žilav muškarac četvrtaste brade i uskih, bezbojnih usana. Izgledao je uplašeno. Dan prije imao je prilično ugodan posao, ali sada mu policija i FBI nisu dali mira. To što je morao stvari objašnjavati i dvoje policajaca iz San Francisca nije puno poboljšalo stvari. Uveo nas je u svoj ured, izvadio Marlboro Light iz kutije i pogledao u Raleigha.

– Za osam minuta imam sastanak s glavnim direktorom.

Nismo se trudili sjesti. Ja sam upitala: – Jesu li vaši zaštitari opazili nešto neobično?

– Gospođo inspektorice, imali smo tri stotine uzvanika.

Svi su se okupili u ulaznom atriju. Moje se osoblje u pravilu ne miješa, osim ako se netko pijan suviše približi izloščima.

– Što mislite, kako je uspio izaći vani?

Sharp se odgurnuo na stolici i pokazao uvećani plan muzeja. – Ili kroz glavni ulaz, tu, gdje ste vi ušli, ili kroz onaj koji smo ostavili otvoren na stražnjoj verandi. Izlaz vodi prema Lake Walku. Tamo tijekom ljeta radi jedan kafić. Izlaz je uglavnom zatvoren, ali obitelji su htjele da ga otvorimo.

– Ispaljena su dva hitca, rekla sam. – Nitko ništa nije čuo?

– Tu su bili uzvanici iz visokog društva. Mislite da su htjeli da se moji zaštitari vzmaju uokolo? Imamo dva ili tri zaštitara koji se brinu da malo veseliji uzvanici ne zalutaju u zabranjene prostorije. Zar sam trebao postaviti ophodnju u hodnicima pokraj zahoda? Što biste mogli ukrasti, toaletni papir?

– A sigurnosne kamere? upitao je Raleigh.

Sharp je uzdahnuo. – Naravno, nadziremo izložbene dvorane. Glavne izlaze... udaljeni dio Glavne dvorane.

Ali nemamo nijednu u hodniku gdje se pucalo. Kao ni u zahodu. Svejedno, dok mi pričamo, policija pregledava snimke sa članovima svake obitelji. Bilo bi znatno lakše kad bismo znali koga tražimo.

Posegnula sam u svoju aktovku i izvadila skicirani primjerak foto-robotu Ridobradog. Vidjelo se usko lice i istaknuta brada, kosa počesljana prema zatiljku i lagano osjenčana kozja bradica.

– Počnimo onda s njime.

56. poglavlje

McBride se morao vratiti u ured zbog konferencije za novinare na kojoj je trebao izvijestiti o dotadašnjim rezultatima istrage. Ja sam morala dokučiti zašto je ubojica došao u Cleveland i kakve su, ako ih je bilo, bile veze s našim umorstvima u San Franciscu. Sljedeći korak bio je razgovor s mladenkinim roditeljima.

Shaker Heights je lijepo, bogato predgrađe na vrhuncu ljetnog cvata. U svakoj su ulici zeleni travnjaci vodili do skladnih domova zaštićenih drvećem. Jedan od McBrideovih ljudi me je dovezao u predgrađe, a Raleigh se vratio u Lakefront Hilton, sastati se s obitelji mladoženje.

Dom Koguta bila je jedna topla kuća od crvenih cigala pod granjem visokog hrašća. Na vratima me dočekala mladenkina starija sestra, koja se predstavila kao Hillary Bloom. Uvela me je u udobnu radnu sobu ukrašenu slikama: knjige, veliki televizor, njihove dječje fotografije, fotografije vjenčanja. – Kathy je uvijek bila buntovnica, objasnila je Hillary. – Slobodan duh.

Trebalo joj je vremena da se pronađe, ali tek se bila počela smirivati. Imala je dobar posao – publicistkinja za jednu tvrtku u Seattleu, gdje je upoznala Jamesa.

Baš je bila počela popuštati.

– Popuštati pred čime? upitala sam. – Kao što sam rekla – bila je slobodna duha. Takva je bila Kathy.

Njezini roditelji, Hugh i Christine Kogut, ušli su u sobu. Po treći put sam svjedočila jasno prepoznatljivom šoku zbunjenih ljudi čiji su životi bili uništeni.

– Stalno je imala kratke veze, napokon je priznala njezina majka. – Ali je isto tako posjedovala strast prema životu.

– Jednostavno je bila mlada, utučeno je rekao njezin otac. – Možda smo je previše razmazili. Uvijek je imala potrebu iskusiti nove stvari.

Na njezinim slikama – kuštrava riđa kosa i izazivačke oči – mogla sam vidjeti istu onu radost prema životu koju je ubojica vjerojatno vidio u svojim dvjema prvim žrtvama. Zbog toga sam osjećala tugu, umor.

– Znate li zbog čega sam došla? upitala sam.

Njezin otac je klimnuo. – Da biste utvrdili postoji li kakva povezanost s onim drugim stravičnim zločinima na Zapadu.

– Onda, možete li mi reći, je li Kathy imala ikakve veze sa San Franciscom?

Mogla sam vidjeti kako se u njihova lica uvlači jedna strašna potvrda.

– Neko vrijeme je, nakon koledža, živjela tamo, pažljivo je rekla Christine Kogut.

– Pohađala je UCLA-u, rekao je Hugh. – Poslije je otprilike još godinu dana živjela u Los Angelesu. Pokušala se progurati u jedan od filmskih studija. Počela je privremeno raditi za tvrtku Fox, a zatim je dobila mjesto publicistkinje u San Franciscu, gdje je pisala o glazbi.

Vrlo brzo je živjela. Zabave, promocije i, bez sumnje, puno gore stvari. Nismo bili zadovoljni, ali Kathy je zato bila vrlo sretna.

Živjela je u San Franciscu. Pitala sam jesu li ikad čuli za Melanie Weil ili Rebeccu Passe-neau.

Odmahnuli su glavom.

– Što je s vezama koje su možda završile loše? Netko tko bi joj, iz ljubomore ili opsjednutosti, možda htio nauditi?

– Nepromišljenost kao da je uvijek bila temelj Kathynih veza, uznemireno je rekla Hillary.

– Ja sam je upozoravala. Njezina majka odmahнула je glavom. – Oduvijek je bila svojeglava.

– Je li ikad, dok je živjela u San Franciscu, nekoga posebno spominjala?

Sve su oči bile uprte u Hillary. – Ne. Nikoga posebno.

– Nitko važan? Živjela je tamo prilično dugo. Po odlasku ni s kim nije održavala vezu?

– Ako se ne varam, odlazila je tamo svako malo, rekao je njezin otac. – Poslom.

– Stare navike teško umiru, nacerila se Hillary, skupivši usne.

Neka je veza morala postojati. Nekakav kontakt one godine dok je bila tamo. Netko je došao sve dovde da bi je ubio.

– Je li tko iz San Francisca bio pozvan na vjenčanje? – upitala sam.

– Samo jedna prijateljica, rekao je njezin otac.

– Merrill, rekla je njezina majka. – Merrill Cole. Sada Shortley. Mislim da je odsjela u Hiltonu, ako je još tamo.

Izvukla sam moguću foto-robot ubojice. – Sličnost je mala, ali poznajete li ovog čovjeka? Je li mogao poznavati Kathy? Jeste li ga možda vidjeli na vjenčanju?

Koguti su počeli odmahivati glavom.

Kad sam ustala, rekla sam im da mi jave ako se ičega sjetite, bez obzira koliko to neznatno ili nevažno bilo.

Hillary me ispratila do vrata.

– Još me nešto zanima, rekla sam. Znala sam da se držim za slamku. – Je li Kathy kojim slučajem kupila svoju vjenčanicu u San Franciscu?

Hillary me blijedo pogledala i odmahнула glavom. – Ne, kupila ju je u jednoj trgovini i Seattleu.

Isprva, odgovor me je posve razočarao. Ali, poput bljeska, shvatila sam daje upravo to bila veza koju sam tražila. Prva dva umorstva počinio je netko tko je svoje žrtve vrebao izdaleka. Tako ih je pronalazio. Birao ih je.

Ali Kathy je izabrana na drukčiji način.

Bila sam sigurna daju je ubojica poznavao.

57. poglavlje

Odvezla sam se ravno u Hilton u bulevaru Lake Shore i uspjela Merrill Shortlev uloviti baš dok je pakirala stvari, spremajući se otići u zračnu luku. Bila je pomodno odjevena, imala je dvadeset sedam godina i kestenastu kosu do ramena zamotanu u punđu.

– Nekolicina nas probdjelaje cijelu noć, rekla je, ispričavajući se zbog podbulosti i podočnjaka. – Rado bih ostala, ali tko zna kad će biti pogreb. Kući me čeka dijete od godinu dana.

– Koguti su mi rekli da živite u San Franciscu. Sjela je na rub kreveta preko puta mene. – U Los Altosu. Preselila sam se tamo prije dvije godine, kad sam se udala.

– Zanima je kakva je bila Kathy Kogut u San Franciscu, objasnila sam. – Njezini ljubavnici. Prekidi veza. Netko tko bi imao povoda učiniti joj ovo.

– Mislite da je ona poznavala tog luđaka? Lice joj se zgrčilo.

– Možda, Merrill. Vi nam oko toga možete pomoći.

Pitanje je: želite li nam pomoći?

– Kathyje stalno lovila muškarce, rekla je Merrill nakon kraće stanke. – Uvijek je kod takvih stvari bila slobodoumna.

– Želite reći daje bila promiskuitetna?

– Ako to tako želite gledati. Sviđala se muškarcima.

Tada je bila puna energije. Glazba, film. Alternativa.

Što god ju je činilo da se osjeća živom.

Polako sam shvaćala o čemu govori. – To uključuje i drogu?

– Kao što sam rekla, što god ju je činilo da se osjeća živom. Da, Kathy je povremeno uzimala drogu.

Merrill je imala lijepe, ali oštre crte lica osobe koja je nekoć preživljavala na ulici, a sada se uspjela preobraziti u tipičnu pripadnicu gornje srednje klase.

– Po vašem mišljenju, tko joj je mogao nauditi? Netko tko je bio posve opsjednut njome? Netko tko je bio ljubomoran kada se odselila?

Merrill je malo razmislila, a zatim je odmahнула glavom.

– Ne bih rekla.

– Vas dvije ste bile bliske?

Klimnula je glavom. U isto vrijeme oči su joj se napola sklopile.

– Zašto se odselila?

– Dobila je izvrstan posao. Vjerojatno joj se činilo da konačno napreduje. Njezin otac i majka uvijek su to htjeli. Tako je to na Shaker Heightsu. Gledajte, zbilja moram uhvatiti avion.

– Postoji li mogućnost daje Kathy od nečega bježala?

– Da živite kao što smo mi živjele, uvijek biste od nečega bježali. Merrill Shortley je slegnula ramenima. Držala se kao da je zamaram.

Nije mi se sviđalo njezino ponašanje i držanje, njezina hladnoća. Još je bila zaogrnutu ciničkom aurom svoje raskalašene prošlosti. Osim toga, sumnjala sam da nešto krije. – Merrill, a što je s vama? Udali ste se za neku bogatu facu iz Silicijske Doline?

Odmahnula je glavom. Na koncu se tek nelagodno nasmiješila. – Za financijskog direktora.

Nagnula sam se naprijed. – Znači, ne pada vam na um nitko poseban? Netko s kime je mogla biti u vezi?

Netko koga se bojala?

– U to vrijeme, rekla je Merrill Shortley, – teško da sam mogla zapamtiti ikoga posebnog.

– Ona vam je bila prijateljica, rekla sam, povisivši ton.

– Trebam li vam pokazati kako sada izgleda?

Merrill je ustala, prišla ormaru i počela spremati toaletu i šminku u kožnu torbu. Zatim je zastala, ugledavši svoj odraz u zrcalu. Okrenula je glavu i susrela moj pogled.

– Možda jedan tip koji se sviđao Kathy. Velika faca.

Stariji. Rekla je da znam o kome se radi – ali nije mi htjela reći kako se zove. Mislim da ga je upoznala u poslu. Koliko se ja sjećam, bio je oženjen. Ne znam kako je sve završilo. Ili tko je prekinuo. I je li uopće bilo gotovo.

Osjetila sam navalu adrenalina. – Tko je on, Merrill? On je možda ubio vašu prijateljicu.

Odmahnula je glavom.

– Jeste li ga ikad vidjeli?

Opet je odmahнула glavom.

Bila sam uporna. – Vi ste njezina jedina stara prijateljica koju je pozvala na vjenčanje i nikad ga niste upoznali?

Ne znate ni kako se zove?

Hladno se nasmiješila. – Bila je tajnovita. Nije mi sve govorila. Inspektorice, obećanje je obećanje,.

Pretpostavljam da se radilo o uglednoj, poznatoj osobi.

– Jeste li se vidale u zadnje dvije godine?

Merrill je opet odmahнула glavom. Bila je prava kučka.

Novopečena bogatašica iz Silicijske Doline.

– Njezin otac mije rekao da je još uvijek znala odlaziti u San Francisco. Poslovno.

Merrill je slegnula ramenima. – Ne znam. Slušajte – zbilja moram ići.

Otvorila sam svoju torbu i izvadila fotografiju s mjesta zločina koju mije dao McBride. Kathy je bila na njoj.

Imala je širom otvorene oči i bila je sklupčana ispred svoga muža.

– Ovo je učinio netko koga je poznavala. Želite da vas presretnu u zračnoj luci i zatvore u ćeliju kao ključnog svjedoka? Možete nazvati odvjetnika vašeg muža, ali svejedno će mu biti potrebna dva dana da vas izvuče van. Kako bi zaklada reagirala na vijesti? Prilično sam sigurna da mogu srediti da to objave u Chronicleu.

Merrill je okrenula glavu. Vilica joj je drhtala. – Ne znam tko je on. Znam samo da je bio stariji, oženjen, neka krupna faca. Bio je nastran, i to prilično. Kathy mije rekla za njihove seksualne igre. No, tkogod on bio, uvijek je šutjela o tome. Štitila gaje. Ostalo ćete morati sami otkriti.

– I dalje se viđala s njime, zar ne? Počela sam shvaćati.

– Čak i nakon što je odselila u Seattle. Čak i nakon što je upoznala svog muža.

Jedva da mi se nasmiješila. – Dobar odgovor, inspektorice. Viđali su se sve do kraja.

– Koliko prije kraja?

Merrill Shortley uzela je telefon. – Ovdje soba 402.

Odjavljujem se. Žurim.

Ustala je, prebacila torbu iz Prade preko ramena i skupi kišni ogrtač preko ruke. Zatim me pogledala i hladno rekla: – Do samog kraja.

58. poglavlje

Nije ni čudo što mladenka nije nosila bijelo, rekao je Raleigh i namrštio se kada sam mu ispričala svoj susret s Merrill Shortley.

McBride nam je bio sredio večeru u jednom talijanskom restoranu po imenu Nonni, svega nekoliko minuta pješice od našeg hotela.

Raleighov razgovor s mladoženjinim roditeljima nije urodio plodom. James Voskuhl bio je ambiciozan glazbenik koji je plutao na rubu glazbene scene Seattlea, te je na koncu uspio postati menadžerom dvaju sastava u usponu. Koliko se znalo, u San Franciscu nije imao nikakvih veza.

– Ubojica je poznavao Kathy, rekla sam. – Kako bi je inače ovdje pronašao? Bili su u vezi.

– Sve do kraja, rekao je zamišljeno.

– Do samog kraja, odgovorila sam. – Što bi moglo značiti da su se viđali ovdje, u Clevelandu. One nisu bile baš neke djevojke iz crkvenog zbora. Merrill je rekla da je taj tip bio stariji, oženjen, nastran, grabežljiv. Odgovara načinu izvršenja ubojstava. Netko koga je poznavala u San Franciscu najvjerojatnije je Riđobradog vidio.

Netko zna. Merrill tvrdi daje Kathy štitila svojeg ljubavnika, vjerojatno stoga jer je bio poznat.

– Misliš da ta Merrill Shortley zna nešto više?

– Možda. Ona, ili mladenkina obitelj. Imala sam osjećaj da nešto kriju.

On je naručio Chianti iz '97. i, kad su mu ga donijeli, natočio čašu. – Za Davida i Melanie, Michaela i Becky, Jamesa i Kathy.

– Radije im nazdravimo kad uhvatimo tog bijednika, rekla sam.

To je bio prvi put da smo u Clevelandu ostali sami i naglo sam postala nervozna. Imali smo cijelu večer pred sobom. Koliko god da smo se htjeli posvetiti slučaju, ili koliko god se šalili kako to 'nije bio spoj', u sebi sam osjećala neki poriv sličan titranju bas žice, koji mi je govorio da to nipošto nije pravo vrijeme za upuštanje u vezu, pa čak ni sa zgodnim i šarmantnim tipom poput Chrisa Raleigha.

No, zašto sam se onda presvukla u plavi džemper i lijepe hlače, umjesto da ostanem u pamučnoj košulji i hlačama koje sam cijeli dan nosila?

Naručili smo jelo. Ja teletinu, špinat i salatu; Raleigh samo pečenu teletinu.

– Možda se radi o nekome tko je s njom radio? rekao je Raleigh. – Ili je imao veze s njezinim poslom?

– Rekla sam Jacobiju da provjeri njezinu tvrtku u Seattleu. Otac joj je rekao da je i dalje poslom odlazila u San Francisco. Rado bih to potvrdila.

– Što ako nije?

– Znači, ili je ona nešto skrivala, ili oni još uvijek nešto skrivaju.

On je otpio gutljaj vina. – Zašto je pristala na vjenčanje ako je i dalje bila u vezi s tim tipom?

Slegnula sam ramenima. – Svi su rekli da se Kathy konačno smirila. Voljela bih znati kakva je bila prije, ako su pod time mislili da se smirila. Razmišljala sam bih li trebala još jednom popričati s njezinom sestrom Hillary.

Zapamtila sam nešto što je rekla. Stare navike teško umiru. Mislim da je govorila o drogama, tulumima. Je li možda mislila na Riđobradog?

– McBride mi je rekao da ćemo sutra moći pregledati snimke iz muzeja.

– Raleigh, ubojica je bio tamo, rekla sam uvjerenom. – Te je noći bio tamo. Kathy je poznavala ubojicu. Samo moramo otkriti tko je on.

Raleigh je nalio još malo vina u čašu. – Mi smo sada partneri, zar ne, Lindsay?

– Naravno, rekla sam, pomalo iznenađena pitanjem.

– Zar ne znaš da ti vjerujem?

– Mislim, zajedno smo svjedočili trima dvostrukim umorstvima koja smo odlučili riješiti. Ja sam te podržao kod Mercera – čak sam ti pomogao počistiti poslije večere u tvom stanu.

– Da, i? Nacerila sam se. Ali njemu je lice bilo ozbiljno.

Pokušavala sam shvatiti što želi reći.

– Što kažeš, možda je već vrijeme da me počneš zvati Chris.

59. poglavlje

Nakon večere, Chris i ja smo alejom uz jezero krenuli prema našem hotelu. U lice mi je puhao prohladan, magloviti lahor.

Nismo mnogo pričali. Ista nervozna misao titrala mi je na površini kože.

Povremeno bi nam se ruke očešale. On je skinuo jaknu i jasno mu se mogao nazrijeti čvrst obris ramena i ruku.

Kao da sam ja primjećivala takve površne stvari. – Još je rano, rekao je.

– Pola šest, po našem vremenu, odgovorila sam. – Još bih mogla uhvatiti Rotha. Možda bih ga trebala izvijestiti.

Raleigh se nasmiješio. – Već si zvala Jacobija. Kladam se daje bio u Rothovu uredu prije nego je spustio slušalicu.

Dok smo hodali, kao da me je ta nesnošljiva sila gurala bliže, a zatim odmicala. – Svejedno, rekla sam, – nije mi do telefoniranja.

– Onda, do čega ti je, upitao je Raleigh.

– Zašto ne bismo samo prošetali.

– Igraju Indijanci. Želiš da pođemo na utakmicu? Još stignemo na... petu devetinu.

– Policajci smo, Raleigh.

– Da, to bi moglo biti loše. U tom slučaju, želiš li plesati?

– Ne, rekla sam, još odlučnije. – Ne želim plesati. Svaka riječ kao da je bila nabijena nekom skrivenom, električnom porukom. – Počinjem osjećati kao..., okrenula sam se prema njemu, – kao da mi je teško zvati te Chris.

– A ja počinjem osjećati, odgovorio je, okrenuvši se prema meni, – da mi je teško pretvarati se kao da se ništa ne događa.

– Znam, promrmljala sam bez daha, – ali jednostavno ne mogu.

To je zvučalo zbilja glupo, ali koliko god da sam ga željela, još snažnije unutarnje oklijevanje me kočilo.

– 'Znam... ali jednostavno ne mogu.' Što to znači?

– To znači da i ja nešto osjećam. I da se dio mene želi prepustiti tim osjećajima. Ali u ovom trenutku jednostavno ne znam mogu li to. Nije jednostavno, Chris. Svaki živac u mom tijelu bio je napet.

Opet smo se uputili, a lahor s jezera odjednom je počeo hladiti znoj koji mi je izbio za vratom.

– Hoćeš reći, nije jednostavno, zato jer radimo skupa?

– To, lagala sam. – Izlazila, sam s policajcima jednom ili dvaput.

– To... i što još? upitao je Raleigh.

Tisuće čežnji u meni vrištalo je da se prepustim. Ono što mi se događalo u glavi bilo je suduo. Htjela sam da me on dotakne; no, opet, nisam to htjela. Bili smo sami na obali jezera. U tom trenutku, da me je zagrlio, da se približio i poljubio me, ne znam što bih učinila.

– Ja to želim, rekla sam. Prstima sam tražila njegove ruke i zagledala se u njegove duboke plave oči.

– Ne govoriš mi sve, rekao je.

Iz petnih žila sam se trudila ne otvoriti mu svoju dušu. Ne znam zašto mu nisam sve rekla. U dubini duše sam htjela da me on želi i da nastavi misliti da sam jaka.

Mogla sam osjetiti toplinu njegova tijela i nadala se da će on osjetiti neodlučnost u meni. – Jednostavno to ne mogu sada, rekla sam nježno.

– Znaš, Lindsay, ja ti neću zauvijek biti partner.

– Znam to. A ja možda neću uvijek moći reći ne.

Ne znam jesam li bila razočarana ili mi je laknulo kad sam ugledala naš hotel. Može se reći da sam bila sretna što ne moram donijeti odluku – ali uto me je Raleigh iznenadio. Bez upozorenja se nagnuo prema meni i snažno me poljubio. Poljubac je bio tako nježan, kao da me srdačno pita: – Je li ovo u redu?

Pustila sam da me ljubi. Poljubac je bio topao. Nježne ruke... nježne usne.

Moram priznati da sam to već zamišljala. I sad se dogodilo, iznenada, i ja sam se prepustila. Ali baš kad sam se počela prepuštati, osjetila sam strah – strah pred neizbježnom istinom.

Oborila sam glavu i polako ga odgurnula.

– Bilo je lijepo. Barem meni, rekao je Raleigh. Čela su nam se dirala.

Ja sam klimnula, ali sam mu rekla, – Ne mogu, Chris.

– Zašto se uvijek opireš, Lindsay? upitao je.

Htjela sam reći: Zato jer ti lažem. Sve sam mu htjela reći. Ali nastavila sam lagati, iako s najvećom čežnjom, kakvu nisam godinama osjetila. – Samo želim uhvatiti Ridobradog, odgovorila sam.

6o. poglavlje

Slijedećeg jutra, inspektor McBride ostavio nam je poruku da se s njime nađemo u Sharpovu uredu, u Dvorani slavnih.

Nešto smo otkrili na snimci.

U oskudno namještenoj sobi za sastanke šef muzejskog osiguranja McBride i nekoliko pripadnika clevelandskog Odjela za umorstva sjedili su pred širokim monitorom smještenim na ormariću od orahovine.

– Isprva smo, pun sebe je počeo Sharp, – samo nasumce pregledavali snimku s članovima obitelji, zaustavljajući se na svakome tko nije izgledao poznato.

Vaš foto-robot, okrenuo se meni, – pomogao nam je suziti izbor.

Pritisnuo je dugme na daljinskom upravljaču. – Prvi kadrovi prikazuju glavni ulaz.

Zaslon je oživio. Pojavila se standardna crno-bijela snimka za nadzor. Bila je tako čudna i neobična.

Nekoliko svečano odjevenih gostiju došlo je naizgled u isti mah. Većina ih je bila odjevena u stilu slavних rokera.

Jedan od njih bio je Elton John. Njegova pratiteljica imala je kosu obojanu u raznim tamnijim i svjetlijim nijansama, u stilu Cyndi Lauper. Prepoznala sam Chucka Berrvja, Michaela Jacksona, dvije Madonne, Elvisa i Elvisa Costella.

Dok je Sharp ubrzano vrtio vrpce naprijed, snimak je izgledao poput skupa odvojenih, montiranih kadrova.

Jedan je stariji par stigao odjeven u tradicionalnu večernju opravu. Iza njih, gotovo priljubljen uz njihova leđa, išao je čovjek koji je posve vidljivo okretao glavu od kamere, ne dopuštajući da mu uhvati lice. – Tu! – rekao je Sharp.

Vidjela sam ga! Srce mi je divlje lupalo u grudima.

Prokleti Riđobradi!

Bila je to užasna, zrnata sličnost. Čovjek je, osjećajući smjer kamere, brzo prošao ispred nje. Možda je tu bio ranije i zapamtio gdje su kamere bile postavljene.

Možda je bio dovoljno pametan da izbjegne izravnu snimku svoga lica. Bilo kako bilo, ušuljao se u gužvu i nestao.

Osjećala sam bijes u grudima. – Možete li vratiti unatrag, na njega? rekla sam Sharpu. – Moram mu vidjeti lice.

Uzeo je upravljač i uvećao sliku.

Ustala sam. Zurila sam u djelomično mutan kadar ubojičina lica. Oči se nisu vidjele, a crte lica bile su nejasne. Vidio se tek nejasan profil. Isturena brada. I obris kozje bradice.

Uopće nisam sumnjala da je to ubojica. Nisam mu znala ime; jedva da sam mu mogla raspoznati lice. Ali ono nejasno lice koje sam zajedno s Claire skicirala u glavi sada se jasno nalazilo preda mnom.

– Možete li još malo izoštriti? zahtijevao je Raleigh.

Član muzejskog tehničkog osoblja je odgovorio: – Možda bismo to mogli izoštriti na računalu. Na ovoj gruboj snimci ne može bolje.

– Kasnije smo ga opet snimili, rekao je Sharp.

Brzo je preotao naprijed i zaustavio se na širokom kadru snimke Glavne dvorane i vjenčanja. Uspjeli su zumirati istog čovjeka u smokingu, podalje od gužve.

Stajao je i promatrao. No kad je slika bila uvećana, postala je zrnata i izgubila je razlučivost.

– Namjerno ne gleda u kamere, šapnula sam Raleighu.

– Točno zna gdje su.

– Ove smo snimke pokazali objema obiteljima, rekao je Sharp. – Nitko ga se ne sjeća. Nitko ne zna tko je on.

Mislim, postoji vjerojatnost da to uopće nije on. Ali ako uzmemo u obzir vaš foto-robot...

– To je on, nema sumnje, rekla sam odlučno. Nisam micala pogleda sa znatog zaslona. Također, bila sam sigurna da gledamo u tajanstvenog ljubavnika Kathy Voskuhl.

61. poglavlje

Hillary je znala. Bila sam gotovo posve u to sigurna. Ali nisam mogla zamisliti zašto bi zatajila nešto što se odnosilo na smrt njezine sestre. Stare navike teško umiru, rekla je.

Htjela sam obaviti još jedan razgovor s njome i nazvala sam je u njezinu obiteljsku kuću u Shaker Heightsu.

– Imala sam priliku razgovarati s Merrill Shortley, rekla sam joj. – Sada moram raščistiti nekoliko pojedinosti.

– Inspektorice, znate daje ovo vrlo teško razdoblje za moju obitelj, odgovorila je Hillary. – Rekli smo vam sve što smo znali.

Nisam htjela previše navaljivati. Na grozan je način izgubila sestru. Kuća njezine obitelji bila je puna žalobnika i boli. I ona uopće nije morala razgovarati sa mnom.

– Merrill mi je rekla nekoliko stvari o Kathy. O njezinu načinu života...

– Mi smo vam rekli sve o tome, odgovorila je, braneći se. – I mi smo vam također rekli da se počela smirivati kad je upoznala Jamesa.

– Baš sam o tome htjela razgovarati s vama. Merrill se sjetila da je ipak postojao netko s kime se viđala u San Franciscu.

– Mislila sam da smo vam to rekli. Kathy se viđala s mnogo muškaraca.

– Ova je veza bila duža. On je bio stariji. Oženjen. Neka velika faca. Možda je bio poznat.

– Sestra mi se nije ispovijedala, prigovorila je Hillary.

– Moram znati ime, gospođice Bloom. Taj bi čovjek mogao biti njezin ubojica.

– Bojim se da ne razumijem. Već sam vam rekla ono što sam znala. Moja sestra mi se nije previše povjeravala.

Vodile smo vrlo različite živote. Sigurna sam da ste već zbrojili dva i dva – mnogo toga nisam odobravala.

– Rekli ste mi nešto kad smo prvi put razgovarale. Stare navike teško umiru. Na kakve ste navike mislili?

– Bojim se da ne znam na što mislite. Inspektorice, clevelandska policija radi na ovom slučaju. Zašto ih ne pustimo da rade svoj posao?

– Nastojim vam pomoći, gospođice Bloom. Zašto je Kathy odselila iz San Franisca? Mislim da znate. Je liju tko zlostavljao? Je li Kathy bila u nevolji?

Hillary je zvučala prestrašeno. – Inspektorice, cijenim vaš trud, ali sada ću vam spustiti slušalicu.

– Hillary, sve će izaći na vidjelo. Kao i uvijek. Adresar, njezin telefonski račun. Nije riječ samo o Kathy. Postoje još četiri žrtve u Kaliforniji. Imali su cijeli život pred sobom, baš kao i vaša sestra. Imali su jednako pravo na život.

U glasu joj se osjećao tihi plač. – Nemam pojma o čemu govorite.

Osjećala sam da imam još jednu, posljednju priliku.

– Reći ću vam zbilja groznu istinu o umorstvu. Ako sam kao inspektorica nešto naučila o umorstvima, to je da se sve mijenja. Jučer ste bili nevina žrtva, ali sada ste i vi u svemu ovome. Taj će ubojica napasti opet, a kad napadne, kajat ćete se što mi ništa niste rekli, i to cijeli život.

Na liniji je zavladao teški muk. Znala sam što to znači.

To je bila borba savjesti u Hillary Bloom.

Zatim sam čula škljocanje. Spustila je slušalicu.

62. poglavlje

Poletjeli smo za San Francisco u 16,00. Mrzila sam, mrzila, što sam morala otići bez imena. Naročito zato jer sam osjećala da smo vrlo blizu. Netko poznat.

Nastran.

Zašto su ga štitili?

Svejedno, u samo dva dana smo mnogo postigli. Bilo mi je jasno da je sva tri umorstva počinila ista osoba.

Imali smo snažan trag koji gaje povezivao sa San Franciscom, mogući identitet, potvrdu opisa. Tu je trag još bio topao, a kući će biti još topliji.

Objektive istrage nastavit će se na lokalnoj razini. Cleveland će stupiti u kontakt s policijom u Seattleu i reći im da pretraže i zapečate mladenkinu kuću. Možda će pronaći nešto među njezinim osobnim stvarima, u adresaru, e-mailu na njezinu računalu. Možda će uspjeti otkriti tko joj je bio ljubavnik u San Franciscu.

Dok sam čekala ukrcaj u zrakoplov za San Francisco, nazvala sam svoju automatsku tajnicu i preslušala poruke. Dvije poruke od Cindy i Claire. Zanimalo ih je moje putovanje, naš slučaj. Novinare su zanimali moji komentari o zločinu u Clevelandu. Zatim sam čula promukli glas Merrill Shortley. Ostavila je svoj broj u Kaliforniji.

Utipkala sam broj što sam brže mogla. Javila se kućepaziteljica i čula sam dječji plač u pozadini.

Kad se Merrill javila, osjetila sam da je njezina hladna vanjšina postala mekša. – Razmišljala sam, počela je, – nešto vam jučer nisam rekla.

– Da? Drago mi je što to čujem.

– Taj muškarac o kojem sam vam pričala – onaj na kojeg se Kathy zakačila u San Franciscu? Rekla sam vam istinu. Nikad nisam saznala kako se zove.

– Dobro, slušam vas.

– Ali neke stvari... rekla sam da nije dobro postupao prema njoj. Volio je napete seksualne igre. Rekvizite, scenarije, uloge. Možda je neke igre i snimao. Problem je bio u tome što je Kathy voljela te igre.

Usljedila je duža tišina prije nego je Merrill opet nastavila. – Ovaj... mislim da ju je nagovarao, prisiljavao na ono što joj nije bilo baš drago. Sjećam se modrica na njezinu licu i na nogama. Može se reći da joj je duh bio slomljen. U to doba nismo kući dovodile tipove poput Toma Cruisea, ali Kathy je ponekad znala biti na smrt prestrašena. Imao je kontrolu nad njom.

Postajalo mi je jasno kamo sve to vodi. – Zato se odselila, zar ne? upitala sam.

Čula sam kako Merrill Shortley uzdiše na drugoj strani.

– Da, tako je.

– Zašto gaje onda nastavila viđati kad se već preselila u Seattle? Rekli ste da su njih dvoje imali vezu. Sve do samog kraja.

– Nikad nisam rekla, tužno se oglasila Merrill Shortley, – da je Kathy znala što je za nju dobro.

Sada sam vidjela kako život Kathy Kogut poprima oblik tragične neizbježnosti. Bila sam sigurna da je iz San Francisca pobjegla, pokušavajući se osloboditi tog čovjeka. Ali nije se uspjela osloboditi.

Je li to vrijedilo i za druge ubijene mladenke?

– Gospođo Shortley, moram znati ime. Tko god to bio, možda je ubio vašu prijateljicu. Tu su još četiri žrtve.

Stoje duže slobodan, veći su izgledi da će opet ubiti.

– Inspektorice, rekla sam vam, ne znam kako se zove.

Povisila sam glas kako bih nadjačala vrevu na terminalu. – Merrill, netko mora znati. Bile ste zajedno četiri godine, zajedno ste išle na zabave.

Merrill se premišljala. – Na jedan njoj svojstven način, Kathy je bila odana. Rekla je da je njegovo ime svima poznato. Bio je nekakva slavna ličnost – netko koga sam vjerojatno znala. Štitila gaje. Ilije možda štitila sebe.

Prisjetila sam se snimke i glazbene industrije. Našla se u lošem položaju. Bila je izgubljena i, kao svi ljudi kad se osjete u stupici, ona je pobjegla. Samo što nije daleko umakla.

– Morala vam je nešto reći, bila sam uporna. – Što je radio, gdje je živio – gdje su se nalezili. Bile ste kao sestre. Opake sestre?

– Kunem se, inspektorice. Glava me boli od razmišljanja.

– Onda netko drugi mora znati. Tko? Recite mi!

Čula sam kako se Merrill Shortley neveselo smije.

– Pitajte njezinu sestru.

Prije nego smo se ukrkali u zrakoplov, javila sam se McBrideu i ostavila mu iscrpnu poruku na glasovnoj pošti. Kathryn ljubavnik je vjerojatno bio netko slavan.

Zbog toga se odselila. Njegov profil je odgovarao ubojičinom. Njezina sestra, Hillary, mogla bi znati ubojičino ime.

U zrakoplovu, razmišljala sam samo o tome da smo blizu. Raleigh je sjedio do mene. Kad je zrakoplov uzletio, naslonila sam se na njegovu ruku, prepustivši se posvemašnjoj iscrpljenosti.

Sve moje tjelesne tegobe činile su se milijunima kilometara daleko. Sjetila sam se što sam rekla Claire.

Rekla sam joj da mi pronalaženje tog gada daje snagu za život. Riđobradi čovjek koji je u mojim snovima pobjegao neće još dugo biti na slobodi.

– Uhvatit ćemo ga, rekla sam Raleighu. – Ne smijemo dopustiti da ubije još jednog mladoženju i mladenku.

– Reci mi što ima novo, rekla je uzbuđeno. – Mislila sam da smo partnerice.

– Hoću, odgovorila sam. – Javi Cindy. Nađimo se na ručku.

63 poglavlje

U osam sati slijedećeg jutra, sjedila sam za svojim radnim stolom i razgovarala, s Clevelandom.

Postojalo je nekoliko načina za vođenje istrage. Hillary Bloom je prednjačila, jer nam je, kao što je Merrill rekla, mogla dati ime. Bilo je jasno da ona, na čudan način, pokušava svoju obitelj poštediti još veće boli – nije mogla dopustiti da Kathy etiketiraju kao neku bijednu seksualnu žrtvu koja je sve do vjenčanja varala svojeg budućeg muža.

Prije ili kasnije, ime će se pojaviti. Reći će ga ona ili netko iz Seattlea.

Prije nego sam učinila išta drugo, nazvala sam Medvedovu ordinaciju i ugovorila novu transfuziju krvi umjesto one koju sam bila otkazala. Dogovorili smo se za danas, u pet poslijepodne. Nakon kraćeg čekanja, dežurna sestra mije rekla da će me liječnik osobno čekati.

Možda su to bile dobre vijesti. Da budem iskrena, zbilja sam se osjećala malo snažnijom. Možda je terapija ipak počela djelovati.

Bilo mije teško odlučiti odakle ću nastaviti. Najbolji tragovi su sada bili u Clevelandu, a ne više u San Franciscu. Pročitala sam neka izvješća o dokazima na kojima je Jacobi radio; u deset sam imala sastanak s radnom skupinom.

Zapravo, tragovi koji su najviše obećavali – dlaka i butik za mladenke u Saksu – bili su plod mojih sastanaka s Claire i Cindy. Nisam mogla odoljeti, a da ne nazovem Claire malo prije podne.

64. poglavlje

Naslonile smo se na kamenu zid u parku Gradske vijećnice i grickale sendviče sa salatama koje smo kupile u obližnjoj trgovini. Ženski klub za umorstva opet zasjeda.

– Imala si pravo, rekla sam Claire. Dala sam joj kopiju fotografije uzete sa snimke nadzorne kamere. Na njoj se vidio Riđobradi koji se ušuljao na vjenčanje u Clevelandu.

Zurila je u nju, ne skidajući pogleda. Claire je podigla pogled tek kada je potvrdila svoje pretpostavke.

Čudno se nasmiješila. – Ja se bavim samo onim što gad ostavi za sobom.

– Možda, rekla sam, namignuvši joj. – Ali kladim se da bi se Righetti htio ovoga dokopati.

– To je istina, rekla je zadovoljno.

Bio je vedar i vjetrovit lipanjski dan; u zraku se osjećao miris lahora koji je puhao s oceana. Uredski djelatnici su se sunčali, a tajnice čavrljale u skupinama. Ispričala sam im što sam otkrila u Clevelandu. Nisam spomenula što se pored jezera dogodilo između Chrisa Raleigha i mene.

Kada sam završila s Merrillinim šokantnim otkrićem, Cindy je rekla: – Lindsay, možda si trebala ostati tamo.

Odmahnula sam glavom. – To nije moj slučaj, objasnila sam. – Tamo sam bila samo kao savjetnica. Sada sam veza trima jurisdikcijama.

– Misliš da Merrill Shortley nije sve rekla? upitala je Claire.

– Ne. Da je znala još nešto, mislim da bi mi bila rekla.

– Mladenka mora ovdje imati i drugih prijatelja, rekla je Cindy. – Bavila se oglašavanjem. Ako je taj tip bio poznat, možda gaje upoznala u poslu.

Klimnula sam. – Već sam to dala provjeriti. Također, policija u Seattleu pretražuje njezin stan.

– Gdje je mogla raditi dok je živjela ovdje? upitala je Claire.

– U podružnici Bright Star Media. Čini se da je imala veze s lokalnom glazbenom scenom.

Cindy je otpila gutljaj čaja. – Ja bih se mogla pozabaviti time.

– Kao onaj put u Hyattu? rekla sam.

Nacerila se. – Ne, prije kao u Napi. Hajde... Ja sam novinarka. Cijeli dan provodim s ljudima uvježbanim da iskopaju tuđe prljavo rublje.

Zagrizla sam u sendvič. – U redu, promrmljala sam.

– Samo izvoli.

– U međuvremenu, rekla je Cindy, – mogu li objaviti ono što imamo do sada?

Većina toga bila je strogo povjerljiva. Ako bude objavljeno, svi će znati da sam ja kriva. – Možeš objaviti sličnost umorstva u Clevelandu. Kako smo pronašli tijela. Mladenkinu pozadinu tamo. I nipošto ne spominji Merrill Shortley. Na taj će način, nadala sam se, ubojica osjetiti da mu se približavamo. Možda će zbog toga dvaput razmisliti prije nego opet ubije.

Kada je Cindy otišla kupiti sladoled, Claire je iskoristila priliku i pitala me: – Onda, kako se osjećaš? Dobro si?

Slegnula sam ramenima. – Slabo. Omamljeno. Rečeno mi je da to očekujem. Danas poslijepodne imam transfuziju. Medved je rekao da će osobno biti tamo.

Ušutjela sam kad sam vidjela da se Cindy vraća.

– Izvolite, veselo je rekla naša mlada prijateljica. Nosila je tri sladoleda.

Claire se uhvatila za grudi, pretvarajući se da ima infarkt. – Trebam sladoled kao što crncu treba krema za sunčanje.

– I meni, nasmijala sam se. Ali sladoled je bio od manga, a kako me infekcija napadala, nisam ga mogla odbiti.

Na kraju je i Claire popustila i uzela sladoled. – Dakle, ono što nam pogotovo nisi ispričala, rekla je, polako ližući sladoled, – jest što se u Ohhiohu dogodilo između tebe i gospodina Chrisa Raleigha.

– Nemam vam što reći, rekla sam.

– Jedna stvar kod policajaca, nasmijala se Cindy, – jest da čovjek očekuje kako će već jednom naučiti lagati.

– Sada pišeš i za trač rubriku? upitala sam. Osjetila sam kako crvenim, i to protiv svoje volje. Claire i Cindy pohlepno su zurile u mene, dajući mi do znanja daje otpor uzaludan.

Podigla sam koljeno na rub zida i sjela u joga stilu, a zatim im rekla kako stvari stoje: dugi, polagani ples u mojem stanu; očekivanje da će sjediti do mene u zrakoplovu; nervozna šetnja pokraj jezera; moje sumnje, promišljanja; unutrašnji sukob koji me je kočio.

– Sve u svemu, trebala mi je sva samokontrola da na šetnici uz jezero ne pokidam odjeću s njega, zaključila sam – i nasmijala se na to kako su moje riječi morale zvučati.

– Djevojko, zašto nisi? rekla je Claire, širom otvorenih očiju. – Moglo ti je dobro doći.

– Ne znam, rekla sam, odmahnuvši glavom.

Ali ipak sam znala. I, makar je to htjela prikriti osmijehom, znala je i Claire. Stisnula mi je ruku. Cindy je samo gledala, ne shvaćajući što se događa.

Claire se našalila: – Odustala bih od skidanja deset kilograma, samo da Veselom vidim izraz lica ako tebe i Raleigha izaberu za pretraživanje šume.

– Dvoje pripadnika policije San Francisca u potrazi za ubojicom mladenaca, najavila je Cindy izvjestiteljskim glasom, – pronađeni su kao od majke rođeni u grmlju pokraj jezera u Clevelandu.

Gušile smo se od smijeha i bilo je tako dobro.

Cindy je uprla prstom u mene. – Lindsay, to bih morala objaviti.

– Od sada, zahihotala je Claire, – mislim da u vašem policijskom vozilu stvari postaju prilično vlažne.

– Mislim da to nije Chrisov stil, branila sam ga.

– Zaboravljaš, njega zanimaju Poslovne vijesti.

– O..., sada je stvar u Chrisu, je li? zamišljeno je rekla Claire. – Ali ne budi tako sigurna u to. Edmund svira tri glazbala, zna sve od Bartoka do Keitha Jarreta, ali ipak mu je svašta znalo pasti na pamet, i to na posve neočekivanim mjestima.

– Na primjer? nasmijala sam se iznenađeno.

Ona je čedno odmahнула glavom. – Znaj, i ako muškarac drži do sebe, nema nikakva dostojanstva kad je to u pitanju.

– Ma hajde, rekla sam, – prva si počela. Reci nam o čemu se radi.

– Recimo samo da nekoliko nepoznatih ljudi nisu jedini ukrućeni u mrtvačnici.

Skoro sam ispustila sladoled. – Ma šališ se? Ti? I Edmund?

Claire je veselo podigla ramena. – Kad sam se već toliko izlanula... Jednom smo to učinili iza pozornice.

Naravno, poslije probe simfonijskog orkestra.

– Ma, što vi to radite? Obilježavate teritorij, kao pudlice? uskliknula sam.

Clairino okruglo lice se ozarilo. – Znaš, to je bilo davno.

Ali kad se samo sjetim one prigode u mojem uredu, na božičnoj zabavi... to i nije bilo tako davno.

– Kad već otvaramo duše, upala je Cindy, – kad sam prvi put došla u Chronicle, petljala sam s jednim starijim tipom iz Datebooka. Nalazili smo se u dnu knjižnice, kod odjela Nekretnine. Nitko nikad nije zalazio tamo.

Cindy se namrštila, posramljena, ali Claire se nasmijala s odobravanjem. Bila sam zapanjena. Spoznavala sam skrivenu, potisnutu stranu osobe koju sam poznavala deset godina. Ali i ja sam počela osjećati sram. Nisam imala popis.

– Onda, rekla je Claire, gledajući u mene. – Što inspektorica Boxer može podijeliti s nama?

Pokušavala sam se sjetiti barem jedne prigode kada sam napravila nešto posve ludo. Mislim, kad je riječ o seksu, ne bih se suzdržavala. Ali nekako, koliko god da sam se nastojala prisjetiti, moja bi strast uvijek završila među plahtama.

Slegnula sam ramenima, razočarano.

– Pa, bolje ti je da počneš, prigovorila je Claire. – Ja se na samrti neću sjećati svih onih lijepih titula ili konferencija na kojima sam držala govor. U životu možeš podivljati samo nekoliko puta, stoga bi trebala iskoristiti te trenutke kad ti se ukaže prilika.

Osjetila sam dozu kajanja. U tom trenutku nisam znala što sam više željela: moje mjesto na popisu – ili prokleta ime Ridobradog. Valjda sam htjela oboje.

65. poglavlje

Par sati kasnije, sjedila sam u bolničkoj kuti na hematološkoj klinici.

– Dr. Medved bi htio popričati s vama prije nego počnemo, rekla je Sara, sestra zadužena za transfuziju.

Dok je pripremila intravenoznu opremu za moj tretman, osjetila sam strah. Istina je da sam se dobro osjećala.

Nisam osjećala ništa veću bol ni mučninu kao onda u ženskom zahodu prošlog tjedna.

Kad je dr. Medved ušao u sobu s liječničkim kartonom pod rukom, na licu mu je bio prijateljski izraz, ali tu je bilo još nešto.

Slabašno sam se nasmiješila. – Samo dobre vijesti?

Sjeo je na rub stola nasuprot meni. – Kako se osjećate, Lindsay?

– Nisam se osjećala tako loše kada sam vas vidjela prošli put.

– Iscrpljeni ste?

– Samo malo. Znate, kraj je dana.

– Osjećate li iznenadne mučnine? Slabost?

Priznala sam da jednom ili dvaput jesam iznenada povratila. Brzo je to pribilježio u karton i prelistao nekoliko njegovih stranica. – Vidim da ste do sada obavili četiri transfuzije eritrocita...

Stoje više gledao u karton, to mi je srce brže lupalo. Na koncu je odložio karton i pogledao me ravno u oči.

– Lindsay, bojim se da vam je broj eritrocita nastavio opadati. Pogledajte krivulju.

Medved mi je dodao jedan papir. Nagnuvši se naprijed, izvadio je kemijsku iz džepa na grudima. Na papiru je bio računalni grafikon. Prešao je kemijskom preko krivulje. Crta je naglo padala. Sranje.

– Gore mi je, rekla sam promuklo.

– Da budem iskren, rekao je liječnik, – nismo ni očekivali poboljšanje.

Zanemarivala sam da bi se to moglo dogoditi i zakopavala sam se u slučaj, uvjeren da će se vrijednosti popraviti. Temeljila sam takvo razmišljanje na vjerovanju da sam još previše mlada i puna energije da budem ozbiljno bolesna. Imala sam posla, i to ozbiljnog, i život ispred sebe.

Umirem, zar ne? O, Bože.

- Što će se sada dogoditi? uspjela sam izustiti. Umjesto glasa, iz usta mi je izašao šapat.
- Ja bih nastavio s terapijama, odgovorio je Medved.
- Štoviše, povećao bi ih. Ponekad treba vremena da terapija proizvede rezultate.
- Super terapija, zlovoljno sam se nasmijala.

On je klimnuo. – Od sada pa nadalje, bilo bi dobro da dolazite triput tjedno. Isto tako, povećat ću dozu za trideset posto. Udobnije se smjestio na pultu. – Sve u svemu, nema neposrednog razloga za paniku, rekao je, malo povisivši ton. – Možete nastaviti raditi – to jest, ako se osjećate sposobnom.

- Ja moram raditi, rekla sam Medvedu.

66. poglavlje

Kući sam vozila kao ošamućena. U jednom sam se trenutku borila riješiti ovaj prokleti slučaj, a u drugom za svoj život.

Htjela sam ime. I to više nego ikad. I htjela sam svoj život natrag. Htjela sam sve – sreću, uspjeh, nekoga s kime bih to dijelila, dijete. I sada, kada sam upoznala Raleigha, znala sam da ima izgleda te stvari i dobiti.

Ako izdržim. Ako mi krv ozdravi.

Ušla sam u stan. Slatka Martha me je jedva dočekala i zato sam je morala izvesti u šetnju. Ali onda sam počela pospremati uokolo, rastrgnuta između odlučnosti da se uhvatim ukoštac s ovim neredom i tuge što to nisam u stanju dovršiti. Čak sam odlučila pripremiti štogod za jelo. Mislila sam da će me to smiriti.

Izvadila sam luk i bez veze otkinula dva komada. Zatim sam shvatila koliko je sve to suludo. Morala sam s nekim popričati. Htjela sam vikati: – Ne zaslužujem ovo, jebemti!, i ovaj put sam htjela da to netko čuje.

Sjetila sam se Chrisa, njegova utješnog zagrljaja.

Njegovih očiju, njegovog osmijeha. Da sam mu barem mogla reći. Istog trenutka bi došao ovamo. Mogla bih nasloniti glavu na njegovo rame.

Nazvala sam Claire. Po mojim prvim nesigurnim riječima, odmah je znala da nešto nije u redu.

- Bojim se, bilo je sve što sam rekla.

Pričale smo sat vremena na telefonu. Bar sam ja pričala.

Onako obamrla, svašta sam joj pričala – bila sam u panici zbog neposredne blizine slijedećeg stadija Neglijeva sindroma. Zatim me je Claire podsjetila što sam joj rekla kada sam joj prvi put povjerala to o svojoj bolesti. Da mi hvatanje onog gada daje volju za životom. To me je odvajalo od spoznaje da nisam samo osoba koja je bolesna – bila sam osoba s posebnom svrhom i ciljem.

- Lindsay, još uvijek tako razmišljaš? nježno je upitala.

- Da. Želim ga uhvatiti više no ikada.

– Onda ćemo to i učiniti. Ti, ja, mala Cindy. Tu smo da ti pomognemo. Draga, mi smo tvoja potpora. Samo pokušaj ovoga puta ne učiniti sve sama.

Za sat vremena me je dovoljno smirila, tako da smo si rekle laku noć.

Sklupčala sam se na kauču. Martha i ja smo ležale pod pokrivačem i gledale film Dave – jedan od mojih omiljenih. Prizor kada Sigourney Weaver na kraju filma dolazi posjetiti Kevinu Kleina u njegovom novom uredu za kampanju uvijek me rasplače.

Zaspala sam, nadajući se sretnom svršetku u mojem vlastitom životu.

67. poglavlje

Slijedećeg jutra bacila sam se na slučaj jače nego ikad prije. I dalje sam vjerovala da smo blizu, možda svega nekoliko sati prije nego dobijemo ime Riđobradog.

Nazvala sam Rothovu vezu, stanovitog Jima Heekina iz policije u Seattleu. Heekin je rekao da upravo pretražuju mladenkine osobne stvari i da će me smjesta obavijestiti ako nešto pronađu.

Dobili smo odgovor iz Infortecha, gdje je Kathy Voskuhl u Seattleu bila zaposlena. Tri je godine radila kao mlađa direktorica računovodstva i nigdje nije bilo izdataka za njezina poslovna putovanja u San Francisco.

Posao joj se sastojao u radu s ulagačima u Seattleu. Ako je stalno odlazila u San Francisco, onda to s njezinim poslom nije imalo nikakve veze.

Na koncu sam nazvala McBridea. Koguti su i dalje tvrdili da više ništa ne znaju. Ali jučer se on sastao s ocem, koji samo što nije popustio. Bilo je teško, jer su im očajnički pokušaji za očuvanje kreposti njihove kćeri mračili prosudbe.

Budući sam bila žena, možda bi ih ja, ako pokušam još jednom, uspjela nagovoriti da popuste. Nazvala sam Christine Kogut, mladenkinu majku.

Kad se javila, glas joj je bio drukčiji – odsutan, ali slobodniji, kao da više nije toliko patila. Možda sam se samo nadala tomu.

– Ubojica vaše kćeri je još na slobodi, odmah sam rekla.

Više se nisam mogla suzdržavati. – Obitelji dva druga para također pate. Ja mislim da vi znate tko je prijetio Kathy. Molim vas, gospođo Kogut, pomognite mi da ga strpam iza rešetaka.

Čula sam je kako duboko uzdiše. Kad je progovorila, bol i sram drhtali su joj u glasu. – Ako odgojite dijete, inspektorice, ono je uvijek dio vas. Mnogo ga volite i stalno mislite da taj dio nikad neće nestati.

– Znam, rekla sam. Osjećala sam da se koleba. Znala je njegovo ime, zar ne?

– Bila je tako lijepa... svatko ju je mogao zavoljeti.

Slobodan duh. Jednoga dana, mislili smo, neki će je drugi slobodni duh učiniti osobom kakva je trebala postati. Mi smo njegovali takvu slobodu u našoj djeci.

Moj muž uporno tvrdi da smo uvijek više voljeli Kathy.

Možda smo i mi krivi svemu ovome.

Nisam rekla ni riječi. Znala sam kako je to napokon odati tajnu. Htjela sam je pustiti da sama dođe do toga.

– Imate li vi djece, inspektorice?

– Ne još, rekla sam joj.

– Teško je povjerovati da dijete može biti uzrokom tolike boli. Preklinjali smo je da se slobodi. Čak smo joj našli novi posao. Sredili selidbu. Mislili smo, kad bi samo mogla pobjeći od njega...

Ja sam šutjela i puštala je da priča.

– Bila je bolesna, inspektorice, poput ovisnika. Nije se mogla zaustaviti. Alija ne razumijem zašto ju je tako opako povrijedio? Uzeo je sve što je na njoj bilo čisto.

Zašto je morao povrijediti našu Kathy?

Reci mi ime. Tko je on?

– Bila je posve opčinjena njime. Toliko da nije mogla vladati sobom kada se radilo o tom čovjeku. Sramotila nas je sve do samog kraja. Pa čak i sada..., spustila je glas, – ... još se

pitam kako ju je netko tko je volio mogao ubiti našu kćer. Bojim se da to ne mogu vjerovati. Dijelom vam zbog toga nisam htjela reći.

– Recite mi sada, rekla sam.

– Mislim da gaje upoznala na premijeri jednog njegovog filma. Rekao joj je daje osmišljavajući likove zamišljao njezino lice. Bila je njegova heroína.

Tada mi je gospođa Kogut rekla. Ukočila sam se.

Znala sam ime. Prepoznala sam ga. Bio je slavan – Ridobradi.

68. poglavlje

Sjedila sam i razmišljala o mogućoj vezi. Stvari su se počele poklapati. On je bio jedan od manjinskih partnera vinograda na Vrapčevu Grebenu, gdje je drugi par bio ostavljen. Godinama je u San Franciscu poznavao Kathy Kogut. Vrebao ju je. Bio je stariji.

Oženjen. Slavan.

Samo po sebi, osumnjičeničnikovo ime nije dokazivalo ništa. Jedva je poznavao posljednju mladenku. Bio je slučajno povezan s mjestom drugog zločina. Ali, po opisu Merrill Shortley i ožalošćene Christine Kogut, imao je nasilnu narav, a možda i motiv da počini ta okrutna umorstva. Postajala sam sve uvjerenija da on jest Ridobradi.

Zgrabila sam Raleigha.

– Što se događa? zbunjeno je upitao. – Gdje gori?

– Gorjet će ovdje. Gledaj. Odvukla sam ga u Rothov ured. – Imam ime, rekla sam.

Pogledali su me posve iznenađeni.

– Nicholas Jenks.

– Pisac? u nevjerici je rekao Raleigh.

Klimnula sam. – Bio je ljubavnik Kathy Kogut ovdje u San Franciscu. Njezina ga je majka konačno odala.

Objasnila sam im ne tako slučajnu povezanost koju je imao s najmanje dvije žrtve.

– Ali on je... slavan, rekao je Roth. – On snima one filmove, blockbustere.

– U tome i jest stvar. Merrill Shortley je rekla da je riječ o nekome koga je Kathy pokušala zaštititi. Same, povezan je s najmanje dva slučaja.

– Itekako je povezan, rekao je Roth. – Jenksa i njegovu ženu pozivaju na sve veće prijeme. Vidio sam ga na slici s gradonačelnikom. Zar nije sudjelovao u pokušaju da ovdje zadrži Giantse?

Zrak u uredu Veselog postao je težak od opasnih mogućnosti i rizika.

– Same, trebali ste samo čuti kako su ga Koguti opisali, rekla sam. – Kao nekakvu životinju. Grabljivca. Mislim da ćemo otkriti kako je imao veze sa sve tri djevojke.

– Same, mislim daje Lindsay u pravu, rekao je Chris.

Promatrali smo kako Roth polako slaže činjenice u glavi. Nicholas Jenks je bio poznat. Nacionalna ličnost.

Nedodirljiv. Poručniku se lice namrštilo kao daje zagrizao limun.

– Za sada nemate ništa, rekao je. – Ništa. Sve temeljite na indicijama.

– Njegovo ime se pojavilo u vezi četvero mrtvih ljudi.

Mogli bismo ga privesti, kao daje riječ o običnoj osobi.

Mogli bismo se obratiti okružnom tužitelju.

Roth je podigao ruku. Nicholas Jenks bio je jedan od najistaknutijih građana San Francisca. Optužiti ga za ubojstvo bilo je opasno. Bolje nam je da smo u pravu.

Nisam znala što Veseli misli. Na koncu je malo opustio vratne mišiće, jedva primjetno, ali to je Rothovim rječnikom značilo da nam daje zeleno svjetlo.

– Mogli biste se obratiti okružnom tužitelju, složio se.

– Nazovite Jill Bernhardt. Okrenuo se Raleighu. – Ovo se ne smije pročitati dok ne pronađemo čvrste dokaze.

Nažalost, zamjenica okružnog tužitelja Jill Bernhardt imala je na sudu posla preko glave. Njezina tajnica rekla je da će biti slobodna tek krajem dana. Šteta.

Površno sam poznavala Jill i sviđala mi se. Bila je čvrsta i jako bistra. Čak je imala i savjest.

Raleigh i ja smo uzeli po šalicu kave i raspravljali što nam je slijedeće činiti. Roth je bio u pravu. Što se ticalo naloga, nismo imali ništa. Izravno sučeljavanje moglo je biti opasno. S takvim ljudima smo morali biti sigurni. On bi se suprotstavio.

Ušao je Warren Jacobi, samozadovoljno se smiješeci.

– Mora da danas pada kiša šampanjca, promrmljao je.

Shvatila sam to kao još jednu sarkastičnu primjedbu upućenu Raleighu i meni.

– Tjednima nemam ama baš ništa u vezi ovog sranja.

Sjeo je i pogledao Raleigha. – Jelo... šampanjac... to pali, savjetniče, zar ne?

– Kod mene da, rekao je Raleigh.

Jacobi je nastavio: – I tako, jučer je Jennings obišao tri trgovine koje su prodale nekoliko sanduka pjenušca o kojem govorimo. Jedan od kupaca je neki računovođa iz San Matea. Čudno je to što se pojavilo njegovo ime. Ispada daje odležao dvije godine u Lampocu zbog prijevare na osiguranju. Zgodno, ha?

Serijska ubojstva, prijevare osiguravajućih društava...

– Možda tip ima nešto protiv zajedničkog povrata poreza, rekla sam i nasmiješila se Jacobiju.

Namrštio se. – Drugo ime pripada jednoj ženi, menadžerici u tvrtki 3Com, koja slavi četrdeseti rođendan.

Taj Clos du Mesnil je zbilja skup. Francuski šampanjac, rečeno mi je.

Podigla sam pogled i čekala da prijede na stvar.

– A sada treća osoba, kad sam govorio o kiši... velika kuća za dražbe, Butterfield i Butterfield. Prije tri godine prodali su dva sanduka šampanjca, berba '89. Dvije i pol tisuće po sanduku, plus provizija. Za privatnu zbirku.

Isprijava nisu htjeli reći ime. Ali pritisnuli smo ih. Ispada daje riječ o velikoj faci. Moja žena je njegova obožavateljica. Pročitala je sve njegove knjige.

Raleigh i ja smo ostali kao ukopani. – Kako se zove, Warrene? rekla sam nestrpljivo.

– Rekao sam si, zašto ne, bit ću junak, donijet ću kući potpisani primjerak knjige. Jeste li ikad čitali Lavlji zalogaj Nicholasa Jenksa?

69. poglavlje

Jacobijeva izjava bila je poput udarca u trbuh. Više uopće nisam sumnjala.

Kathy Kogut, Vrapčev Greben, šampanjac Clos du Mesnil. Jenks je sada bio povezan sa sva tri umorstva.

On je bio Ridobradi.

Htjela sam odjuriti i privesti Jenksa, ali znala sam da ne mogu. Htjela sam mu doći blizu, zuriti u njegove samodopadne oči, dati mu do znanja da sve znam.

Istodobno, osjetila sam gušenje u grudima. Nisam znala radi li se o mučnini, Negliju ili oslobođanju bijesa koji sam u sebi potiskivala. Što god bilo, znala sam da moram izaći.

– Idemo, molećivim glasom sam rekla Raleighu.

Kad sam izjurila van djelovao je zbunjeno i zatečeno.

– Hej, jesam li rekao što krivo? čula sam Jacobija.

Zgrabila sam jaknu i torbicu i izjurila niz stepenište na ulicu. Krv je ključala u meni – ljuto, optužujuće, uplašeno. Cijelo tijelo mi je oblio hladan znoj.

Izašla sam na svježinu dana i počela brzo hodati.

Nisam imala pojma kamo idem. Osjećala sam se poput turista koji prvi put luta gradom. Uskoro sam naišla na gužvu, trgovine, ljude u prolazu koji o meni nisu znali ništa. Htjela sam se izgubiti na nekoliko minuta. Star-buck kafeterije, Kinko, Empress Travel.

Bljesci poznatih imena.

Gonila me je jedna jedina neizdrživa želja. Htjela sam mu pogledati u oči.

Na Postu sam zastala ispred knjižnice Borders. Ušla sam unutra. Bila je velika i prostrana, puna najnovijih knjiga na policama i stalcima. Nisam pitala, samo sam razgledavala. Na stolu ispred sebe ugledala sam ono što sam tražila.

Lavlji zalogaj. Možda pedeset primjeraka – debele knjige, svijetloplavi omot, neke na gomili, neke izložene pojedinačno.

Lavlji zalogaj Nicholasa Jenksa.

Grudi kao da su mi htjele prsnuti. Osjećala sam se kao u zagrljaju neizrecivog, no neporecivog dobra. Imala sam misiju, svrhu. Zbog toga sam bila istražiteljica. Zbog takvog trenutka.

Uzela sam jedan primjerak Jenksove knjige i pogledala stražnje korice. Gledala sam u ubojicu mladenaca. Bila sam sigurna u to. To mi je govorilo lice Nicholasa Jenksa, oštro poput mramornog ruba. Plave oči, hladne i mrtve, hipnotičke.

I još jedna stvar.

Riđa brada bila je prosijeda.

Knjiga treća

Ridobradi

70. poglavlje

Jill Bernhardt, iskusna i pametna zamjenica okružnog tužitelja dodijeljena slučaju Mladenaci, izula je svoje cipele i sklopčala noge na kožnoj stolici za stolom.

Bistrim plavim očima gledala me ravno u lice.

– Ne znam razumijem li. Mislite daje ubojica mladenaca Nick Jenks? upitala je. – Sigurna sam u to, rekla sam.

Jill je bila crnoputa, vrlo privlačna. Crna kovrčava kosa obrublivala joj je usko, ovalno lice. Imala je za sobom uspješnu karijeru, trideset četiri godine i bila je zvijezda u usponu u uredu Bennetta Sinclaira.

Sve što ste trebali znati o Jill jest daje, dok je još bila na trećoj godini prava, imala ulogu tužiteljice u slučaju La Frade, kada je gradonačelnikov stari pravni savjetnik bio optužen za reket i mito. Nitko, pa ni okružni tužitelj, nije htio ugroziti svoju ili njezinu karijeru napadajući tog moćnog dobrotvora. Jill ga je stjerala u kut i poslala dvadeset godina na robiju. Bila je promaknuta u ured odmah do samog Big Bena, kako su zvali Bennetta Sinclaira.

Korak po korak, Raleigh i ja smo otkrili Jenksovu povezanost s trima dvostrukim ubojstvima: šampanjac pronađen na prvom mjestu zločina; njegov udio u vinogradima na Vrapčevu Grebenu; njegovu kratku vezu s trećom mladenkom, Kathy Voskuhl.

Jill je zabacila glavu i nasmijala se. – Ako ga želite uhititi jer je nekome upropastio život, samo izvolite. Pokušajte s Examinerom. Ovdje, bojim se, to moramo učiniti isključivo na temelju činjenica.

Rekla sam: – Jill, povezali smo ga s tri dvostruka ubojstva.

Skeptično se nasmiješila, kao daje htjela reći: Žao mi je, drugi put. – Veza sa šampanjcem bi mogla proći da ste ga uhvatili. Što niste. Partnerstvo u nekretninama nije dobar početak. Ništa od toga ga ne povezuje izravno sa zločinima. S čovjekom kakav je Nicholas Jenks – javna osoba, s raznim vezama – ne valja se igrati neutemeljenim optužbama.

Uzdahnula je i sklonila u stranu gomilu spisa. – Želite uhvatiti krupnu ribu? Onda se vratite s jačim štapom.

Zinula sam zbog njezine bezosjećajne reakcije na naš slučaj. – Jill, ovo mi nije prvo ubojstvo.

Njezina snažna brada je mirovala.

– A nije mi meni prvi slučaj za naslovnice novina. Zatim se blago nasmiješila. – Žalim, rekla je. – To je jedan od najomiljenijih Bennettovih izraza. Vjerojatno se previše družim s odvjetnicima.

– Govorimo o višestrukom ubojici, rekao je Raleigh, sve više frustriran.

Jill je bila neumoljiva – trebali su joj dokazi. Već sam dvaput s njom radila na dva slučaja umorstva i znala sam koliko samo zna biti neumorna i dobro pripremljena kad ide na sud. Jednom me je pozvala na 'Vožnju biciklom' za vrijeme jednog suđenja na kojem sam bila svjedokinja. Ja sam, oblivena znojem, odustala nakon mučnih pola sata, ali Jill je, ne prestajući okretati pedale, nastavila luđačkim tempom punih četrdeset pet minuta. Dvije godine nakon što je diplomirala pravo na Stanfordu, udala se za mlađeg partnera s uspješnom karijerom u jednoj od vrhunskih poslovnih tvrtki u gradu. Preskočila je mnoštvo kolega s dugim stažem u tužiteljstvu i postala desnom rukom okružnog tužitelja. U gradu laktaša, može se reći daje Jill bila djevojka kojoj je sve sjelo na mjesto.

Dodala sam joj fotografiju sa snimke iz Dvorane slavnih, a zatim drugu fotografiju Nicholasa Jenksa.

Proučila ih je i slegla ramenima. – Znate li što bi optuženikov stručni svjedok rekao na ovo? Ovo je sranje. Ako policija u Clevelandu misli da ga može osuditi na osnovi ovoga, samo dajte.

– Ne želim ga izgubiti zbog Clevelanda, rekla sam.

– Onda se vrati s nečim što mogu dati Big Benu.

– Što mislite o premetačini, predložio je Raleigh. – Možda možemo usporediti bocu šampanjca s prvog mjesta zločina sa sanducima koje je kupio.

– Mogla bih pitati suca, zamišljeno je rekla Jill. – Mora postojati neki sudac koji misli daje Jenks učinio dovoljno toga na rušenju strukture literarne forme da se na njega okomi. Ali mislim da biste pogriješili.

– Zašto?

– Neku kurvku ovisnicu koja je dvaput odležala, nju možete osumnjičiti. Ako želite privesti Nicholasa Jenksa, bolje ga imajte za što optužiti. Ako mu date do znanja da ste mu za petama – provest ćete više vremena braneći se od njegovih odvjetnika i tiska, nego radeći na slučaju. Ako on jest krivac, imat ćete jednu i samo jednu priliku da iskopate dovoljno dokaza za optužbu.

Zasad, nemate dovoljno.

– Claire u laboratoriju ima jednu vlas koju je našla na drugoj žrtvi – Becky DeGeorge, rekla sam. – Možemo natjerati Jenksa da nam da uzorak svoje brade.

Odmahnula je glavom. – S onim što imate, njegov pristanak bio bi posve dobrovoljan. Da ne spominjem što biste mogli izgubiti ako se varate.

– Misliš, ako suzimo potragu?

– Govorila sam politički. Lindsay, poznaješ pravila igre.

Uprla je pogled svojih kobaltno plavih očiju ravno u mene. Već sam mogla vidjeti naslove u novinama, kako okreću slučaj protiv nas. Poput propusta u slučaju O. J. Simpsona ili Jona

Beneta Ramseya. U oba slučaja, izgledalo je kao da se policija nalazi na optuženičkoj klupi u istoj mjeri kao i svi optuženici.

– Gledaj, ako je on kriv, voljela bih ga raskomadati jednako kao i vi, rekla nam je Jill. – Ali sve što ste mi donijeli je nesretan ukus u odabiru šampanjca i svjedok koji je popio tri votke-tonik. Cleveland je utvrdio prethodnu vezu s jednom od žrtava i ustanovio mogući motiv, ali zasad nijedna jurisdikcija nema dovoljno toga da bi nastavila dalje.

Jill je ustala, poravnala svoju plavu suknju, a zatim se naslonila na stol. – Gledajte, priznala je naposljetku, – dva najopakija senzacionalistička novinara u gradu vrebaju svaki moj pokret. Mislite da okružni tužitelj i gradonačelnik žele da se ovo pročuje? Zatim je odlučno pogledala ravno u mene. – Što kaže lakmuspapir?

Sigurna si daje to on, Lindsay?

Bio je povezan sa sva tri slučaja. Očajnički glas Christine Kogut jasno mije zvonio u glavi. Klimnula sam Jill posve odlučno i sigurno. – On je ubojica.

Ustala je i obišla oko stola. Uz poluosmijeh je rekla: – Platit ćete mi za ovo ako do četrdesete ne uspijem objaviti svoje memoare.

Unatoč sarkazmu, u očima Jill Bernhardt sam primijetila pogled, isti onaj odlučan pogled kakav je imala dok je okretala pedale. Osjetila sam ga poput uboda igle. – U redu, Lindsay, otvorimo slučaj.

Nisam znala što je pokretalo Jill. Moć? Potreba za pravdom? Neki manijakalni poriv za predstavom? Što god bilo, smatrala sam da to nije ništa drukčije od onoga što je pokretalo mene.

No, slušajući njezino uvjerljivo izlaganje o onome što nam je trebalo za podizanje optužnice, obuzela me je jedna provokativna misao.

Razmišljala sam povezati je s Claire i Cindy.

71. poglavlje

Za starinskim čeličnim stolom u prljavim prostorijama podrumске knjižnice Chroniclea, Cindy Thomas pretraživala je četiri godine stare novinske članke spremljene na mikrofilmu. Bilo je kasno. Prošlo je osam.

Radeći sama, u utrobi zgrade, osjećala se kao neka zaboravljena egiptologinja koja uklanja prašinu s neke davno zakopane ploče s hijeroglifima. Znala je zašto podrum nazivaju 'Grobnicom'.

Ali osjećala je daje na tragu nečemu. Prašina se skidala s tajni i uskoro će otkriti nešto vrijedno.

Veljača... ožujak, 1996. Kadar snimljen neodredivom brzinom.

Netko slavan, rekla je mladenkina prijateljica iz Clevelanda. Cindy je prevrtjela film naprijed. Tako su priče izlazile na vidjelo. Posao do kasno u noć i žuljevi na laktima.

Ranije, nazvala je tvrtku za odnose s javnošću, Bright Star Media, u kojoj je Kathy radila u San Franciscu.

Vijesti o smrti njihove bivše djevatnice doznali su tek tada. Cindy se raspitivala o mogućoj suradnji Bright Stara s produkcijom filmova. Bila je razočarana kad su joj rekli da se tvrtka time nije bavila. Capitol, rečeno joj je. Koncertna dvorana. Kathy se bavila time.

Nezastrašena time, Cindy je utipkala ime tvrtke Bright Star u bazu podataka Chroniclea. Tu su bili pohranjeni svi članci, imena, tvrtke i osvrti u proteklih deset godina. Na njezinu umjerenu radost, otkrila je nekoliko podataka.

To je bio ustrajan i obeshrabrujući posao. Članci su pokrivali razdoblje od više od pet godina. To je odgovaralo vremenu kada je Kathy bila u San Franciscu. Svaki članak bio je na posebnoj kaseti mikronima.

To je zahtijevalo novo pretraživanje spisa. I to ispočetka. Tri po tri članka. Nakon četiri skupine, noćna knjižničarka dala joj je popis i rekla: – Izvoli, Thomaso-va.

Uživaj.

Bilo je petnaest minuta poslije deset – već dva sata nije čula nikoga – kada je napokon otkrila nešto zanimljivo.

Nadnevak je bio 10. veljače 1995. Rubrika Umjetnost danas. **ZA LOKALNI SASTAV, SIERRA, NOVI FILM POSTAJE HIT.**

Cindy je brzo čitala tekst, zaustavljajući se na svemu što je izgledalo bitno: planovi za novi album, turneja u osam gradova. Navodi glavnog vokala.

– Sierra će sutra navečer na prijemu u Capitolu izvesti pjesmu kao najavu filma Greška u komunikaciji.

Srce joj je poskočilo. Preskočila je naprijed, na sutrašnji članak Umjetnosti.

Pročitala ga je gotovo u jednom dahu: ... preuzima Capitol. Chris Wilcox, zvijezda, bio je tamo. Jedna fotografija s privlačnom glumicom. Bright Star... druge zvijezde u nazočnosti.

Preletjela je pogledom preko tri nove fotografije. Sitnim slovima, ispod svake slike, opazila je ime fotografa: Fotografirao Sal Esposito. Vlasništvo Chroniclea.

Fotografija! Cindy je skočila sa stolice i odjurila kroz ustajale, tri metra visoke gomile požutjelih novina. Na drugoj strani Grobnice nalazila se Chronicleova mrtvačnica za fotografije. Redovi i redovi neiskorištenih slika.

Nikad nije bila tu – mjesto je izgledalo poput labirinta.

Jezivo, jezivo mjesto, pogotovo tako kasno u noć.

Shvatila je da prolazi imaju kronološki raspored. Slijedila je znakove na kraju svakog prolaza, sve dok nije pronašla razdoblje veljača 1995. Prelazila je pogledom preko plastičnih kutija i pronašla datum, deseti.

Kutija je bila na samom vrhu. A gdje bi drugdje i bila?

Popela se na donju policu, na vršcima prstiju, i izvukla kutiju.

Cindy je na prašnjavom podu bjesomučno listala fascikle svezane elastičnom vrpcom. Kao u snu, pronašla je jedan fascikl na kojem je krupnim crnim slovima pisalo: Premijera filma 'Greška u komunikaciji' – Esposito. To je bilo to.

Unutra su bila četiri prospekta i nekoliko crno-bijelih fotografija. Netko, vjerojatno novinar, zapisao je kemijskom olovkom na dnu imena svih osoba s fotografije.

Ostala je kao ukopana kada je pronašla fotografiju kojoj se nadala. Četvoro ljudi, držeći se za ruke, nazdravljalo je u aparat. Prepoznala je lice Kathy Kogut s fotografija koje je Lindsay donijela. Crvena, kovrčava kosa. Pomodne naočale s umetnutim staklima.

A do nje se u aparat smiješilo još jedno poznato lice.

Ostala je bez daha. Prsti su joj drhtali od spoznaje daje konačno otkrila hijeroglif.

Rida brada je bila podšišana. Uskogrudan, suučesnički osmijeh – kao da je znao gdje bi to jednoga dana moglo odvesti.

Odmah do Kathy Kogut stajao je spisatelj Nicholas Jenks.

72. poglavlje

Bila sam krajnje iznenađena kada se pola sata prije ponoći Cindy pojavila na mojim vratima. Ushićeno i ponosno, izlanulaje: – Znam tko je bio ljubavnik Kathy Kogut.

– Nicholas Jenks, odgovorila sam. – Uđi, Cindy. Martha, dolje. Povlačila me za majicu Giantsa u kojoj sam spavala.

– O, Bože, glasno je rekla. – Bila sam tako izvan sebe.

Mislila sam da sam ja otkrila o kome je riječ.

Ona i jest otkrila o kome je riječ. Pretekla je McBridea i Seattle, dva odreda iskusnih istražitelja, kao i FBI.

Pogledala sam je s iskrenim divljenjem. – Kako? upitala sam.

Odveć ushićena da sjedne, Cindy se vzmala po mojoj dnevnoj sobi dok mi je prepričavala kako je došla do svog čudesnog otkrića. Izvadila je jedan primjerak novinske fotografije na kojoj su bili Jenks i Kathy Kogut na premijeri. Promatrala sam je kako kruži oko kauča i pokušava ostati suvisla: Bright Star... Sierra... Greška u komunikaciji... Bila je hiperaktivna. – Ja sam dobra novinarka, Lindsay, rekla je.

– Znam da jesi. Nasmiješila sam joj se. – Ali jednostavno ne smiješ pisati o tome.

Cindy je zastala, iznenada shvativši stoje propustila.

Kao da joj je tko zalijepio pitu u lice.

– O, Bože, zajecala je. – Kao da sam pod tušem s Brad Pittom, samo što ga ne smijem dotaknuti. Pogledala me je, napola veselo, a napola kao da joj netko zabija čavao u srce.

– Cindy, rekla sam i zagrlila je, – ti uopće ne bi znala koga trebaš tražiti da ti nisam dala mig o Clevelandu.

Otišla sam u kuhinju. – Želiš li čaj? doviknula sam.

Ona se srušila na kauč i ispustila još jedan uzdah. – Treba mi pivo. Ne, ne pivo. Konjak.

Pokazala sam prstom na mali bar blizu terase. Kroz nekoliko trenutaka smo sjedile. Ja sa šalicom čaja, Cindy s čašom konjaka, i Martha koja se udobno smjestila ispred naših nogu.

– Ponosna sam na tebe, Cindy, rekla sam joj. – Otkrila si ime. Nadigrala si policiju u dvije države. Kada sve ovo završi, pobrinut ću se da tvoje ime bude posebno istaknuto u novinama.

– Ali ja predstavljam novine! uzviknula je Cindy, usiljeno se nasmiješivši. – I kako to misliš, 'kad sve ovo završi'.

Imate ga.

– Ne baš. Odmahnula sam glavom. Objasnila sam joj daje sve što imamo, čak i ono što nije znala – vinograd, šampanjac – neutemeljeno. Nismo ga mogli natjerati čak niti da nam dozvoli uzimanje uzorka dlake.

– Onda, što nam je činiti?

– Čvrsto povezati Nicholasa Jenksa s prvim zločinom.

Iznenada, počela je moliti. – Moram to objaviti, Lindsay.

– Ne, insistirala sam. – Nitko ne zna za to. Samo Roth i Raleigh. I još netko... – Tko? trepnula je Cindy. – Jill Bernhardt.

– Zamjenica okružnog tužitelja? Taj ured je poput cjediljke koja pokušava oploviti Tihi Ocean. Šupalj je i pušta vodu na sve strane.

– Jill neće, obećala sam. – Ona neće pustiti da ovo procuri.

– Zašto si tako sigurna?

– Zato je Jill Bernhardt želi uhvatiti tog tipa isto koliko i mi, rekla sam uvjerljivo.

– Samo zbog toga? začudila se Cindy.

Otpila sam mali gutljaj čaja i pogledala je u oči. – I zbog toga jer sam je pozvala u naš klub.

73. poglavlje

Slijedećeg dana smo se poslije posla našle na piću kod Susie; Jill je to bio prvi nastup u našem klubu. Cijeli dan se nisam mogla usredotočiti ni na što drugo osim na sučeljavanje Jenksa s onim što smo imali i na njegovo privođenje. Htjela sam sve ubrzati – što prije doći do sučeljavanja. Htjela sam mu dati do znanja da smo ga uhvatili. Tog prokletog Riđobradog.

Dok smo čekale piće, rekla sam im za novi razvitak događaja. Pretragom kuće Kathy Kogut u Seattleu u adresaru pokojne mladenke otkriveno je Jenksovo ime i broj telefona. Tele-

fonska kompanija Northwest Bell prošlog je mjeseca zabilježila tri njemu upućena poziva – uključujući i onaj tri dana prije vjenčanja u Clevelandu.

To je potvrdilo priču Merrill Shortley.

– Sve do samog kraja, citirala je Claire. – Jeziv je.

Zapravo, njih oboje.

Jenskovu fotografiju smo uz još pet drugih pokazali Maryann Perkins iz Saksa. Očajnički smo trebali nešto da ga povežemo s prvim zločinom. Ona se nekoliko sekunda zamislila nad njegovom fotografijom. – To je on, rekla je. Zatim je opet zastala. – Ali opet, nisam sigurna. Sve se dogodilo tako brzo. I bio je daleko.

Pomisao na unakrsno ispitivanje hraniteljice nije me razveselila. Nisam se čudila što se Jill s time složila.

Jill je trebala samo jednu margaritu da se uklopi u naš klub.

Claire je susrela Jill nekoliko puta kada je svjedočila na suđenjima. Međusobno su se poštivale, posebice zbog uspjeha u odjelima gdje su vladali muškarci.

Zamolile smo Jill da nam priča o sebi. Rekla nam je da je studirala pravo na Stanfordu i da joj je otac trgovački odvjetnik u Dallasu. Nju trgovačko pravo nije zanimalo. Ali zanimalo je njezina muža, Stevea, koji je vodio ulagačku zakladu u Američkoj banci. Živjeli su u Burlingameu – bogatim, povučenim životom – i planinarili u pustinji Moab. Nisu imali djece. – Za njih sada jednostavno nema mjesta, rekla je.

Činilo se daje Jill živi primjer vođenja brzog i uspješnog života. Istodobno, činilo se da nešto nedostaje. Možda je bila umorna od karijere, brzine svog uspjeha.

Kad je stiglo piće, Claire i ja nazdravili smo Cindynoj dovitljivosti u tako brzom otkrivanju Jenksova imena. I tomu što je jednim udarcem pretekla policiju u dvije države.

Claire joj je uputila zdravicu. – Dobra si za početnicu, draga. Ali još nisi na vrhu. Nasmiješila mi se.

– Razmišljala sam, rekla je Jill, gledajući nas, – znam da mogu biti nepopustljiva na zabavama i slično... ali niste me zato pozvali u klub, zar ne? Čini se da imamo sve: novinarku, policajku, mrtvozornicu. O kakvom je klubu riječ?

Ja sam odgovorila, budući da sam je ja i pozvala.

– Ženskom. Žene koje se uspinju ljestvama svojih karijera.

U provedbi zakona.

– Da, s nježnim, 'lakim' šefovima, nacerila se Cindy.

– Pa, uklapam se, rekla je Jill. – I nije zgoroga što svaka od vas ima neke veze sa slučajevima Mladenaca.

Zadržala sam dah. Daje htjela, Jill je mogla sve ovo upropastiti, ali bila je uz nas. – Može se reći da radimo skupa, priznala sam. – Izvan istrage, neslužbeno.

Uz margarite, objasnila sam joj kako smo se uopće okupile. I kako smo počele raditi na ovom slučaju, kako ga nastojimo riješiti, kako dijelimo ono što znamo, slobodnjački. Kako smo na izvjestan način postale vezane. Kako su stvari upravo postale još dublje.

Jill je podigla obrve. – Pretpostavljam da sve ovo unosite u istragu?

– Naravno, rekla sam. – U stvari, donekle. Ispričala sam joj kako smo davali Cindy samo ono što je policija već htjela objaviti u novinama. Kako smo bile uzbuđene što smo prednjačile ispred policije i kako smo pomagale rješavanju slučaja.

– Znam daje igra drukčija kad sve počinje postajati zakonski, rekla sam. – Ako ti je zbog nečega neugodno...

Sve smo u neizvjesnosti čekale njezin odgovor. Došla je Loretta i mi smo naručile još jednu rundu. Neizvjesnost je još trajala – čekale smo Jill.

– Najbolje da vas obavijestim kad stvari postanu neugodne, na koncu je rekla, širom otvorivši svoje plave oči. – U međuvremenu, trebat će vam mnogo jača potpora, ako s ovim želimo izaći pred sud.

Nas tri ispustile smo uzdah olakšanja. Gotovo praznim čašama smo nazdravile našem novom članu.

– Onda, ima li ovaj klub ime? upitala je Jill.

Ogledale smo se, slegnule ramenima, odmahnule glavama. – Mi smo neka vrsta ženskog kluba za umorstva, rekla sam.

– Lindsay je glavna, nacerila se Claire.

– Odred Margarita, rekla je Jill. – To otvara mogućnosti.

– Opake kučke, nasmijala se Claire.

– Jednoga dana, sve ćemo biti glavne, rekla je Cindy.

– Cure za Umorstva, rekla je, zadovoljno se cereći. – To smo mi. To nam je posao.

– Slobodno me ušutkaj ako počnem urlati, nasmijala se Jill.

Pogledale smo jedna drugu. Bile smo pametne, privlačne žene koje ne trpe ničija sranja. Bit ćemo glavne – jednoga dana.

Konobarica nam je donijela piće. Podigle smo četiri čaše i nazdravile. – Za nas.

74. poglavlje

Vozila sam kući, zbilja zadovoljna što sam uključila Jill u naš klub, ali nije mi trebalo dugo da priznam da sam i dalje nešto tajila od prijateljica. Moj dojavljivač se oglasio.

– Što radiš? upitao je Raleigh kada sam ga nazvala.

– Idem kući. Umorna sam.

– Jesi li za jedan kratki razgovor? Ja sam kod Mahoneya.

Mahoney je bio mračan, vječno krcati bar blizu Palače, obično prepun policajaca kojima je završila smjena.

– Već sam jela, rekla sam mu.

– Svejedno, nađimo se, rekao je Raleigh. – Radi se o slučaju.

Bila sam udaljena svega nekoliko minuta. Mahoney je bio u ulici Brannan. Na putu u Potrero, morala sam proći pokraj njega.

Shvatila sam da sam opet pomalo nervozna. Bojala sam se da više ne igramo po pravilima. Pravilo je bilo da partneri ne započinju vezu. Kao ni osobe čiji život polako istječe. Znala sam da je sve moguće ako popustim. Ovo nije bio tek flert za jednu noć, koji bismo sutradan mogli izgaditi. Koliko god da sam ga željela, u istoj mjeri sam se i opirala. Bojala sam se otvoriti dušu.

Bojala sam se prepustiti. Bojala sam se uvući ga u sve to.

Laknulo mi je kada sam vidjela da me Raleigh čeka ispred bara. Prišao je mojem automobilu. Nisam mogla odoljeti, a da ne primijetim kako izgleda dobro, kao i obično.

– Hvala ti što nisam morala ulaziti unutra, rekla sam.

Naslonio se na prozor. – Pozabavio sam se Nicholasom Jenksom, rekao je. – I?

– Ima četrdeset osam godina. Studirao je pravo, ali nikad nije diplomirao. Na prvoj godini je počeo pisati romane. Napisao je dvije knjige kojima se nije proslavio. Zatim je napisao taj izopačeni triler, Grešku u komunikaciji. Postao je hit. Stoga je zauvijek napustio pravo.

– Čini se kao dobar potez u karijeri, rekla sam, mičući kosu s lica.

– Nešto moraš znati. Prije više od pet godina policija je primila poziv zbog obiteljske svađe u njegovoj kući.

– Tko je pozvao policiju?

– Njegova žena. Njegova prva žena. Raleigh se još više približio. – Pronašao sam izvješće. Ženu su opisali kao prilično pretučenu. Ruke su joj bile pune modrica.

Imala je i veliku modricu na licu.

Iznenada sam se nečega sjetila. Merrill Shortley je rekla za Kathyna dečka: – Volio je napete seksualne igre.

– Je li ga žena prijavila? upitala sam.

Chris je odmahnuo glavom. – Ništa od toga. Nikad ga nije tužila. Otada je ostvario popriličnu zaradu. Imao je šest najprodavanijih bestselera. Filmovi, scenariji. I nova žena.

– To znači da bi njegova bivša možda htjela pričati.

Lice mu se ozarilo od zadovoljstva. – Onda, mogu li te počastiti večerom, Lindsay?

Vrući znoj počeo mi je teći niz vrat. Nisam znala hoću li pristati. – Chris, već sam jela. Imala sam obvezu.

– Jacobi, nacerio se. Uvijek me je znao razoružati svojim osmijehom.

– Ne, ženska stvar, reklo bi se, nas nekoliko. Nalazimo se jednom mjesečno. Pričamo o našim životima. Znaš, problemi s dadiljama, osobni treneri, seoske kuće.

Afere i slično.

– Netko poznat? nasmiješio se Raleigh.

– Možda ću te jednom upoznati.

Stajali smo tako i pričali dok mi je krv polako kolala u grudima. Malje na Raleighovoj ruci nježno su očešale moju. To me je izluđivalo. Morala sam reći nešto. – Chris, zašto si me zvao ovamo?

– Zbog Jenksa, odgovorio je. – Nisam ti rekao sve. U Sacramento smo provjerili posjeduje li oružje. Osvrnuo se sa sjajem u očima. – Posjeduje nekoliko komada.

Lovačku pušku Browning kalibra 22, Renfield 30-30, Remington 40.5.

Dražio me je. Znala sam daje otkrio nešto.

– Tu je i Glock Special, Lindsay. Serija iz 1990. Deuetmilimetarski.

Osjetila sam o kakvoj je važnosti riječ.

Chris se namrštio. – Lindsay, posjeduje oružje koje odgovara zločinu. Moramo pronaći taj pištolj.

Stisnula sam šaku i udarila u Raleighovu, u znak pobjede. Mozak mi je radio sto na sat. Vrapčev Greben, telefonski pozivi, a sada i Glock Special. Sve su to i dalje bila samo nagađanja, ali sve se počelo uklapati.

– Što radiš sutra, Raleigh? upitala sam s osmijehom.

– Slobodan sam. Zašto?

– Mislim daje vrijeme da osobno popričamo s njim.

75. poglavlje

Visoko na klisurama iznad mosta Golden Gate, na adresi El Camino del Mar broj 20, nalazila se kuća građena u španjolskom stilu i ukrašena štukaturom.

Željezna vrata čuvala su prilaz od terakote. Tu je živio Riđobradi – Nicholas Jenks. Jenksova kuća bila niska, veličanstvena, okružena ukrasnim živicama i žarkim grmovima azaleja u cvatu. Na sredini prilaza nalazila se velika željezna skulptura, Boterova Bogorodica s djetetom.

– Od beletristike se, izgleda, daje dobro živjeti, rekao je Raleigh dok smo prilazili ulaznim vratima. Ugovorili smo sastanak u podne s Jenkovom osobnom tajnicom.

Sam Roth me je upozorio da ne budem odveć stroga.

Ugodna kućepaziteljica nas je pozdravila na vratima i uvela nas u prostrano ostakljeno predvorje obasjano suncem. Obavijestila nas je da će gospodin Jenks odmah sići. Raskošna prostorija kao da je izašla sa stranica nekog časopisa unutrašnjeg uređenja – bogati Jacquardovi zidni tapeti, orijentalne stolice, stolić za kavu od mahagonija, police s uspomena i

fotografijama. Predvorje se otvaralo prema kamenom popločanom dvorištu s pogledom na Tihi Ocean.

Cijeli sam život živjela u San Franciscu, ali nisam znala da postoji kuća s takvim spektakularnim pogledom.

Dok smo čekali, razgledavala sam fotografije na stolu.

Jenks s nizom dobro poznatih lica: Michael Douglas, glavni Disneyev čovjek, Bill Walsh iz 49-ersa. Na ostalim fotografijama bio je s nekom lijepom ženom, vjerojatno svojom novom suprugom – veselom, nasmiješenom, plave kose s nijansama crvene – na raznim egzotičnim mjestima, na plažama, na skijanju, na otoku negdje na Sredozemlju.

U srebrnom okviru nalazila se fotografija srednjeg formata na kojoj su se njih dvoje nalazili u središtu ogromne, osvijetljene rotonde. Bila je to kupola Palače lijepih umjetnosti. To je bila njihova vjenčana fotografija.

Tada je ušao Nicholas Jenks. Smjesta sam ga prepoznala s fotografija.

Bio je manji nego što sam ga zamišljala. Uredan, dobro građen, ne viši od 175 centimetara. Nosio je bijelu košulju preko iznošenih traperica. Pogled mi je odmah pao na njegovu riđu, prosijedu bradu.

Riđobradi, drago mi je što smo se napokon upoznali.

– Inspektori, žao mi je što ste čekali, rekao je s ležernim osmijehom, – ali bojim se da postajem živčan ako ujutro ne napišem koju stranicu. Ispružio je ruku, opazivši fotografiju koju sam još uvijek držala u ruci. – Pomalo nalikuje prizoru iz Figarova pira, zar ne? Osobno, ja bih se bio zadovoljio manjim građanskim obredom, ali Chessy je rekla da nikad neće sumnjati u mene, ako me uspije nagovoriti da odjenem smoking.

Šarm tog čovjeka me nije zanimao, ali bio je zgodan i odmah je znao kako uspostaviti kontrolu. Shvatila sam što je nekim ženama bilo privlačno na njemu. Pokazao nam je da sjednemo na kauč.

– Nadali smo se, rekla sam, – da ćete nam odgovoriti na nekoliko pitanja.

– O ubojstvima mladenaca – rekao mi je moj pomoćnik.

Suludo... užasno. Ali ti činovi, tako nevjerojatno očajni, ipak izazivaju u nama makar najmanju trunku sažaljenja.

– Za žrtve, rekla sam, odloživši njegovu vjenčanu fotografiju natrag na stol.

– Svi uvijek žale žrtve, rekao je Jenks, – ali zarada je ono stoje u ubojičinoj glavi. Većina ljudi misli da su takva djela počinjena samo iz osvete. Zbog najbolesnije osvete. Ili čak zbog podčinjavanja, kao u većini silovanja. Ali ja nisam siguran daje to tako.

– Koja je vaša teorija, gospodine Jenks? upitao je Chris.

Zvučao je poput njegova obožavatelja.

Jenks je uzeo vrč hladnog čaja. – Jeste li za piće? Znam da je vruće, premda sam u radnoj sobi još od osam ujutro.

Odmahnuli smo glavama. Izvadila sam fascikl iz torbe i smjestila ga u krilo. Sjetila sam se opomene Veselog: – Samo polako. Jenks je VIP. Vi niste.

Nicholas Jenks si je nalio veliku čašu čaja i nastavio. – Iz onoga što sam čitao, rekao bih da su ta ubojstva neka vrsta silovanja, silovanja nevinosti. Ubojica ubija na način koji nitko ne može oprostiti, u najsvetijim okvirima našega društva. Ja bih rekao da ta ubojstva predstavljaju krajnji čin pročišćenja.

– Nažalost, gospodine Jenks, rekla sam, ne obazirući se na njegova sranja, – nismo došli tražiti vaš stručni savjet.

Imam neka pitanja u vezi ubojstava koja bih vam htjela postaviti.

Jenks se naslonio. Djelovao je iznenađeno. – To ste rekli užasno službeno.

– To posve ovisi o vama, rekla sam. Izvadila sam diktafon iz torbe. – Smijem ovo uključiti?

Zurio je u mene, sumnjičavo kolutajući očima. Zatim je odmahnuo rukom, kao da ga se to ne tiče.

– Dakle, gospodine Jenks, voljela bih početi s ubojstvima. Zna li išta drugo o zločinima osim onoga što ste pročitali u novinama?

– Znam li išta drugo? Jenks je zastao, vidno zamišljen.

Zatim je odmahnuo glavom. – Ne. Ništa više.

– Čitali ste o trećem ubojstvu? Prošlog tjedna. U Clevelandu.

– Vidio sam to. Čitam pet ili šest novina svakog dana.

– A jeste li pročitali tko su bile žrtve?

– Iz Seattlea, zar ne? Jedna žrtva, koliko se sjećam, bila je nekakav koncertni promotor.

– Mladoženja, klimnula sam. – James Voskuhl. Mladenka je, u stvari, neko vrijeme živjela ovdje, u San Franciscu.

Djevojačko ime joj je bilo Kathy Kogut. Znače li vam što ta imena?

– Ne. Zar bi trebala?

– Znači, nikad niste upoznali nijedno od njih? Svako zanimanje koje ste imali za ovaj slučaj bilo je kao i kod svih drugih... morbidna znatiželja.

Zurio je u mene. – Tako je. Morbidna znatiželja je moj posao.

Otvorila sam svoj smeđi fascikl i izvadila prvu fotografiju. Poigravao se s nama, jednako kao što se igrao ostavljajući nam putem tragove što su vodili u slijepu ulicu.

Gurnula sam mu fotografiju preko stola. – Ovo će vam možda osvježiti pamćenje, rekla sam. – To je Kathy Kogut, mladenka koja je ubijena pred neku noć. Ovaj čovjek do nje ste, vjerujem, vi.

76. poglavlje

Polako, Riđobradi je uzeo fotografiju i zurio u nju. – To sam ja, rekao je. – Ali gospođicu, iako je lijepa, ne prepoznajem. Ako smijem pitati, odakle vam ova fotografija?

– S premijere Greške u komunikaciji u San Franciscu.

– Ah, uzdahnuo je, kao da gaje to podsjetilo na nešto.

Promatrala sam ga kako se trudi zaobići odgovor.

Svakako je bio pametan, kao i vrlo dobar glumac.

– Na takvim događajima susrećem puno ljudi. Zato ih i nastojim izbjegavati. Rekli ste daje ova djevojka ubijena u Clevelandu?

– Nadali smo se da je ona netko koga se sjećate, odgovorila sam.

Jenks je odmahnuo glavom. – Inspektorice, imam previše obožavatelja i nisam baš sklon upoznavanju s njima, pa čak ni s ovakvim ljepoticama.

– To je cijena slave, rekla bih. Uzela sam fotografiju, malo je zadržala u ruci, a zatim je opet gurnula pred njega.

– Ipak, moram se vratiti na ovu obožavateljicu. Čudi me da je se ne sjećate. Od svih drugih obožavatelja.

Izvadila sam prijepis telefonskog računa i dala mu ga.

Na njemu je bilo označeno nekoliko poziva. – Ovo je vaš privatni broj?

Jenks je uzeo kopiju računa. Oči su mu postale tamne.

– Da.

– Nazvala vas je, gospodine Jenks. Tri puta u svega nekoliko tjedana. Jednom... tu, zaokružila sam... Poziv je trajao cijelih dvanaest minuta, i to prošlog tjedna. Tri dana prije vjenčanja i ubojstva.

Jenks je trepnuo. Zatim je opet uzeo fotografiju. Ovoga puta bio je drukčiji: mrk, kao da se ispričava. – Istina je, inspektorice, rekao je, – da mi je bilo vrlo žao kad sam čuo što se dogodi-

lo. Prošlog se mjeseca činila tako puna očekivanja, nadanja. Pogriješio sam što sam vas htio zavarati. To je bilo glupo. Da, poznavao sam Kathy. Upoznao sam je one večeri kad je fotografija snimljena. Ponekad su moje obožavateljice prilično upečatljive. I privlačne. I ja ponekad, na moju štetu, znam biti upečatljiv.

Htjela sam se baciti preko stola i strgnuti taj upečatljiv izraz s lica Nicholasa Jenksa. Bila sam sigurna daje odgovoran za šest opakih umorstava. Sada nam se rugao, kao i žrtvama. Proklet bio.

– Znači, priznajete, upao je Raleigh, – da ste imalivezu s ovom ženom?

– Ne na način na koji implicirate, uzdahnuo je Jenks.

– Kathy je bila žena koja je nastojala utažiti svoje blijeđe umjetničke sklonosti druženjem sa stvaralačkom osobom. I sama je htjela pisati. To nije, reklo bi se, nuklearna fizika, ali kad bi to bilo tako proketo lako, zar ne bismo onda svi pisali bestselere?

Oboje smo šutjeli.

– Razgovarali smo i susreli se nekoliko puta u posljednje dvije godine. To je bilo sve. To je istina.

– Bili ste joj neka vrsta mentora? rekao je Raleigh. – Da, tako je. Dobar izbor riječi.

– Jeste li, kojim slučajem, nagnula sam se naprijed, ne mogavši više kontrolirati svoj ton, – bili Kathryn mentor u Clevelandu prošle subote, one noći kada je ubijena?

Jensko lice postalo je granitno. – To je smiješno. Kako to možete reći.

Još jednom sam otvorila fascikl i ovoga puta izvadila fotografiju snimke s nadzorne kamere koja je zabilježila ubojičin dolazak u Dvoranu slavnih. – Ovu su fotografiju snimile kamere one noći kad je ubijena. Jeste li ovo vi, gospodine Jenks?

Jenks nije ni trepnuo. – Mogao bih biti, inspektorice, da sam bio tamo. Što kategorički poričem.

– Gdje ste bili prošle subote navečer?

– Samo da pojasnim, rekao je skamenjeno, – hoćete reći da sam ja osumnjičen za ove zločine?

– Kathy Kogut je pričala, gospodine Jenks. Zurila sam u njega. – Povjerala se svojoj sestri. Svojim prijateljicama.

Znamo kakvi ste bili prema njoj. Znamo daje napustila San Francisco pokušavajući vas se osloboditi. Znamo da ste bili u vezi sve do samog vjenčanja.

Nisam skidala oči s Jenksa. U sobi smo bili samo ja i on.

– Ja nisam bio u Clevelandu, rekao je. – Te noći sam bio ovdje.

Iznijela sam mu sve dokaze protiv njega. Od boce Clos du Mesnila koja je pronađena u Hvattu, do njegove povezanosti sa zakladom za nekretnine u čijem su vlasništvu bili vinogradi Vrapčev Greben i činjenice da su dva umorstva bila počinjena s devet-milimetarskim pištoljem koji je, prema podacima, i on posjedovao.

Nasmijao mi se u lice. – Nadam se da svoje indicije ne temeljite na tome. Taj sam šampanjac odavno kupio.

Slegnuo je ramenima. – Uopće se ne sjećam gdje je.

Vjerojatno je u našoj ladanjskoj kući, u Montani.

– Možete ga pronaći, pretpostavljam? upitao je Raleigh.

Zatim je objasnio kako molba da nam ga dragovoljno preda predstavlja naš znak poštivanja.

– Možete li nam dati uzorak vaše brade, upitala sam.

– Molim?. Pogledao me je sirovim prijezirom. Zamislila sam pogled koji je Melanie Brandt mogla vidjeti kada ju je napao. Što je Kathy Kogut vidjela kad joj je prislonio pištolj na glavu.

– Ja mislim, konačno je odgovorio Nicholas Jenks, – da je ovaj fascinantni razgovor završen. Ispružio je zapešća. – Ukoliko me ne namjeravate privesti, čeka me ručak.

Ja sam klimnula. – Moramo saznati još neke stvari. Gdje ste bili. Što je s pištoljem.
– Naravno, rekao je Jenks, ustavši. – A ako vam još budem bio potreban – slobodno se javite mojem odvjetniku.

Pokupila sam fotografije i spremila ih natrag u fascikl.

Raleigh i ja smo ustali. U tom trenutku, u sobu je ušla lijepa plavuša s fotografije.

Bila je vrlo lijepa, nježnih, modrih očiju, blijede puti i duge kose koja joj je slobodno padala niz ramena.

Imala je vitko tijelo plesačice i nosila je kratke tajice i majicu marke Nike.

– Chessy! uzviknuo je Jenks. – Ovo su inspektori iz policije San Francisca. Inspektori, ovo je moja žena.

– Oprosti, Nicky, ispričala se Chessy Jenks. – Sušan dolazi.

Nisam znala da imaš goste.

– Upravo odlaze.

Ukočeno smo klimnuli i krenuli prema vratima. – Ako uspijete pronaći ono o čemu smo razgovarali, rekla sam mu, – poslat ćemo nekoga po to.

Zurio je ravno kroz mene.

Mrzila sam što ga nismo priveli i što smo se tako blago ponijeli prema njemu. Ali ipak smo još uvijek bili nekoliko koraka dalje od uhićenja.

– Onda, rekla je Chessy Jenks i nasmiješila se, – je li moj muž konačno postao ubojica? Prišla je Jenksu i zadirkujući mu priljubila ruke. – Stalno mu govorim, s tim jezivim likovima o kojima piše, to je neizbježno.

Je li ona znala? Pitala sam se. Živjela je s njime, spavala s njime. Kako to da nije znala što se odvija u njegovoj glavi?

– Iskreno se nadam da nije, gospođo Jenks, bilo je sve što sam rekla.

77. poglavlje

Što je mislila time reći? zbunjena Chessy Jenks je prišla svojem mužu kad su inspektori napustili kuću.

Jenks ju je odgurnuo. Prišao je širokim francuskim vratima koja su se otvarala prema Ti-hom Oceanu.

– Idioti, promrmljao je. – Amateri. Što oni, do vraga, misle, s kim imaju posla?

Osjetio je bockavu, prodornu vrućinu u ramenu. Bili su glupi, ograničeni. Kao buhe. Zato su i postali policajci.

Da su imali imalo pameti, radili bi isto što i on. Živjeli u kući na uzvisini s pogledom na ocean.

– Zato i kopaju, odsutno je odgovorio. – Tu se policajci najbolje osjećaju.

Chessy je uzela njihovu vjenčanu fotografiju sa stolića za kavu i vratila je na mjesto. – Nick, što si sada učinio?

Zašto ga ona uvijek prisiljava na to? Zašto uvijek mora sve znati?

Prišla mu je i pogledala ga svojim bistrim, strpljivim očima.

Kao i uvijek, planuo je u tren oka.

Uopće nije bio svjestan daju je udario.

Osjetio je tek naglu bol u ruci i vidio Chessy na podu.

Bambusov stol na kojem su bile njihove slike s vjenčanja bio je prevrnut, a ona se držala za usta.

Vikao je. – Zar ne znaš kad se trebaš držati podalje od mene? Da ti to nacrtam?

– Ne, Nick, rekla je Chessy. – Ne ovdje... Ne sada.

– Ne ovdje što? vikao je. Znao je da više i gubi kontrolu.

Da bi ga kućno osoblje moglo čuti.

– Molim te, Nick, rekla je Chessy, pridižući se s poda.

– Susan samo što nije došla. Idemo na ručak.

Zapravo gaje razljutilo Chessyno uvjerenje da može tek tako sjediti tu i suditi mu. Zar joj nije bilo jasno tko je ona? Obična pjegava plavuša koju je izabrao iz stada i pretvorio je u Božji dar za Marthu Stewart.

Ščepao ju je za ruku i unio joj se u lice, tek nekoliko centimetara od njenih lijepih, prestrašenih očiju. – Reci!

Ruka za koju ju je držao drhtala je. Slina joj je curila iz nosa. – Isuse, Nick...

To je volio, njezin strah pred njim, premda to nikad nije javno pokazivala.

– Chessy, rekao sam, izgovori to. Zavrnuo joj je ruku za leđa.

Teško je disala i znoj joj je izbijao kroz majicu. Počeli su se nazirati obrisi njezinih malih grudi. Kada gaje pogledala očima punim kukavnog prkosa, on joj je još jače zavrnuo ruku, zabivši joj prste u meso. Gurao ju je prema spavaćoj sobi dok su joj bose noge posrtale za njim.

Zalupio je vratima kad su ušli u sobu.

Za koga je ona inspektorica sebe smatrala? Što joj je bilo da dolazi tu... Da ga na takav način optužuje. U jeftinoj odjeći iz Gapa. Kakva jebeno bezobrazna kučka.

Odvukao je Chessy do garderobe. Njezine garderobe.

Unutra je bilo mračno. Samo mrak, jecanje i prodoran miris njenog parfema. Gurnuo ju je na zid, trljajući joj se o stražnjicu.

Svukao je Chessyne gimnastičke tajice, zajedno s gaćicama. – Molim te! vikala je. – Nicky?

Pronašao je poznato mjesto između njezinih malih guzica. Imao je erekciju i duboko je prodru u nju.

Prodirao je u Chessy. – Reci, soptao je. – Znaš što trebaš reći da bih prestao. Reci.

– Vau, konačno je promrmljala jedva čujnim šapatom.

Sada joj se sviđalo, kao i uvijek. Nije bilo loše – bilo je dobro. Na kraju su sve to htjele i sviđalo im se. Uvijek je znao izabrati pravu.

– Vau, jecala je. – Vau, vau. To želiš, Nick?

Da, to je bio dio onoga što je htio. To je bilo sve što je očekivao od Chessu.

– Obožavaš to, Chessy, prošaptao je. – Zato si tu.

78. poglavlje

Tri ekipe za nadzor pozorno su motrile Jenksa i pratile ga trima automobilima. Ako odluči riješiti se pištolja, znat ćemo. Ako opet odluči ubiti, nadali smo se da ćemo ga moći spriječiti. Koliko god on bio pametan, nisam vidjela kako bi sada mogao isplanirati i počinuti novo umorstvo.

Htjela sam razgovarati s nekim tko ga poznaje, tko bi možda htio pričati. Raleigh je spominjao njegovu bivšu ženu i povijest njihova međusobnog nasilja. Morala sam s njome razgovarati.

Joannu Jenks, sada Joannu Wade, Nije bilo teško pronaći. Pretražujući policijske spise, otkrila sam njezino djevojačko prezime u pritužbi podnesenoj protiv muža zbog obiteljskog nasilja prije nekoliko godina. Joanna Wade trenutačno je živjela na adresi Filbert Street broj 1115, na Russian Hillu.

Njezina lijepa kuća od vapnenca nalazila se na najstrmijem dijelu brežuljka. Pozvonila sam i kućepaziteljici koja je otvorila vrata pokazala značku. Rekla mi je da gospođica Wade nije kod kuće. – Vježba, rekla je. – U teretani Gold. U ulici Union.

Teretana se nalazila iza ugla, između Starbucksa i Alfredsonove tržnice. Na recepciji mi je jedna Azijatkinja kose svezane u rep rekla daje Joanna u dvorani C. Kada sam je upitala kako Joanna izgleda, ona se nasmijala. – Mislim daje prirodna plavuša. I u izvrsnoj formi.

Ušla sam unutra i kroz veliki prozor ugledala skupinu koja je pohađala satove tai-boa. Nekih osam žena znojilo se u trikoima i sportskim grudnjacima. Uz glasnu glazbu udarale su nogama u karate stilu. Znala sam da je tai-bo najnoviji trend vježbanja za kojim su svi ludovali. Sve su se te žene činile sposobnima pritisnuti osumnjičenika uza zid ili bez puno muke prestići policijsko vozilo.

Jedina plavuša nalazila je ispred. Bila je elegantna, lijepo građena i vježbala je s velikom lakoćom, skoro bez kapi znoja. Ona je vodila satove.

Pričekala sam da završi, dok većina žena nije izašla iz dvorane. Ona je ručnikom obrisala znoj s čela.

- Izvrsna vježba, rekla sam dok mi je prilazila.
- Najbolja u San Franciscu. Želite se učlaniti?
- Možda. No prvo, mislila sam vam postaviti par pitanja.
- Pitajte Dianu na recepciji. Ona će vam reći sve pojedinosti.
- Nisam mislila na tai-bo. Pokazala sam joj svoju značku.
- Mislila sam na Nicholasu Jenksa.

Joanna je zurila u mene, uklonivši s ramena svoju plavu kosu svezanu u rep kako bi rashladila vrat. Nacerila se.

- Što je učinio, ukrao je neku svoju knjigu iz gradske knjižnice?
- Možemo li popričati? upitala sam.

Slegnula je ramenima i odvela me u praznu svlačionicu. – Onda, što vam mogu reći o Nicku, osim onoga što piše u njegovim knjigama?

– Znam daje to bilo prije nekoliko godina, rekla sam, – ali vi ste ga prijavljivali zbog nasilja.

- Slušajte, ako slučajno niste pročitali izvješće, još onda sam odustala od tužbe.

Mogla sam vidjeti kako opet proživljava taj strašni trenutak. – Slušajte, gospođice Wade, rekla sam iskreno, – nitko ne želi otvarati stare rane. Samo me zanimaju neke stvari o vašem bivšem mužu.

- Opet nešto namjerava?

Osjećala sam kako me odmjerava pogledom. Jesam li joj bila prijatelj ili neprijatelj? Zatim je uzdahnula i pogledala me ravno u oči.

– Ako ste došli zbog Chessy, mogla sam je upozoriti – da nije bio takav gad zbog načina na koji me je ostavio.

Rekao je: 'Jo, ja pišem zbog nje. Ona je moje nadahnuće.' Jeste li čitali neku njegovu knjigu, inspektorice? Nije mu morala pružati nadahnuće zadržavanjem stalnog namještenja dok je pronalazio sebe, zar ne? Ona nije morala čitati njegove predloške, nositi se s bijesom kada bi ga odbili i svaku mu noć govoriti da vjeruje u njega. Znate li gdje ju je upoznao, inspektorice? U televizijskom studiju za šminku.

- Gospođice Wade, mene zanima, rekla sam, – koliko je Nicholas Jenks nasilan.

Šutke je skrenula pogled. Kad me je opet pogledala, oči su joj se napunile suzama. Činilo se da je na rubu plača.

– Dolazite ovdje nakon svih tih godina i prisiljavate me da sve to opet proživim. Što bih vam trebala reći? Da ga majka nije voljela? Da je on sjeban i opasan čovjek? Život s Nickom... tako je težak. On u sebi nešto nosi samo Bog zna kada će to iz njega izaći. Pitala sam se, zašto? Što sam učinila? Bila sam mlada. Oči su joj blistale.

– Žao mi je. Zbilja sam je žalila. Žalila sam obje gospođe Jenks. Nisam mogla niti zamisliti kako je to biti u braku s osobom poput njega.

– Moram vas pitati, rekla sam, – kakvi su izgledi da se to kod vašeg bivšeg muža pojačalo? Postalo ozbiljnije?

Djelovala je zaprepašteno. – Je li Chessy dobro, inspektorice?

– Chessy je dobro, klimnula sam, davši joj do znanja da bi mogle postojati druge žene koje nisu bile dobro.

Čekala je da trepnem. Kad nisam, neveselo se nasmijala. – Znači, radi se o mnogo ozbiljnijoj stvari od krađe knjige iz knjižnice?

Opet sam klimnula. Kao žena ženi, rekla sam: – Gospođice Wade, moram vam postaviti jedno ključno pitanje.

79. poglavlje

Pitanje koje sam postavila Joanni Wade bilo je: – Je li Nicholas Jenks u stariju ubiti?

Nisam joj mogla reći zašto je to pitam, ali nije bilo važno. Joanna nije skrivala svoje osjećaje. Vidjela sam šok u njezinim očima. Kad se smirila, promatrala sam je kako duboko razmišlja.

Napokon, pogledala me je i opet pitala: – Jeste li čitali njegove knjige, inspektorice?

– Jednu, Kobni šarm. Teška knjiga.

– On živi s tim likovima. Ponekad mi se čini da zaboravlja kako mu je to samo posao.

U očima sam joj primijetila samoprijegorni pogled. Prišla sam joj bliže. – Ne želim vas povrijediti, ali jednostavno moram znati.

– Može li ubiti? Je li u stanju ubiti? Znam da je u stanju posve poniziti čovjeka. To je ubojstvo, zar ne? On je seksualni sadist. I otac mu je znao istući majku u garderobi njihove spavaonice. To je bio njegov afrodizijak. On vreba slabost. Da, čuveni Nicholas Jenks me je ponizio. Ali reći ću vam što je u svemu najgore, najgore moguće. On je ostavio mene, inspektorice. Ne ja njega.

Joanna se naslonila i uputila mi jedan samilosni osmijeh. – Vidjela sam Chessy nekoliko puta. Na objedima, dobrotvornim primanjima. Čak smo i pričale.

On se nije promijenio. Ona zna da mi je posve poznato što proživljava, ali to je nešto što ne možemo podijeliti.

Vidim strah u njezinim očima; znam kako je to. Kad se pogleda u zrcalo, više ne prepoznaje osobu kakva je bila prije.

Krv mi je ključala. Ispod čvrste vanjšine, nazirala sam ženu kakva je Joanna Wade prije bila – mlada, potrebita, zbunjena. Dotakla sam joj ruku. Dobila sam odgovor. Zatvorila sam bilježnicu, spremna otići, kada me je ona druga žena u njoj iznenadila.

– Pomislila sam da je to on. Kada sam čula za one užasne zločine, odmah sam pomislila na Nicka. Sjetila sam se njegove knjige i rekla sam sebi: To bi mogao biti on. – Zaustavila sam Joannu. – Koje knjige?

– Prve koju je napisao – Zauvijek djeveruša. Mislila sam da vas je to dovelo ovamo, daje to ono što ga povezuje s ubojstvima.

Zbunjeno sam zurila u nju. – O čemu govorite?

– Napisao ju je prije nego smo se upoznali. Imala sam tu sreću da uđem u igru tek kod druge još neobjavljene knjige koju je, rečeno mi je, nedavno prodao za dva milijuna. Ali ta knjiga, posve sam zaboravila na nju.

Radi se o studentu prava koji zatekne svoju ženu sa svojim najboljim prijateljem. Ubije ih, oboje. Na kraju krene u bezumni pohod.

– Kakav pohod? upitala sam. Ono stoje rekla slijedeće, posve me ostavilo bez daha.

– Krene u ubilački pohod i ubija mladence. Vrlo nalik onome što se dogodilo.

80. poglavlje

To je bio dio zagonetke koji je nedostajao. Ako je Jenks te zločine počinio s umišljajem, ako ih je ocrtao u nekoj svojoj ranijoj knjizi, to bi bio neosporiv dokaz. To više ne bi bile indicije. Uz ostalo što smo imali, svakako bih ga mogla privesti.

– Gdje mogu pronaći tu knjigu? upitala sam. – Nije bila vrlo dobra, odgovorila je Joanna Wade. – Nikad nije objavljena.

Svi živci u tijelu bili su mi krajnje napeti. – Imate li primjerak te knjige?

– Vjerujte mi, da sam je imala, davno bih je spalila. Nick je imao agenta u gradu, Grega Marksa. Napustio gaje kada je postao uspješan. Ako itko tu knjigu još posjeduje, to bi mogao biti on.

Još iz automobila sam nazvala Grega Marksa. Sada sam zbilja bila zagrijana. Obožavala sam to.

Službenik me je spojio i nakon što je telefon četiri puta zazvonio, javila se automatska tajnica: Dobili ste ured Grega Marksa... Škripala sam zubima od nezadovoljstva. Do vruga, do vruga, do vruga!

Nevoljko, ostavila sam mu broj svog dojavljivača. – Stvar je vrlo hitna, rekla sam. Htjela sam mu reći zbog čega zovem, kada se javio jedan glas: – Greg Marks ovdje.

Objasnila sam mu da ga smjesta moram vidjeti. Marina nije bila daleko; mogla sam stići za deset minuta. – U šest i petnaest poslijepodne imam sastanak na One Marketu, kruto je odgovorio agent. – Ali ako možete ovamo doći...

– Samo ne idite nikamo, rekla sam mu. – Ovo je stvar policije i važno je. Ako odete, uhitit ću vas!

Greg Marks je imao ured u kamenoj trokatnici s djelomičnim pogledom na most. Osobno je otvorio vrata. Bio je nizak, proćelav, otmjen čovjek, i nosio je Jacquardovu košulju zakopčanu do vrata. Sumnjičavo me je pogledao.

– Bojim se da niste baš došli na pravo mjesto, inspektorice. Nicholas Jenks već više od šest godina nije moj klijent. Napustio me je onoga dana kada je Greška u komunikaciji dospjela na Chronicleov popis bestselera.

– Još ste u vezi? Htjela sam biti sigurna da Jenks neće ništa doznati.

– A zašto? Da ga podsjetim kako sam ga pazio onda kad nije znao vezati pridjev uz imenicu, kako sam primao njegove opsjednute ponoćne pozive, ugađao njegovu divovskom egu?

– Ovdje sam zbog nečega što je Jenks napisao na početku karijere, prekinula sam ga. – Prije nego je postao poznat. Razgovarala sam s njegovom bivšom ženom.

– S Joannom? iznenađeno je uzviknuo Marks.

– Rekla mi je da je napisao knjigu koja nikad nije objavljena. Mislim da se zove Zauvijek djeveruša.

Agent je klimnuo. – To je bio neujednačeni prvi pokušaj.

Bez stvarne pripovjedačke snage. Da budem iskren, nikad ga nisam htio objaviti.

– Imate li primjerak?

– Poslao sam mu ga natrag čim sam ga pročitao. No mislim da Jenks posjeduje rukopis. Smatrao je tu knjigu remek-djelom trilera.

– Nadala sam se da je neću morati tražiti od njega, rekla sam, ne otkrivajući razlog svojeg zanimanja.

Nagnula sam se naprijed. – Kako bih mimo Jenksa mogla doći do primjerka te knjige?

– Joanna ju nije sačuvala? Marks je prešao prstom preko sljepoočnice. – Jenks je uvijek strahovao da bi ga netko mogao okraсти. Možda ju je zaštitio autorskim pravom. Zašto to ne provjerite?

To je trebao obaviti netko drugi. Neka od mojih djevojaka.

- Želite li čuti nešto zbilja jezivo o Jenksu? rekao je agent.
 - Ne baš, ali samo izvolite.
 - Ovo je zamisao o knjizi koju je uvijek htio napisati. Radi se o opsjednutom piscu – nešto u čemu je Stephen King vrlo dobar. Kako bi napisao bolju knjigu, izvrsnu knjigu, on zapravo ubija ljude da vidi kako je to.
- Dobrodošli u stravični um Nicholasa Jenksa.

81. poglavlje

Zbog toga sam postala inspektorica za umorstva.

Zadubljena u razmišljanje kako se dočepati te izgubljene knjige odjurila sam u svoj ured, kada sam doživjela još jedan šok.

Na telefonu je bio McBride.

– Sjedite li? upitao je, kao da se upravo sprema objaviti vijesti o državnom udaru. – Nicholas Jenks je u noći ubojstava u Dvorani slavnih bio ovdje u Clevelandu.

Kučkin sinje bio ovdje.

Jenks mije lagao u oči. Nije čak ni trepnuo.

Sada je bilo jasno: nepoznati čovjek u Dvorani slavnih ipak je bio on. Nije imao alibi.

McBride je objasnio kako su njegovi ljudi pročešljali lokalne hotele. Na koncu su otkrili daje Jenks odsjeo u Westinu i začudo se prijavio pod vlastitim imenom.

Službenica koja je te noći radila sjećala ga se.

Prepoznala gaje čim gaje ugledala – bila je Jenksova obožavateljica.

Razmišljala sam o stotinu stvari odjednom. To je bilo sve što je McBrideu bilo potrebno. Imali su prethodnu vezu sa žrtvom i moguće viđenje na mjestu zločina. Sada je bilo sigurno daje Jenks bio u Clevelandu. Osim toga, lagao je pod istragom.

– Sutra idem okružnom tužitelju, zatražiti podizanje optužnice, rekao je McBride. – Čim dobijemo nalog, želim da privedete Nicholasa Jenksa.

Spoznaja me udarila poput malja. Cijeli slučaj bi mogao pasti u ruke Clevelandu. Svi dokazi i sva opravdana nagađanja ne bi nam mogli pomoći. Za sada, mogli bismo tražiti samo ravnopravnu doživotnu kaznu na drugom suđenju. Obitelji žrtava bile bi posve shrvane. Mercer bi puknuo.

Ostao mije posve bezizgledan izbor: ili privedi Jenksa i držati ga u pritvoru za McBridea, ili napraviti potez upravo sada, s još nedovoljno čvrstim slučajem.

Moram nešto učiniti, govorio je jedan glas u mojoj glavi.

Ali glas u srcu govorio mi je: Moram javiti djevojkama.

82. poglavlje

Sve tri sam uspjela okupiti za sat vremena. – Cleveland je spreman podići optužnicu, rekla sam im. Zatim sam ih šokirala izjavom o knjizi Zauvijek djeveruša.

– Moraš je pronaći, rekla je Jill. – To je jedina poveznica sa sva tri zločina. Budući da nije objavljena, ona je poput ekskluzivne spoznaje o ubojstvima. Možda je redosljed u knjizi čak usporediv sa stvarnim zločinima.

Lindsay, ako pronađeš tu knjigu strpat ćemo Jenksa iza rešetaka. Zauvijek!

– Kako? Joanna Wade je spomenula njegovog bivšeg agenta i ja sam otišla k njemu. Šipak. Rekao je da provjerimo ured za autorska prava. Gdje se to nalazi?

Cindy je odmahnula glavom. – U Washingtonu, čini mi se.

– To će potrajati danima, možda i više. Nemamo vremena, Okrenula sam se Jill. – Možda je vrijeme za premetačinu. Moramo raskrinkati Jenksa. Moramo pronaći pištolj. I tu knjigu. I to odmah.

– Ako to učinimo, nervozno je rekla Jill, – mogli bismo ugroziti cijelu istragu.

– Jill, zar želiš da se izvuče?

– Zna li itko za ovo? upitala je.

Odmahnula sam glavom. – Samo prva ekipa – vi, djevojke. Ali kad Mercer sazna, pokrenut će sve što ima. Kamere, mikrofone, kao i FBI.

– Ako se varamo, Jenks će nas tužiti, rekla je Jill. – Uopće ne želim razmišljati o tome.

– A Cleveland će čekati, rekla je Claire. – Ispast ćemo prave budale.

Na koncu je Jill uzdahnula. – U redu... Uz tebe sam, Lindsay. Ako ne postoji drugi način.

Pogledala sam u sve tri da bih bila sigurna jesmo li suglasne. Iznenada, Cindy je rekla: – Mogu li dobiti još dvadeset četiri sata?

Bila sam zbunjena. – Zašto?

– Samo do sutra. I trebat će mi Jenksov broj socijalnog osiguranja.

Odmahnula sam glavom. – Čula si što sam rekla za McBridea. Svejedno, zašto?

Imala je isti onaj pogled kao i pred neku večer, kada je upala u moj stan – držeći fotografiju Jenksa i Kathy Kogut, treće mladenke. – Samo do sutra ujutro. Molim te.

Zatim je ustala i otišla.

83. poglavlje

Slijedećeg jutra Cindy je plaho otvorila staklena vrata koja su vodila u ured Udruge pisaca San Francisca. Sve je to vrlo nalikovalo na onaj doživljaj u Grand Hyattu.

Na recepciji je sredovječna žena, čiji je izgled odveć odavao knjižničarku, pogledala u nju. – Mogu li vam pomoći? upitala je.

Cindy je duboko udahnula. – Zanima me jedan rukopis.

Napisan je prije dosta godina.

Riječ autorsko pravo ju je pokrenula. Na koledžu je pisala pripovijetke. Jedva ih je uspjela objaviti u školskim književnim novinama, ali njezina je majka bila uporna, – Zaštiti ih autorskim pravima. Kada je odlučila istražiti što je sve za to potrebno, trebali su joj mjeseci i cijena je bila nevjerojatno visoka. Ali jedan njezin prijatelj izdavač rekao joj je da postoji drugi način na koji može dokumente registrirati lokalno. Rekao joj je da to čine svi pisci. Ako je Nicholas Jenks htio zaštititi svoja djela u ranim danima, možda se i on poslužio istim postupkom.

– To je obiteljska stvar, rekla je Cindy ženi. – Moj brat je napisao životopis triju naraštaja. Mi nemamo nijedan primjerak.

Žena je odmahnula glavom. – Ovo nije knjižnica. Bojim se da sve što imamo ovdje nije dostupno. Ako želite dobiti knjigu, morat ćete reći vašem bratu da ovamo osobno dođe.

– Ne mogu, ozbiljno je rekla Cindy. – Nick je mrtav.

Žena se raznježila i pogledala je manje službenim pogledom. – Žao mi je.

– Njegova žena je rekla da ne može pronaći primjerak rukopisa. Htjela bih ga pokloniti tati za njegov šezdeseti rođendan. Osjećala se krivom i budalastom što joj tako laže u oči, ali htjela se pošto-poto domoći rukopisa.

– Postoji čitava procedura, licemjerno je odgovorila žena. – Potrebna je smrtovnica. Dokaz od uže rodbine.

Obiteljski odvjetnik bi vam mogao pomoći. Ja vas ne mogu tek tako pustiti unutra.

Cindy je brzo razmišljala. Taj problem ipak nije bio tako velik. Ako se uspjela uvući na mjesto zločina u Grand Hyattu i slijediti Lindsay do mjesta drugog zločina, onda može srediti i ovo. Svi su računali na nju.

– Mora postojati način da mi dopustite vidjeti rukopis – molim vas?

– Draga, bojim se da ne postoji. Ne bez potrebne dokumentacije. Zašto mislite da je uopće registriran kod nas?

– Moja zaova je sigurna u to.

– Čujte, ja ne mogu davati registrirane dokumente samo na osnovi nečijeg nagađanja, rekla je odlučno.

– Možda biste mogli samo provjeriti, predložila je Cindy.

– Samo vidjeti je li uopće tu.

Braniteljica slobode tiska konačno je popustila. – Mogla bih to učiniti. Znae li kada je knjiga napisana?

Cindy je osjetila navalu adrenalina. – Da, prije desetak godina.

– A ime?

– Mislim da se zvala Zauvijek djeveruša. Osjetila je jezu pri samom izgovoru tih riječi.

– Molim vas, mislila sam na ime autora.

– Jenks, rekla je Cindy, zadržavši dah. – Nicholas Jenks.

Žena ju je pogledala. – Pisac trilera?

Cindy je odmahnula glavom i kiselo se nasmiješila.

– Prodavač osiguranja, rekla je što je mirnije mogla.

Žena ju je čudno pogledala, ali je ipak utipkala ime.

– Imate li kakav dokaz da ste u rodu?

Cindy joj je dala komadić papira s Jenksovim brojem socijalnog osiguranja. – Ovo bi trebalo pisati na njegovoj registraciji.

– To nije dovoljno, rekla je žena. Cindy je otvorila svoju torbicu. Osjećala je kako joj prilika klizi iz ruku. – Bar mi recite je li ovdje. Vratit ću se poslije sa svime što vam je potrebno.

– Jenks, sumnjičavo je promrmljala žena. – Izgleda da je vaš brat bio produktivniji nego što ste mislili. Ovdje je registrirao tri rukopisa.

Cindy je htjela vrisnuti. – Ja tražim onaj pod naslovom Zauvijek djeveruša.

Bilo joj je potrebno nekoliko minuta, ali kameni otpor žene na koncu je splasnulo. – Ne znam zašto ovo činim, ali ako možete potkrijepiti svoju priču, ovdje je zabilježeno daje rukopis bio tu. Cindy je osjetila navalu zadovoljstva. Rukopis je bio posljednji dio slagalice koji im je bio potreban da riješe slučaj umorstava i strpaju Jenksa u pritvor. Sada je samo trebala pronaći način kako ga se domoći.

84. poglavlje

Pronašla sam ga, viknula je Cindy. Zvučala je kao bez daha preko telefona. – Zauvijek djeveruša. Udarila sam po stolu od ushićenja. To je značilo da konačno možemo učiniti potez. – I, što piše u njemu, Cindy?

– Pronašla sam ga, nastavila je Cindy. – Ali nemam ga baš u rukama. Ispričala mi je o Udruzi pisaca. Knjiga je bila tamo, ali trebalo se malo pomučiti daje zbilja dobijemo.

Zapravo, trebala su nam jedva dva sata, počevši s mahnitim pozivom Jill. Morala je izvući iz komore suca koji je potpisao sudski nalog za predaju Jenksova rukopisa Zauvijek djeveruša.

Zatim smo Jill i ja otišle naći se sa Cindy. Na putu sam još nazvala i Claire. Činilo se prikladnim da se sve četiri okupimo.

Dvadeset minuta poslije, Jill i ja susrele smo se s Cindy i Claire ispred smeđe zgrade na Gearyju, u kojoj su se nalazili uredi Udruge pisaca. Zajedno smo se popele dizalom na osmi kat. Vratila sam se, rekla je Cindy zbunjenoj ženi na recepciji. – I donijela sam potrebnu dokumentaciju. Sumnjičavo nas je pogledala. – Tko su one – rođakinje?

Pokazala sam službenici svoju značku i ovjereni sudski nalog.

– Što je s tom knjigom? čudila se žena. Očito osjetivši da više ne vlada situacijom, ušla je u arhiv i vratila se sa šefom, koji je pažljivo pročitao sudski nalog.

– Rukopise držimo samo osam godina, rekao je s dozom nesigurnosti. Zatim je nestao u arhivu i kao da ga nije bilo godinama.

Mi smo sjedile tamo, u praznoj čekaonici, poput rodbine koja čeka prinovu. Što ako rukopis više nije tu?

Deset godina je bilo dugo.

Konačno, šef se vratio s prašnjavim sveskom umotanim u smeđi papir. – Bio je na samom kraju, uzdahnuo je, zadovoljno se smiješeći.

U neposrednoj blizini Udruge nalazila se jedna kavana.

Sjele smo za stol u kutu i s iščekivanjem se okupile oko rukopisa. Stavila sam ga na stol i pokidala smeđi omot.

Pročitala sam naslov na koricama. Zauvijek djeveruša – roman Nicholasa Jenksa.

Nestrpljivo sam ga otvorila i pročitala prvu stranicu.

Pripovjedač u zatvoru prisjećao se svojih zločina. Zvao se Phillip Campbell.

Što je najgora stvar, počinjao je roman, koju je netko ikad učinio?

85. poglavlje

Podijelile smo knjigu na četiri dijela. U tišini smo listale poglavlja, tražeći neke prizore ili pojedinosti koji bi se mogli usporediti sa stvarnim zločinima.

U mojem je dijelu bio opisan život Phillipa Campbella.

Kako je svoju savršenu ženu uhvatio s drugim muškarcem. Ubio ih je oboje – i život mu se zauvijek promijenio.

– Imam ga! iznenada je uzviknula Jill. Pročitala je glasno, savivši stranice poput špila karata.

Opisala je jedan prizor s Phillipom Campbellom – dah je hućao u njemu, glasovi su mu odzvanjali u glavi – dok se šuljao hodnicima hotela. Hotel je bio Grand Hyatt.

Mladenka i mladoženja bili su u svojoj sobi. Campbell ih je napao – i ubio bez razmišljanja.

– Jednim jedinim činom, Jill je pročitala iz rukopisa, – isprao je zadah izdaje i zamijenio ga svježom, dotad nezamislivom željom. Volio je ubijati.

Pogledale smo se. To je bilo i više nego jezivo. Jenks je bio lud – no je li bio i lukav?

Zatim je red došao na Claire. Još jedno vjenčanje.

Ovaj put prizor se odvijao ispred crkve. Mladenci su silazili niz stepenište. Riža je padala po njima uz čestitke i pljesak. Taj isti čovjek, Phillip Campbell, čekao ih je za upravljačem limuzine koja ih je trebala odvesti.

Zbunjeno smo pogledale jedna drugu. Tako su bila počinjena druga umorstva.

Jill je promrmljala, – Sranje.

Claire je samo odmahivala glavom. Djelovala je tužno i šokirano. Pretpostavljam, kao i mi ostale.

Dugo potiskivani vrisak sreće gomilao mi se u grudima.

Uspjele smo! Riješile smo umorstva mladenaca!

– Pitam se kako završava? pitala se Cindy, listajući stranice na kraju knjige.

– A kako drukčije? ozbiljno je rekla Jill. – S uhićenjem.

86. poglavlje

Odvezla sam se s Chrisom Raleighom do Jenksove kuće. U iščekivanju, jedva smo usput progovorili riječ.

Pred kućom nas je dočekaio Charlie Clapper sa svojom ekipom za očevid. Čim privedemo Jenksa trebali su pretražiti kuću od temelja do krova.

Pozvonili smo. Dok sam čekala, srce mi je svake sekunde sve jače lupalo. Svi razlozi zbog kojih sam postala inspektorica nadimali su mi se u grudima. To je bilo to.

Vrata su se otvorila i pojavila se ista kućepaziteljica.

Ovoga puta je zinula od čuda kada je ugledala policijska vozila.

Pokazala sam joj značku i žurno ušla u kuću. – Tražimo gospodina Jenksa.

Opet smo ušli u dnevnu sobu u kojoj smo samo dva dana ranije razgovarali. Zatečena Chessv Jenks dočekaia nas je u hodniku. – Inspektorice, zagrcnula se, prepoznavši me. – Što se događa? Što svi ti policajci rade ispred kuće?

– Žao mi je, rekla sam, pogledavši je u oči. Zbilja mi ju je bilo žao. – Je li vaš muž kod kuće?

– Nick! viknula je, shvativši u panici zašto smo došli.

Zatim se uputila usporedno s nama, pokušavajući mi priprečiti put. Vikala je: – Ne možete tek tako upasti.

Ovo je naš dom.

– Molim vas, gospođo Jenks, rekao je Raleigh.

Bila sam previše nabrušena da stanem. Do boli sam željela uhvatiti Nicholasa Jenksa. Sekundu kasnije, on se pojavio sa stražnjeg travnjaka s pogledom na ocean. U ruci je držao palicu za golf.

– Mislio sam da sam vam već rekao, rekao je hladno.

Djelovao je posve smireno, u svojoj bijeloj košulji i kratkim hlačama. – Kada vam slijedeći put bude trebalo nešto od mene, javite se mom odvjetniku.

– To mu možete sami reći, rekla sam. Srce mi je divljački lupalo. – Nicholase Jenks, uhićeni ste zbog ubojstva Davida i Melanie Brandt, Michaela i Rebecce DeGeorge i Jamesa i Kathleen Voskuhl.

Htjela sam da čuje svako ime, da se sjeti svih koje je ubio. Htjela sam vidjeti kako se hladna mirnoća u njegovim očima ruši.

– Ovo je suludo. Jenks je pogledao u mene. Sive oči su mu plamtjele.

– Nick! viknula je njegova žena. – O čemu to govore?

Zašto su došli u našu kuću?

– Znate li vi što činite? siktao je. Žile na vratu su mu se nadimale. – Pitao sam vas, znate li vi uopće što činite?' Nisam odgovorila. Samo sam mu nastavila čitati njegova prava.

– To što činite, bjesnio je, – najveća je pogreška u vašem bijednom životu.

– Što to govore? Njegova žena je problijedjela. – Nick, reci mi, molim te. Što se događa?

– Začepi, bijesno joj je rekao Jenks. Iznenada, okrenuo se meni i opako me pogledao. Podigao je šaku i zamahnuo.

Ja sam ga udarila po nogama. Jenks je udario o stol i srušio se na pod. Slike su padale i staklo se razbijalo.

Pisac je glasno vrisnuo od bola.

Chessv Jenks je vrisnula i ostala kao ukopana. Chris Raleigh je njenom mužu stavio lisičine i osovio ga na noge.

– Zovi Shermana, vikao je Jenks svojoj ženi. – Reci mu gdje sam, što se dogodilo.

Raleigh i ja smo odgurali Jenksa do našeg vozila.
Nastavio se opirati i ja nisam vidjela nikakvog razloga da budem nježna.
– Što sada imate reći o ubojstvima? upitala sam ga.

87. poglavlje

Kada je završila posljednja konferencija za novinare, kada je iščeznuo posljednji bljesak foto-aparata, kada sam naizgled po stoti put prežvakala istu temu, o tome kako smo suzili istragu na Jenksa, i kada su odvezli slavodobitnog šefa Mercera, zagrlila sam Claire, Cindy i Jill. Zatim sam preskočila slavljeničko pivo i otišla u Palaču pravde.

Osam sati je bilo dobro prošlo i samo je nekolicina policajaca iz noćne smjene narušavala moju samoću.

Sjela sam za svoj radni stol, u zasluženoj tišini glavnog ureda, i pokušavala se prisjetiti kada sam se posljednji put osjećala dobro.

Sutra ćemo iz sve snage početi graditi slučaj protiv Nicholasa Jenksa: ispitivat ćemo ga, skupljati još dokaza, ispisivati izvješće za izvješćem. Ali uspjeli smo.

Uхватili smo ga baš kao što sam se i nadala da ćemo na koncu uspjati. Ispunila sam obećanje koje sam bila dala Melanie Brandt one stravične noći u Mandarinskom apartmanu u Grand Hyattu.

Bila sam ponosna na sebe. Što god bilo s Neglijem, čak i da nikad ne postanem poručnica, ovo mi nitko nikad neće moći oduzeti.

Ustala sam i prišla ploči s otvorenim slučajevima na kojima smo radili. Pod Otvorenim slučajevima, negdje pri vrhu, pisalo je ime: Melanie Brandt. Uzela sam spužvu i izbrisala njezino ime, a zatim i ime njezina muža. Brisala sam sve dok mrlje plave krede nisu posve nestale.

– Kladim se da je to dobar osjećaj, oglasio je Raleighov glas iza mene.

Okrenula sam se. Gledao me je nekako samozadovoljno.

– Što činiš ovdje? pitala sam ga. – Kasno je.

– Mislio sam počistiti Rothov stol, priskrbiti sebi koji bod, rekao je. – Što ti misliš, Lindsay? Tražim tebe.

Bili smo u kutu prostorije i nije bilo nikoga. Stajao na mjestu i ja sam prišla njemu. Ništa me nije sprječavalo.

Nije bilo razloga negirati to.

Poljubila sam ga. Ne kao prije, ne samo da mu dam do znanja da me zanima. Poljubila sam ga onako kako sam htjela da on mene poljubi one noći kod drvoreda na obali jezera u Clevelandu. Htjela sam mu ukrasti dah. Htjela sam mu reći: – Ovo sam htjela učiniti još onda kada sam te prvi put vidjela.

Kada smo se poljubili, on je uz osmijeh ponovio: – Kao što sam rekao, kladim se daje to dobar osjećaj.

Osjećaj je zbilja bio dobar. U tom trenutku, sve je bilo dobro i ugodno. I neizbježno.

– Što planiraš? Nasmiješila sam mu se.

– Za kada?

– Upravo sada. Večeras. Sljedećih sati. – Mislio sam vratiti se, Veselome počistiti stol i pitati te smijem li te odvesti kući. – Samo ću uzeti torbicu.

88. poglavlje

Uopće ne znam kako smo dospjeli u moj stan u Potreru.

Ne znam kako smo se Chris i ja vozili i pričali i potiskivali ono što nas je razdiralo.

Kad smo ušli u moj stan, nije bilo povratka. Bacila sam se na Chrisa; on se bacio na mene. Jedva smo došli do tepiha u predsoblju; ljubili smo se, dirali, otkopčavali dugmad, otvarali zatvarače i glasno disali.

Već sam bila zaboravila kako ti dodiri gode, ti zagrljaji, kako je to željeti nekoga tko želi tebe. Kada smo se dotakli, dobro smo znali da moramo polako. Oboje smo htjeli da potraje. Chris je imao nešto što sam trebala više od ičega – nježne ruke.

Obožavala sam ga ljubiti. Obožavala sam njegovu nježnost, a zatim njegovu grubost. Obožavala sam činjenicu što je pazio da uživam u istoj mjeri kao i on.

Ne znaš dok ne kušaš – ali ja sam obožavala biti s Chrisom. Posve sam to obožavala.

Znam da je to klišej, ali te noći sam vodila ljubav kao da mi je posljednji put. Osjećala sam Chrisovo tijelo, kako me grije, kako me trese poput struje – u utrobi, od bedara do nožnih prstiju i ruku. Kao da me samo njegov zagrljaj držao na okupu. Posve sam mu vjerovala.

Uopće se nisam suzdržavala. Prepustila sam se Chrisu kao nikad nikome. Ne samo dušom i tijelom; to sam mogla uzeti natrag. Dala sam mu svoje nade da ću i dalje moći živjeti.

Vrisnula sam, tijelo mi je drhtalo, a prsti su mi bili ukočeni od užitka. Jedan mi je unutrašnji glas šaptao ono što sam znala daje istina.

Dala sam mu sve. On mi je uzvratio. . . .

Na koncu je sišao s mene. Oboje smo osjećali trnce, još uvijek na vatri.

– Što je? stenjala sam. – Što je sad?

Pogledao me je i nasmiješio se. – Želim vidjeti spavaću sobu.

89. poglavlje

Svježi povjetarac puhao mi je u lice. O Bože, kakva noć. Kakav dan. Kakav vatromet! Sjedila sam umotana u deku na terasi s pogledom na južni dio San Francisca. Ništa se nije kretalo, samo svjetla San Leandra u daljini. Bilo je petnaest minuta iza dva.

Chris je spavao u sobi. Zaslužio je odmor.

Ja nisam mogla spavati. Tijelo mi je bilo posve živo, napeto, poput daleke obale s tisućama treperavih svjetala.

Morala sam se nasmijati na pomisao: dan je zbilja bio divan. – Sedmi lipnja, rekla sam glasno. – Zapamtit ću taj datum. Prvo smo pronašli knjigu. Zatim smo uhitili Jenksa. Mislila sam daje to sve.

Ali to nije bilo sve. Dogodilo se nešto mnogo više. Chris i ja smo vodili ljubav još dvaput te noći, a posljednja tri sata proveli smo u slatkome plesu dodira, stenjanja i ljubavi. Htjela sam da me njegove ruke nikad ne puste.

Zauvijek sam htjela njegovo toplo tijelo. To je bio jedan novi osjećaj. Uopće se nisam suzdržavala i to mi je vrlo, vrlo godilo.

Ali tu, u mraku noći, kopkao me je jedan optužujući glas. Nisam bila posve iskrena. Još uvijek sam skrivala jednu neizbježnu istinu.

Nisam mu rekla za Neglija. Nisam znala kako. Kako sam mu mogla reći da umirem nakon što smo na takav način iskusili život? Da je moje tijelo, maloprije tako živo od strasti, zapravo bilo bolesno. Činilo mi se da se u jednom jedinom danu u mom životu sve promijenilo.

Htjela sam se vinuti u visine. Zaslužila sam to. Zaslužila sam biti sretna.

Ali on je zaslužio znati.

Čula sam šuškanje do sebe. Bio je to Chris.

– Što radiš vani? upitao je. Došao mi je iza leđa i stavio mi ruke na vrat i ramena.

Ja sam obgrlila svoja koljena, a deka mi je jedva pokrivala grudi. – Bit će teško, rekla sam, naslonivši glavu na nj, – vratiti se na staro.

– Tko je rekao da ćemo se vraćati na staro?

– Mislim, kao partneri. Drukčije ću te gledati. Sutra moramo ispitati Jenksa. Veliki dan za nas oboje.

Prstima mi je dirao grudi, a zatim vrat. Izluđivao me je.

– Ništa ne brini, rekao. – Kad slučaj bude riješen, ja odlazim. Zadržat ću se dok traje istraga.

– Chris, rekla sam, osjetivši blagu jezu. Bila sam navikla na njega.

– Rekao sam ti, nećemo zauvijek biti partneri. Sagnuo se, udahnuvši miris moje kose. – Bar ne takva vrsta partnera.

– Kakvi onda? promrmljala sam. Vrat mi je gorio na mjestima gdje me je milovao. O, neka ovo potraje, molila sam u sebi. Neka ovo potraje zauvijek.

Mogu li mu jednostavno reći? Sada sam znala naći način. Samo, sada kada smo došli do toga, nisam htjela da sve prestane.

Pustila sam ga da me odvede u sobu.

– Ovo postaje sve bolje i bolje, prošaptala sam.

– Zbilja? Jedva čekam vidjeti što će se slijedeće dogoditi.

90. poglavlje

Slijedećeg jutra sjedila sam za svojim radnim stolom i listala Chronicle, tražeći nastavak Cindvognog članka o Jenksovu uhićenju. Uto je zazvonio telefon.

To je bio Charlie Clapper. Njegova ekipa za očevid cijelu je noć pregledavala Jenksovu kuću.

– Imaš li koji dokaz za mene, Charlie? Nadala sam se oružju ubojstva, pa čak i nestalim prstenima. Nećemu čvrstom što bi otopilo Jenksov podrugljivi prkos.

Glavni forenzičar umorno je uzdahnuo. – Mislim da će biti najbolje da sama dođeš ovamo.

Zgrabila sam svoju torbicu i ključeve službenog vozila. U hodniku sam naletjela na Jacobi-ja. – Pričaju, progundao je, – da ja više nisam čovjek tvojih snova.

– Znaš da nikad ne smiješ vjerovati tabloidima, rekla sam mu.

– Da, kao ni onome što čuješ u noćnoj smjeni.

Zastala sam. Netko je sinoć vidio Chrisa i mene.

Zamislila sam vruće glasine koje su se vjerojatno širile Palačom. Pored bijesa, osjećala sam kako se crvenim.

– Opusti se, rekao je Jacobi. – Znaš što se može dogoditi kad ugrabiš dobru priliku. A on jest dobra prilika.

– Hvala ti, Warrene, rekla sam. Bio je to jedan od onih rijetkih trenutaka kad ništa nismo skrivali. Ja sam mu namignula i uputila se prema stubištu.

– Samo znaj, viknuo je za mnom, – onaj šampanjac te je izveo iz slijepe ulice.

– Neću zaboraviti. Zahvalna sam ti. Hvala ti, Warrene.

Odvezla sam se niz Šestu ulicu do Taylora i Californie, pa do Jenksove kuće na Sea Cliffu. Kad sam stigla, dvojica policijska vozila blokirala su ulicu, držeći podalje novinarske kombije. Našla sam Clappera – umornog i neobrijanog- kako odmara za stolom u blagovaonici.

– Našao si oružje kojim je počinjeno ubojstvo? upitala sam.

– Samo ovo. Pokazao je na gomilu oružja u plastičnim vrećicama na podu.

Tu su bile lovačke puške, izložbeni primjerak sačmarice Minelli i automatski Colt kalibra .45. Nije bilo devetmilimetarskog pištolja. Nisam se trudila pregledati oružje.

– Pretražili smo njegov ured, rekao je Clapper. – Nismo našli ništa što bi ga povezalno sa žrtvama. Nikakve novinske isječke, nikakve trofeje.

– Nadala sam se da ćete naći nestalo prstenje.

– Želiš prstenje? rekao je Clapper. Umorno je ustao sa stolice. – Njegova žena ima prstenje. I to mnogo.

Pokazat ću ti. Ali nešto smo ipak uspjeli naći. Dođi.

Na podu u kuhinji ležao je sanduk šampanjca označen žutim slovima kao Dokaz. Krug. Clos du Mesnil.

– To nam je već poznato, rekla sam.

On je nastavio gledati u mene, kao da sam ga uvrijedila zbog očitog. Zatim je uzeo jednu bocu iz otvorenog sanduka.

– Pročitaj brojeve, Lindsay. Svaka je boca registrirana zasebnim brojem. Gledaj, četiri-dva-tri-pet-pet-devet.

Stvari postaju jasnije. Izvadio je jednu savijenu zelenu kopiju vaučera iz prsnog džepa. Na njoj je pisalo U vlasništvu policije. – Ona boca iz Hyatta iz istog je sanduka. Ima isti broj. Forenzičar se nasmiješio.

Boce su zaista bile iste. To je bio čvrst dokaz koji je povezivao Jenksa s mjestom gdje su David i Melanie Brandt bili ubijeni. To nije bilo oružje, ali ovoga puta to je bio dokaz, a ne više indicija. Osjetila sam navalu uzbuđenja. Dala sam pet blijedom, punašnom forenzičaru.

– Svejedno, rekao je Charlie, gotovo kao da se ispričava, – ne bih te zvao ovamo samo zbog toga.

Clapper me je odveo kroz lijepo uređenu kuću u glavnu spavaću sobu. Ogromni prozor gledao je na most Golden Gate. Odveo me je do prostranog zidnog ormara. Jenksova ormara.

– Sjećaš se krvave jakne koju smo pronašli u hotelu? U stražnjem dijelu ormara, Charlie je čučnuo iznad velike police za cipele. – E pa sada imamo cijelo odijelo.

Clapper je zavukao ruku iza police za cipele i izvukao zgužvanu vrećicu za kupovinu iz Nordstroma. – Htio sam ti pokazati kako smo ih našli.

Iz vrećice je izvadio sklupčane crne hlače koje su odgovarale odijelu.

– Već sam provjerio. To su hlače koje odgovaraju jakni iz Hvatta. Isti krojač. Pogledaj unutra, imaju isti konfekcijski broj.

Osjećala sam se jednako kao da gledam u milijun dolara u gotovini ili u tonu ukradenog kokaina. Nisam mogla skinuti pogleda s hlača, zamišljajući kako će se Nicholas Jenks sada znojiti. Claire je imala pravo. Od samog početka. Jakna nije pripadala žrtvi. Cijelo vrijeme je pripadala Jenksu.

– Onda, što vam se čini, inspektorice? nacerio se Charlie Clapper. – Smatrate li slučaj riješenim? O, da, uzviknuo je forenzičar, gotovo posve odsutno. – Kamo sam ih stavio?

Pretraživao je džepove i jaknu. Na koncu je izvadio jednu malu plastičnu vrećicu.

– Ravno iz njegova električnog brijača, rekao je Charlie.

U vrećici je bilo nekoliko kratkih riđih dlaka.

91. poglavlje

Claire je rekla: – Očekivala sam te, draga. Uzela me je za ruku i odvela u laboratorij u maloj prostoriji punoj kemikalija. Dva mikroskopa stajala su jedan do drugoga na granitnom pultu.

– Charlie mije rekao stoje našao, rekla je. – Šampanjac.

Odgovarajuće hlače. Lindsay, imaš ga.

– Usporedi ovo, rekla sam i pružila joj plastičnu vrećicu, – i strpat ćemo ga u plinsku komoru.

– Dobro, da vidimo, rekla je, smiješeći se. Otvorila je žutu omotnicu označenu kao Prvenstveni dokazi. Zatim je uzela Petrijevu posudicu identičnu onoj koju sam vidjela nakon drugih umorstava. Na njoj je debelim crnim flomasterom bilo napisano: Žrtva – Rebecca De-George, broj 62340.

Pincetom je uzela jednu vlas druge mladenke na čistu polovicu. Zatim ju je umetnula pod mikroskop. Nagnula se, izoštrila okular, a zatim me je iznenadila pitanjem: – Onda, ženo, kako si?

– Misliš na Neglija?

– A što drugo? rekla je, gledajući kroz mikroskop.

Zbog strke oko Jenksova uhićenja, to je bilo prvi put u posljednjih nekoliko dana da sam zbilja razmišljala o tome. – Posjetila sam Medveda prošlog tjedna. Broj krvnih zrnaca mi je i dalje u padu.

Claire me je naposljetku pogledala. – Žao mi je, Lindsay.

Trudeći se zvučati snažno, opisala sam joj svoju terapiju. Povećana doza. Veća učestalost. Spomenula sam joj mogućnost transplantacije koštane srži.

Uputila mije široki osmijeh. – Morat ćemo pronaći način kako probuditi ta tvoja crvena krvna zrnca.

Čak i u laboratoriju, osjećala sam da crvenim.

– Štoje? upitala je Claire. – Što kriješ? Što neuspješno pokušavaš skriti?

– Ništa.

– Nešto se događa – između tebe i gospodina Chrisa Raleigha, rekla bih. Hajde, to sam samo ja. Prema meni ne možeš biti tako tajanstvena.

Ispričala sam joj. Sve od prvog poljupca u postaji do spore, nestrpljive vožnje kući i vatrene strasti na podu u predsoblju.

Claire me je uhvatila za ramena. Oči su joj plamtjele i odavale uzbuđene jednako mojem. – I?

– I? Nasmijala sam se. – I... bilo je divno. Bilo je... i'spravno.

Osjetila sam dašak sumnje. – Samo ne znam jesam li pogriješila. Ako uzmemo u obzir što se događa. Premišljala sam se. – Mogla bih ga voljeti, Claire. Možda ga već volim.

Gledale smo se. Ništa se više nije moglo reći.

– Dobro, rekla je Claire i pogledala mikroskop, – pogledajmo što imamo ovdje. Dlake iz njegove brade.

Tri dlake iz Jenksova električnog brijaača bile su na umetku. Ona gaje gurnula pod mikroskop. Dva mikroskopa stajala su jedan uz drugoga.

Claire je pogledala prvi, nagnula se i izoštrila na drugi umetak. Gledala je čas jednu, čas drugu dlaku. – A-ha, promrmljala je.

Zadržala sam dah. – Što ti se čini? upitala sam.

– Ti mi reci.

Nagnula sam se nad mikroskop. Odmah sam se sjetila prve dlake, one pronađene u vagini Rebecce DeGeorge. Debela, crvenkasto-siva dlaka savijena u korijenu poput zmiје.

Zatim sam pogledala dlake iz Jenksova aparata za brijanje. Tri dlake, kraće, ošišane, ali svaka je bila crvenkasta i na isti način kovrčava.

Nisam bila stručnjak, ali nimalo nisam sumnjala.

Dlake su se savršeno podudarale.

92. poglavlje

Nicholas Jenks bio je u ćeliji na desetom katu Palače pravde. Optužnica mu je trebala biti pročitana kasnije tog dana.

S njime je bio njegov odvjetnik, Sherman Leff, pretvarajući se kao daje sve to formalnost i kao da vaga pravde počiva na ramenima njegova engleskog odijela.

Jill Bernhardt bila je sa mnom i Raleighem. Jenks nije imao pojma što mu se sprema. Imali smo šampanjac, hlače od odijela i dlake koje su odgovarale njegovoj bradi. Dokazali smo daje bio u apartmanu Davida i Melanie Brandt. Jedva sam čekala da mu prenesem dobre vijesti.

Sjela sam nasuprot Jenksa i pogledala ga u oči. – Ovo je Jill Bernhardt, zamjenica okružnog tužitelja, rekla sam. – Ona će biti tužiteljica u vašem slučaju. Ona će vas i osuditi.

On se nasmiješio – onim istim umiljatim, samouvjerenim i snishodljivim osmijehom kojim nas je dočekao u svoju kuću. Zašto izgleda tako samouvjeren? pitala sam se.

– Ako se slažete, rekla je Jill, – voljela bih početi.

– Vi ste sazvali sastanak, rekao je Sherman Leff.

– Nemam primjedbi.

Jill je udahnula. – Gospodine Jenks, za sat vremena bit ćete optuženi za prvostupanjsko umorstvo Davida i Melanie Brandt u Grand Hvattu petog lipnja. Nedugo zatim, vjerujem da će i sud u Clevelandu učiniti isto zbog ubojstva Jamesa i Katherine Voskuhl. Na temelju onoga što je mrtvozornik ustanovio, vjerujem da će i sud u Napi postupiti na isti način. Posjedujemo neoborive dokaze koji vas povezuju sa sva tri zločina.

Ovo govorim vama i vašem odvjetniku u nadi da bi vaš odgovor na dokaze mogao poštediti grad, obitelji žrtava i vašu obitelj daljnjih poniženja na suđenju.

Sherman Leff je konačno upao. – Zahvaljujem, gospođice Bernhardt. Ako već govorimo o obziru, željeli bismo izraziti duboko žaljenje zbog emocionalnog ispada mogega klijenta prema inspektorici Boxer u vrijeme njegovog uhićenja. Kao što možete zamisliti, šok i neočekivana optužba, u krajnjoj mjeri nečuvena nakon što je moj klijent posve surađivao pri vašem ispitivanju, u njegovom vlastitom domu... uvjeren sam da možete razumjeti kako pogrešni osjećaji mogu izbiti na površinu.

– Da, zaista duboko žalim zbog toga, inspektorice, javio je Jenks. – Znam kako sve vjerojatno izgleda. Moja zatvorenost o vezi s jednom od žrtava. I sada ste našli tu nesretnu knjigu.

– Koju ćemo, upao je Leff, – moram vas savjetovati, nastojati odbaciti kao dokaz, jer ste neopravdano narušili privatnost mogega klijenta.

– Nalog je bio posve opravdan, mirno je rekla Jill.

– Na temelju čega?

– Na temelju toga jer je postojanje knjige otkriveno tijekom dodatnog ispitivanja potrebitog zbog lažnog iskaza vašeg svjedoka o mjestu boravka u vrijeme kada je Kathy Voskuhl ubijena.

Leff se premišljao. Bio je zatečen.

– Vaš klijent jest bio u Clevelandu, odvjetnice, napala sam ga. Zatim sam rekla Jenksu, – Prijavili ste se pod svojim imenom u hotelu Westin. Odsjeli ste dvije noći, koje se poklapaju s

umorstvima Voskuhla. Rekli ste da ste bili kući, gospodine Jenks. Ali vi ste bili tamo. I bili ste u Dvorani slavnih.

Jenksov osmijeh je nestao i počeo je gledati po prostoriji. Progutao je knedlu. Razmišljao je o svom alibiju i lažima. Pogledao je u Leffa, gotovo kao da se ispričava.

– Bio sam tamo, priznao je. – Lagao sam. Bio sam u gradu zbog predavanja lokalnim piscima. Možete provjeriti – knjižnica Argosy. Nisam znao kako bih to objasnio. Uz to što sam poznavao Kathy, to se činilo tako inkriminirajuće. Ali, da nešto razjasnim. Varate se za vjenčanje. Nisam bio nigdje blizu.

Krv mi je uzavrela. Nisam mogla vjerovati što govori.

– Držali ste predavanje? Kada, gospodine Jenks?

– U subotu poslijepodne. U četiri sata. Maloj skupini vrlo odanih obožavatelja. Knjižara Argosy bila je vrlo susretljiva prema meni kad sam počinjao.

– A zatim?

– Zatim sam učinio ono što i uvijek. Vratio sam se u hotel i pisao. Okupao sam se i rano večerao. Pitajte moju ženu. Uvijek provedem večer sam kad sam na putu. To piše i u časopisu People.

Nagnula sam se preko stola. – Znači, sve je to samo neka bizarna slučajnost, zar ne? Žena s kojom ste zaniijekali seksualnu vezu koju ste održavali godinama brutalno je ubijena. Vi ste se samo slučajno zatekli u gradu. Samo ste slučajno lagali da niste bili tamo.

Vašeg je dvojnika na mjestu zločina kamera sasvim slučajno snimila. To želite reći, gospodine Jenks?

Leff je upozoravajući položio ruku na Jenksovu.

– Ne' viknuo je njegov klijent. Polako je počinjao gubiti kontrolu.

Zatim se smirio i obrisao znoj s čela. – Lagao sam zbog Chessy – da spasim brak. Uspravio se na drvenoj stolici.

Njegov se alibi rušio. – Ja nisam savršen čovjek, inspektorice. Imam mana. Lagao sam vam o Kathy. To je bilo pogrešno. Odgovor je da, istina je. Bili smo ljubavnici, povremeno, i tako tri godine. To se otešlo dugo nakon što je započela vezu s Jamesom. To je bila glupost. To je bila potreba budale iz očajja. Ali to nije bilo ubojstvo. Ja nisam ubio Kathy. Kao što nisam ubio ni ostale!

Jenks je ustao. Po prvi put je djelovao uplašeno. Panika ga je očito počela obuzimati.

Ja sam se nagnula naprijed i rekla: – U Hyattovu apartmanu u kojem su ubijeni Brandtovi ostavljena je boca šampanjca. Šampanjac odgovara uzorcima iz istog sanduka koji ste kupili na dražbi kuće Butterfield i Butterfield u studenom 1996. godine.

Leff je prigovorio: – Znamo to. Svakako da nesretna slučajnost ukusa mog klijenta ne upliće gospodina Jenksa u to ubojstvo. On uopće nije poznavao Brandtove. To je vino moglo biti kupljeno bilo gdje.

– Da, moguće je – međutim, registracijski brojevi s boce iz Hyatta odgovaraju onima iz sanduka koji smo sinoć pronašli u vašoj kući.

– Ovo postaje apsurdno, ljutito je rekao Jenks. – Takvo sranje ne bih opisao ni u svojim knjigama.

– Nadam se da će onda ovo biti bolje. Ispod stola sam izvukla vrećicu iz trgovine Nordstrom. U njoj je bio par hlača od odijela. Bacila sam ih na stol ispred sviju.

– Prepoznajete ih?

– Hlače... kakvu sada igru igramo?

– Našli smo ih sinoć. U ovoj istoj vrećici. U vašem zidnom ormaru.

– Pa što? Hoćete reći – moje su? Krojač je Joseph Abboud. Mogle bi biti. Ne razumijem na što ciljate.

– Želim reći da ove hlače odgovaraju jakni smokinga koju smo pronašli u apartmanu Brandtovih. Zajedno čine isto odijelo, gospodine Jenks.

– Isto odijelo?
– To su hlače koje odgovaraju jakni koju ste ostavili u njihovoj hotelskoj sobi. Ista marka. Isti konfekcijski broj.
Ista veličina.
Na licu mu se vidjela sve veća panika.
– A ako vam ni to nije dovoljno, rekla sam, gledajući ga ravno u oči, – što mislite o ovome? Dlake su iste. Dlaka koju ste ostavili u tijelu sirote Becky DeGeorge odgovara dlakama iz vaše kuće. Dlaka pripada vama, životinjo jedna. Sami ste si presudili.
Jill se nagnula naprijed. – Idete u zatvor, Jenks. Idete u zatvor sve dok vas vlastite molbe ne unište.
– Ovo je suludo, viknuo je. Naginjao se nada mnom.
Vratne žile su mu iskočile i vikao mi je u lice. – Kučko jedna! Smjestila si mi. Jebena frigidna kučko. Nisam ubio nikoga!
Iznenada, osjetila sam da se ne mogu micati. To nije bilo zbog Jenksova bijesa. Nešto se drugo događalo.
Osjećala sam se kao prikovana za stolicu. Znala sam što je, ali nisam se mogla oduprijeti – to je bio Negli.
Na koncu sam uspjela ustati i otići do vrata, ali zavrtjelo mi se u glavi i soba se zaljuljala. Noge su mi počele klecati. Samo ne ovdje, molila sam.
Zatim sam osjetila kako me Raleigh uhvatio. – Lindsay...
dobro si? Gledao me je zabrinuto, ništa ne sumnjajući.
Vidjela sam da me i Jill gleda.
Naslonila sam se na zid. Molila sam se da me noge ne izdaju. – Dobro sam, prošaptala sam, držeći se za Raleighovu ruku.
– Samo mrzim tog gada, rekla sam i izašla iz sobe za ispitivanje. Bila sam blijeda, vrlo slaba i ljuljala sam se.
Jedva sam uspjela ući u ženski zahod.
Unutra sam osjetila nesvjesticu, a zatim mučninu, kao da mi se neki ljutiti duh pokušava probiti van iz pluća.
Zatvorila sam oči i nagnula se iznad umivaonika.
Zakašljala sam i osjetila bolno žarenje u prsima. Zatim sam zadrhtala i počela još jače kašljati.
Postupno, osjetila sam da napadaj jenjava. Udahnula sam, otvorila oči i zadrhtala.
Umivaonik je bio posve krvav.

93. poglavlje

Četiri sata kasnije, na okružnom kaznenom sudu, osjećala sam se dovoljno dobro da svjedočim kako Nicholasa Jenksa optužuju za umorstvo.

U hodniku ispred sudnice suca Stephena Bowena natiskala se bučna svjetina. Fotografii nisu prestajali bljeskati aparatima, a novinari su tražili priliku postaviti pitanje mrkom, potrešenom piscu bestselera.

Raleigh i ja smo se kroz gužvu progurali u sudnicu i sjeli iza Jill u prvom redu. Snaga mi se povratila, a bol u grudima je splasnula. *Htjela sam da me Jenks vidi.*

Ugledala sam Cindy u odjeljku za novinare. A na kraju sudnice vidjela sam kancelara Weila i njegovu ženu.

Bilo je gotovo i prije nego je počelo. Jenksa su uveli unutra, a pogled mu je bio mrtav i prazan poput mjesečevih kratera. Sudski službenik je pročitao dnevni red i osumnjičenik je ustao. Gad se izjasnio da nije kriv.

Što su mislili pobiti – da su dokazi neusvojivi?

Inače pravi zabavljač, Leff je pred sucem Bowenom bio neobično pokoran, pa čak i povučen. Tražio je puštanje na slobodu na temelju Jenksova društvenog položaja. Na trenutak, Jenksova su postignuća pobudila sumnje i u meni.

Jill ga je izravno napala. Detaljno je opisala brutalnost kojom su ubojstva počinjena. Tvrđila je da optuženik ima sredstva i motiv za bijeg.

Osjetila sam trijumf kada je sudac udario svojim čekićem i rekao: – Jamčevina se uskraćuje.

94. poglavlje

Sada smo mogli proslaviti. Bio je kraj dana, dana koji sam dugo čekala, te sam se s djevojkama našla na piću kod Susie.

Zavrijedile smo to. Nicholas Jenks je optužen. Bez jamčevine. Bez naklonosti suda. Nas četiri smo uspjele.

– Nazdravljam Ženskom klubu za umorstva, veselo je rekla Cindy, podignuvši kriglu piva.

– Nije loše za jednu skupinu javnih službenica, složila se Claire.

– Kako me je ono Jenks nazvao? odmahнула sam glavom i nasmiješila se. – Jebenom frigidnom kućkom?

– Prihvaćam frigidnu kućku, rekla je Jill, smiješeći se.

– Frigidnim kućkama svijeta, nazdravila je Cindy, – i muškarcima koji nas ne mogu zagrijati.

– Govori za sebe, rekla je Claire. – Mene Edmund zna dovoljno dobro zagrijati. Sve smo se nasmijale i kucnule kriglama.

– Ipak, rekla sam, duboko uzdahnuvši, – voljela bih pronaći oružje kojim je počinjeno ubojstvo. I želim mu prišiti i drugi zločin.

– Kad ja završim s njim, rekla je Jill i otpila gutljaj piva, – nećeš se zbog toga morati brinuti, jer će odležati i za drugi zločin.

– Jeste li vidjeli kako je Jill skresala njegovog odvjetnika kad je zatražio puštanje uz jamčevinu? zadivljeno je rekla Cindy. – Jeste li vidjeli kakvo je lice napravio?

Prstima je oponašala škare. – Cak, cak, cak, cak, cak.

Ravno za testise. Ostao je stajati u odijelu s kurcem od pet centimetara. Cindyn andeoski nos je trzao dok je govorila, *Cak, cak, cak*.

– *No* ipak, rekla sam, – bez oružja moramo još poraditi na njegovim motivima.

– Do vraga s njegovim motivima, curo, uzviknula je Claire. – Dovoljno je i bez njih.

Jill se složila. – Zašto njegov motiv ne bi jednostavno bio to što je on jedan bolestan gad? Godinama je evidentiran kao seksualni sadist. Znamo daje napastovao tri žene. Uvjerenam da će suđenje otkriti da nisu bile jedine.

– Vidjela si ga, Lindsay, nastavila je Jill. – On je lud. Kada se njegov mali, savršeni svijet počne ljuljati, on izgubi razum. Jutros te je htio zadaviti. Nasmiješila se ostalima. – Lindsay ga je jednostavno odmjerila, kao da mu je htjela reći: *Gubi mi se s očiju*.

Htjele su mi nazdraviti – junačkoj inspektorici koju će uvijek pratiti glas da je uhvatila Jenksa – kada sam shvatila da to nikad ne bih uspjela bez njihove pomoći.

U sobi za ispitivanje nisu prevladali moji čelični živci, već stisak bolesti koja je istiskivala život iz mene. Skrivala sam to – nisam to rekla ni onima koji su mi postali najbliži prijatelji.

– To nije bilo zbog Jenksa, rekla sam.

– Svakako se činilo da jest.

– Ne mislim na suočavanje. Mislim na ono poslije.

Ugrizla sam donju usnu. – Kad sam se skoro srušila, to nije bilo zbog Jenksa.

I dalje su se smiješile, sve osim Claire, ali ozbiljnost u mojem očima polako ih je natjerala da se uozbilje.

Pogledom sam zaokružila stol i rekla im za bolest koja mi je poput Pacmana polako izjedala crvena krvna zrnca. Borim se već tri tjedna, rekla sam, i to transfuzijom. No broj mojih krvnih zrnaca i dalje je opadao. Stanje mi se pogoršavalo.

Počela sam odlučno, snažnim glasom, jer to je već neko vrijeme bilo dijelom moga života, ali kada sam završila, govorila sam prigušenim, uplašenim tonom.

Oči su mi bile pune suza.

Jill i Cindy su samo ostale sjediti u tišini, ispunjene nevjericom. Zatim su jedna po jedna ispružile ruke prema meni – Cindy, Jill i na koncu Claire, čija je ruka bila najtoplija. Dugo nitko nije ništa rekao. Nisu ni morale.

Na koncu sam se nasmiješila, boreći se sa suzama. – Baš kao da policajac prekida zabavu kad je najbolje.

To je razbilo napetost i prekinulo iznenadni muk.

Nisu rekle: *Uz tebe smo*. Nisu mi rekle: *Bit ćeš dobro*.

Nisu ni morale.

– Pa mi slavimo, zar ne? rekla sam.

Zatim je Jill progovorila, iznenada, ozbiljnim glasom, poput ispovijedi. – Kad sam bila djevojčica, bila sam teško bolesna. Između četvrte i sedme godine neprestano sam bila po bolnicama. To je mojim roditeljima uništilo brak. Razveli su se čim mi je bilo bolje.

Valjda sam zato uvijek mislila da moram biti snažnija i bolja od svih drugih. Zato uvijek moram pobijediti. To je počelo u srednjoj školi, nastavila je.

Nisam bila sigurna na što misli.

– Nisam znala hoću li biti dovoljno dobra. Znala sam...

Otkopčala je dugmad na rukavu svoje košulje i zavrnila rukave preko lakata. – Osim Steveu, ovo nikad nikome nisam pokazala.

Ruke su joj bile prekrivene ožiljcima. Znala sam o čemu se radi – o samoozljeđivanju. Jill sije rezala ruke.

– Ono što sam htjela reći jest da se čovjek treba boriti, opirati. Boriti, boriti i boriti... a kad osjetiš da poriv jača u tebi, onda se moraš još žestice boriti.

– Nastojim, muklo sam prošaptala. – Zbilja nastojim.

Sada sam znala što ju je pokretalo, što je ležalo iza tog čeličnog pogleda. – Ali kako?

Jill me primila za ruke. U očima su nam bile suze.

– Slično kao i s Jenksom, Lindsay, rekla je. – Jednostavno mu ne daš pobijediti.

95. poglavlje

Nicholas Jenks je zabrinuto koračao svojom ledenom, tijesnom ćelijom. Osjećao je kao da će mu dinamit eksplodirati posred grudi. Kako su samo mogli uništiti njegovo ime, napasti ga svim onim mučnim optužbama, osramotiti ga u medijima? Nije bio kriv. Bio je nevin!

Bilo je mračno i hladno. Ležaj u njegovoj zatvorskoj ćeliji nije bio prikladan za redovnika. Još uvijek je nosio istu vlažnu odjeću u kojoj su ga odveli. Znoj mu je počeo izbijati na dlanovima.

Platit će mu ta mala kučka od inspektorice. Ovako ili onako, na kraju će platiti. To je bilo obećanje.

Što je činio njegov jebeni odvjetnik? Kada će ga Leff izbaviti odatle?

Kao daje sav razum nestao iz njegova svijeta. Što se, do vraga, događalo?

Ili se u najmanju ruku, pomislio je Phillip Campbell, Jenks tako trebao osjećati. To bi, po njegovu mišljenju, gadu trebalo odzvanjati u glavi.

Campbell je sjeo ispred zrcala. Vrijeme je da nestaneš.

Tvoj je posao napokon gotov. Posljednje poglavlje je napisano.

Umočio je mokru krpu u zdjelu tople vode. Posljednji put je morao igrati tu ulogu.

Onda, Nicholas, kako se osjećaš?

Izvukao je ukosnice iz kose i skinuo uvojke.

Kakav je osjećaj biti žrtva, zatvorenik? Osjećati isti sram i poniženje koje si nanio drugima?

Polako je krpom obrisao tamnu šminku s očiju, osjećajući kako mu se blagi sjaj vraća u obraze.

Kako je to biti bespomoćan i sam? Biti u mraku?

Osjećati se izdanim?

Jednu po jednu, Phillip Campbell je stao čupati dlake svoje riđe brade, sve dok nije skinuo sve. Pojavila se jedna nova osoba.

Nisi u stanju u zrcalu prepoznati osobu koja si nekoć bio?

Trljao je i ispirao lice dok nije postalo čisto i glatko.

Otkopčao je košulju, Nicholasovu košulju, i uskoro se ispod trikoa pojavilo lijepo žensko tijelo: obrisi grudi, skladne, glatke noge i snažne ruke.

Sjedila je, bez maske, s jakim sjajem u očima.

Ovo je dragocjeno.

Kako je to, Nicholase, biti kraljevski sjeban? Kad su svi izgledi protiv tebe.

Nije mogla ne pomisliti da je njegova kazna prikladna i zabavna, da ga je na kraju zarobio njegov vlastiti izopačeni um. Bilo je i više nego zabavno. Bilo je posve genijalno.

Tko se sada smije, Nick?

Knjiga četvrta

Cijela istina

96. poglavlje

Slijedeće večeri nakon Jenksova pritvaranja, šef Mercer je preko svojih bogatih prijatelja osigurao najbolja mjesta na stadionu. Pozvao je nekoliko nas, mene, Raleigha i Veselog, na utakmicu Giantsa. Bila je topla ljetna večer. Igrali su protiv Cardinalsa. Moj otac bi uživao.

Nije mi se išlo, jer se nisam htjela hvaliti činjenicom da sam upravo ja, policajka, uhvatila Jenksa, ali Mercer je insistirao.

Osim toga, za Cardinals je igrao Mark McGwire, i stoga sam obukla vjetrovku i otišla.

Chris i ja smo se cijelu večer gledali. Na mjestima gdje smo sjedili osjećala se posebna energija, kao da smo bili okruženi kakvom aureolom.

Utakmica se pretvorila tek u buku u pozadini. U trećem dijelu, Moćni Mac udario je Ortizovu loptu tako snažno da se izgubila iz vida i skoro upala u Zaljev. Navijači su bili oduševljeni, čak i igrom Cardinalsa. U četvrtom dijelu, Barry Bonds je svojim udarcem izjednačio.

Chris i ja nismo mogli prestati gledati jedno drugo.

Držali smo noge na istoj stolici, poput školaraca, i svako malo bi se očešali gležnjevima. Isuse, to je bilo bolje od same utakmice.

Naposljetku mi je namignuo. – Želiš li nešto popiti? rekao je.

Pošao je do štanda za piće iznad tribina, a ja sam krenula za njim. Drugi se nisu osvrtni. Čim smo se izgubili iz vida, uhvatio me je rukama za bedra i poljubio me. – Da odemo?

– Ostalo mi je još piva, našalila sam se.

Ruka mu se očešala o moje grudi, a ja sam zadrhtala.

Nježne ruke. Disanje mi se ubrzalo. Znoj mi je počeo izbijati na vratu.

Chris me opet poljubio. Privukao me je k sebi i ja sam među nama osjetila snažne udare srca. Nisam znala, mojeg ili njegovog.

– Ne mogu čekati, rekao je.

– Dobro, hajdemo odavde.

– Ne, odmahnuo je glavom. – Ne mogu čekati.

– O, Isuse, zagrcnula sam se. Nisam se mogla oduprijeti.

Tijelo mi je gorjelo. Pogledala sam prema Veselom i dvojici iz Mill Valleya. Lindsay, ovo nije normalno.

Ali u posljednje vrijeme ništa nije bilo normalno i sve je izmicalo nadzoru.

Činilo se kao da sve prirodne sile u svemiru vode Chrisa i mene prema nekom skrovitom mjestu podalje od pogleda. U blizini je bio zahod, tek toliko velik da se u njemu može našminkati. Nije nas bilo briga.

Chris me je odveo unutra dok je gomila klicala nečemu na igralištu. Jedva smo se uspjeli natiskati unutra. Nisam vjerovala da to ovdje činim. On mi je otkopčao bluzu, ja njemu pustila remen. Snažno smo se priljubili bedrima.

Polako, Chris me je podigao na sebe. Osjećala sam kao da mi je zvijezda padalica eksplodirala u žilama.

Chris se naslonio na pult; držao me je na rukama i bili smo stisnuti u malom prostoru, ali ritam je bio savršen.

Gomila vani je klicala – možda je McGwire pogodio još jednu loptu, možda gaje Bonds prevario – nije bilo važno. Mi smo se nastavili ljuljati. Chris i ja. Oboje smo snažno stenjali. Vrat mi je bio posve klizav od znoja.

Nisam mogla prestati. Chris je nastavio gurati, ja sam se čvrsto držala, a u sljedećem trenutku smo oboje zajecali.

Dvoje policijskih junaka, pomislila sam.

To je bilo nešto najbolje – nešto najslobodnije i najuzbudljivije što sam ikad osjetila. Chris je naslonio čelo na moje rame. Ljubila sam ga u obraz, u vrat.

Zatim me obuzela jedna krajnje neobična pomisao.

Počela sam se smijati, smijati i iscrpljeni ispuštati uzdahe. Bili smo prikovani tu, potrošeni, svega nekoliko metara dalje od mogeg šefa. Cerila sam se kao budala. Zbog mene će nas uhvatiti!

– Stoje toliko smiješno? prošaptao je Chris.

Razmišljala sam o Claire i Cindy. I o onome što smo upravo učinili.

– Mislim da sam upravo dospjela na popis, rekla sam.

97. poglavlje

Slijedećeg dana Jenks je zatražio novi sastanak. Jill i ja smo ga otišle posjetiti na desetom katu. Pitale smo se o čemu je riječ.

Ovoga puta nije bilo igre mačke i miša, nikakva sranja.

Leff je bio tu, ali ustao je – ponizno – čim smo ušle unutra.

Jenks je djelovao mnogo manje zastrašujuće u svojoj sivoj zatvoreničkoj odori. Zabrinuti izraz na njegovom licu dovoljno je govorio.

– Moj klijent želi dati izjavu, rekao je Leff čim smo sjele.

Razmišljala sam. To je bilo to. Želi se nagoditi. Shvatio je koliko je smiješno igrati takvu igru.

No, rekao je nešto posve neočekivano.

– Netko mijе smjestio, rekao je Jenks.

Jill me je istog trenutka pogledala.

– Nisam dobro čula, rekla je. – Što se događa?

Pogledala je Jenksa, zatim Leffa.

– Vaš je klijent povezan sa sva tri mjesta zločina; bio je u Clevelandu u vrijeme posljednjeg ubojstva; lagao je da nije bio u vezi s Kathy Kogut, jednom od posljednjih žrtava; u svojoj knjizi detaljno opisuje nevjerojatno slične zločine; njegove dlake s lica odgovaraju onoj pronađenoj u žrtvinoj vagini. I vi tvrdite da mu je netko smjestio?

– Ja tvrdim, rekao je Jenks, blijeda lica, – da mijе netko podvalio.

– Slušajte, gospodine Jenks, rekla je Jill, i dalje gledajući Leffa, – bavim se ovime već osam godina. Vodila sam slučajeve protiv stotine kriminalaca, a više od pedeset ubojica sam sama smjestila iza rešetaka.

Nikad nisam vidjela više dokaza protiv jednog osumnjičenika. Naš je slučaj tako čvrst da ne može biti čvršći.

– To mi je jasno, uzdahnuo je Jenks. – Kao i to da sam vam pružio sve razloge da mi ne vjerujete. Lagao sam o svojem boravku u Clevelandu, o svojoj vezi s Kathy.

Što se tiče drugih ubojstava, zbilja ne znam gdje sam tada bio. Ali ja prepoznajem podvalu. Opisao sam ih više nego itko drugi. U tome sam majstor. I uvjeravam vas, netko mijе smjestio.

Odmahnula sam glavom u nevjerici. – Tko, gospodine Jenks?
Jenks je zbilja djelovao uplašeno. – Ne znam.
– Netko vas dovoljno mrzi da bi vam ovo smjestio?
podrugljivo je rekla Jill. – Mogla bih i povjerovati u to, da vas tako dobro ne poznajem.
Okrenula se Leffu.
– Ovako želite iznijeti slučaj?
– Samo ga saslušajte, gospođice Bernhardt, molio je odvjetnik.
– Slušajte, rekao je Jenks, – znam što mislite o meni. Kriv sam zbog puno toga. Zbog sebičnosti, okrutnosti, preljuba. Znam planuti, jer se ponekad ne mogu kontrolirati. A što se tiče žena... Vjerojatno možete naći desetke njih koje bi me rado strpale na robiju zbog ovih umorstava. Ali neka bude jasno, ja te ljude nisam ubio.
Nikoga od njih. Netko mi pokušava podvaliti. To je istina. Netko je izvrsno obavio posao.

98. poglavlje

– A Ajeruješ li u ta sranja? upitala je Jill dok smo čeka-V le dizalo ispred Jenksove ćelije.
– Mogla bih povjerovati da on na neki način vjeruje u ono što govori, rekla sam joj.
– Ma daj. Bolje mu je da se počne izvlačiti na ludilo. Ako Nicholas Jenks želi suziti popis ljudi koji bi mu htjeli smjestiti, bolje mu je da počne sa svima koje je ikad pojebao.
Nasmijala sam se, složivši se da bi popis bio poduži.
Zatim su se vrata dizala otvorila i, na moje iznenađenje, iz njega je izašla Chessv Jenks. Nosila je dugu smeđu ljetnu haljinu. Odmah sam primijetila koliko je uistinu lijepa.
Čudno smo se, šutke pogledale. Ja sam joj upravo uhitila muža. Moja ekipa za očevid prevrnula joj je kuću naopak. Imala je svaki razlog gledati na mene s prijezirom – ali nije.
– Došla sam vidjeti muža, rekla je drhtavim glasom.
Ukočeno sam je upoznala s Jill, a zatim pokazala prema čekaonici za posjetitelje. U tom trenutku, djelovala je posve sama i zbunjena kao nitko.
– Sherman mi je rekao da su pronašli mnogo dokaza, rekla je.
Ja sam uljudno klimnula. Ne znam zašto sam je žalila, osim jer je bila mlada, ranjiva žena kojoj je sudbina namijenila zaljubiti se u čudovište.
– Inspektorice, Nick to nije učinio, rekla je Chessv Jenks.
Njezine su me riječi iznenadile. – Prirodno je da žena želi braniti svoga muža, rekla sam. – Ako imate neki čvrsti alibi...
Ona je odmahнула glavom. – Nemam alibi. Samo poznajem svoga muža.
Vrata dizala su se zatvorila i Jill i ja smo opet morale čekati. Kao i u bolnicama, dizalu je trebalo nekoliko minuta do prizemlja i natrag. Chessv Jenks je stajala kao ukopana.
– Moj muž nije jednostavan čovjek. Zna biti vrlo težak.
Znam da je stekao neprijatelje. Znam da vas je napao.
Izvana mora biti jako teško u to povjerovati, ali on zna biti nježan, nevjerojatno velikodušan i pun ljubavi.
– Gospođo Jenks, ne želim biti okrutna, rekla je Jill, – ali pod ovakvim okolnostima zbilja ne biste smjeli razgovarati s nama.
– Ja ništa ne krijem, odgovorila je. Zatim je izgledala tužno. – Već znam ono što i vi znate. Bila sam zbunjena. Već znam. ono što i vi znate?
– Razgovarala sam s Joannom, nastavila je Chessv Jenks. – Rekla mi je da ste je posjetili. Znam što vam je rekla o njemu. Ona je ogorčena. Ima svako pravo to biti. Ali ona Nicka ne poznaje kao ja.
– Trebali biste vidjeti dokaze, gospođo Jenks, rekla sam joj.

Odmahnula je glavom. – Pištolji... možda, inspektorice – ako je to sve. Ali nož? Prvo umorstvo – onaj siroti par bio je raskomadani. Nick ne zna ni ribu očistiti.

Prvo što sam pomislila bilo je da je ona mlada i zbunjena. Kako je to opisao Jenks? Upečatljivo... Ali nešto mi se učinilo vrlo zanimljivim. – Rekli ste da ste vi i Joanna razgovarale?

– Da, inspektorice. U posljednjih godinu dana mnogo češće. Čak sam je pozivala i u kuću – naravno, kad je Nick bio na putu. Znam da je bila ogorčena nakon razvoda. Znam da ju je povrijedio. Ali to već spada u našu svojevrsnu grupu za pomoć.

– Vaš je muž znao za to? upitala sam.

Ona se usiljeno nasmiješila. – Uopće mu nije smetalo. On još uvijek voli Joannu. I, inspektorice, ona još uvijek voli njega.

Dizalo je stiglo i mi smo se pozdravile. Kad su se vrata zatvorila, pogledala sam Jill. Širom otvorenih očiju je jezikom nadimala obraz.

– Ježim se od cijele te jebene obitelji, rekla je i zadrhtala.

99. poglavlje

Znala sam čim je Medved ušao u ordinaciju. Čitala sam mu na licu. Nije morao reći ni riječi.

– Lindsay, bojim se da vijesti nisu dobre, rekao je tiho, pogledavši me u oči. – Broj vaših crvenih krvnih zrnaca i dalje opada. Nesvjestice, umor, krv u plućima. Bolest napreduje.

– Napreduje? prošaptala sam.

Medved je ozbiljno klimnuo glavom. – Treći stupanj.

Riječi su mi tutnjile u glavi, noseći sa sobom strahove o intenzivnijim terapijama od kojih sam posve zazirala.

– Što je slijedeći korak? slabašno sam upitala.

– Možemo pričekati još mjesec dana, rekao je Medved.

– Broj zrnaca vam iznosi 2400. Ako nastavi opadati, snaga će vas početi napuštati. Morat ćete biti hospitalizirani.

Jedva sam razumjela što govori. Mjesec dana. To je bilo premalo. Previše brzo. Stvari su se konačno pomaknule s mjesta, sada kada je Jenks bio uhićen. Sve ostalo, sve do čega mi je bilo stalo, polako je sjedalo na mjesto.

Mjesec dana – četiri ništavna tjedna.

Kada sam se vratila u ured, nekoliko je policajaca stajalo i smiješilo mi se. Na mojem stolu nalazio se krasan buket cvijeća. Divlje cvijeće.

Pomirisala sam ga, udišući slatki, prirodni miris. Pročitala sam poruku. U Heavenlyju imam kolibu na brdu prepunom ovakvog cvijeća. Sutra je petak. Uzmi slobodan dan. Pođimo tamo.

U potpisu je pisalo Chris.

Zvučalo je baš kao ono što mi je bilo potrebno. Planine.

Chris. Sada sam mu morala reći da će istina uskoro izaći na vidjelo.

Zazvonio je telefon. To je bio Chris. – Onda?

Nesumnjivo, netko iz ureda, igrajući se Kupida, obavijestio ga je da sam došla.

– Nisam još pročitala poruku. Ugrizla sam se za usnu.

– Nisi jedini.

Čula sam razočarani uzdah i pustila da potraje još nekoliko trenutaka. – Ali ako me kojim slučajem zoveš na izlet, odgovor je da bih zbilja voljela ići. Zvuči izvrsno. Uputimo se do osam.

– Kasno ustaješ, rekao je. – Nadao sam se da ćemo izbjeći jutarnju gužvu.

– Mislila sam večeras.

Imala sam mjesec dana, mislila sam u sebi. Planinski zrak, potoci i divlje cvijeće dobar su početak.

100. poglavlje

Naredna dva dana proveli smo kao u prekrasnom snu.

Chrisova koliba bila je primitivna i pružala je određene draži. Bila je to planinska koliba d sekvojina drva i kosog krovišta, na Mason Ridgeu, s pogledom na Heavenly.

Šetali smo šumom sa Slatkom Marthom, vozili se žičarom do vrha planine, išli pješke sve do podnožja i pekli sabljarku.

U međuvremenu, vodili smo ljubav na njegovom velikom, udobnom krevetu s baldahinom; na krznu ispred ognjišta; ispod vanjskog tuša. Smijali smo se, igrali i dirali poput tinejdžera, iznova otkrivajući ljubav.

Ali ja nisam bila zanesena tinejdžerka. Točno sam znala što se događa. Osjećala sam stalnu, neporecivo struju u sebi, poput rijeke koja zapljuskuje svoje obale.

Osjećala sam se bespomoćnom.

U subotu mi je Chris obećao dan koji nikad neću zaboraviti.

Odvezli smo se na jezero Tahoe, u živopisnu marinu na kalifornijskoj strani. On je unajmio skelu, jednu staru, jalovu, drvenu teglenicu. Kupili smo sendviče i bocu Chardonnaya i isplovili na sredinu jezera. Voda je bila mirna i tirkizne boje, nebo vedro i sjajno. Svuda uokolo, stjenoviti vrhovi snijegom pokrivenih planina okruživali su jezero poput krune.

Usidrili smo se i neko vrijeme imali smo cijeli svijet za sebe. Chris i ja svukli smo se u kupaće kostime. Mislila sam da ćemo se izvaliti, uživati u vinu i suncu, diviti se pogledu, ali Chrisu se u očima pojavio izazov.

Prošao je rukom kroz hladnu vodu.

– Nema šanse, rekla sam, odmahujući glavom.

– Vjerojatno ima samo deset stupnjeva.

– Da, ali to je suhi led, izazivao je.

– Baš, nasmijala sam se. – Onda skoči. Uhvati mi kojeg lososa ako ga vidiš.

Prišao mi je s pogledom punim zaigrane pakosti.

– Uhvati ga sama.

– Nema šanse. Odmahnula sam glavom, ali ipak sam se smijala. Dok mi je prilazio sve bliže, ja sam uzimala sve do kraja teglenice, dok se nisam našla u stupici.

Zagrlio me. Osjećala sam napetost između moje i njegove kože. – To je neka vrsta inicijacije, rekao je.

– Inicijacije za što?

– Za ekskluzivan klub. Svatko tko želi biti u klubu mora skočiti.

– Onda mene izostavi, nasmijala sam se, migoljeći se u njegovim snažnim rukama. Uz moj tek slab otpor, podigao me je i smjestio na mekano sjedalo na krmi.

– Sranje, Chris, viknula sam kad me je čvrsto uhvatio za ruku.

– Radije vikni Geronimo, rekao je, povlačeći me. Ja sam viknula: – Gade – i oboje smo upali unutra.

Voda je bila mrzla, pružajući potpuni osjećaj živosti.

Zajedno smo upali u vodu i ja sam mu se zaderala u lice: – Proklet bio? Zatim me je onako u vodi poljubio i iznenada više nisam osjećala nikakvu hladnoću. Držala sam se za nj, isprva zbog topline, ali i zbog toga što ga nikad nisam htjela pustiti. Osjećala sam takvo povjerenje u njega da me je gotovo bilo strah. U vodi je bilo deset stupnjeva, ali ja sam gorjela.

– Pazi ovo, izazvala sam ga, oslobodivši se njegova zagrljaja. Jedna narančasta plutača plivala je nekih pedeset metara dalje. – Utrkivat ćemo se do plutače.

Zatim sam zaplivala, iznenadivši ga svojom brzinom.

Chris me je pokušavao sustići snažnim zamasima, ali ja sam ga ostavila debelo iza sebe.

Usporila sam blizu plutače, čekajući ga da me sustigne.

Chris je djelovao posve zatečen. – Gdje si naučila plivati?

– Kamp kršćanske mladeži južnog San Francisca, četiri godine za redom, hvalisala sam se. – Nitko me nije mogao prešćići. Čini se da sam još u formi.

Nekoliko trenutaka kasnije, plovili smo prema nekoj izdvojenoj, sjenovitoj uvali blizu obale. Chris je isključio motor i postavio platnene zastore oko kabine da nas zaštite od sunca. Suzdržavši dah, ušli smo unutra, skriveni od tuđih pogleda.

Pustila sam ga da mi polako skida kostim, a on mi je lickao kapi vode s ruku i grudi. Zatim sam kleknula i otkopćala njegove kupaće gaćice. Nismo morali govoriti. Naša su tijela govorila sve. Ja sam legla na leđa, povukavši Chrisa na sebe.

Nikad se nisam osjećala tako povezanom s drugom osobom ili mjestom. Uprla sam se o njega, šutke, dok je jezerska voda nježno oplakivala i ljuljala brod. Mislila sam da ću, ako progovorim, sve promijeniti.

Kasnije sam samo ležala, osjećajući kako mi tijelo podrhtava od topline. Htjela sam da to nikada ne prestane, ali znala sam da mora. Stvarnost uvijek sve pokvari, zar ne?

101. poglavlje

Kasnije te večeri sam počela plakati. Skuhala sam špagete carbonara i večerali smo na mjesecini na palubi, uz bocu crnog pinota. Chris je pustio Dvorakov koncert za violončelo, ali nešto kasnije ipak smo pustili Dixie Chicks.

Dok smo jeli, Chris me pitao gdje i kako sam odrasla.

Usredotočila sam se na ono što sam mu već rekla; pričala sam mu o svojoj majci i kako nas je otac ostavio dok sam još bila mala; kako je majka dvadeset godina radila kao knjigovođa u Emporiumu. Kako sam praktički ja podigla svoju sestru.

– Mama je u pedesetoj godini umrla od raka dojke. Ta ironija svakako je prešla na mene.

– A tvoj otac? Želim znati sve o tebi.

Otpila sam gutljaj vina i rekla mu da sam ga vidjela svega dva puta od svoje trinaeste godine. Na majčinu pogrebu. I onoga dana kada sam stupila u policiju.

– Sjedio je straga, podalje od drugih. Iznenada sam osjetila da mi krv vri zbog davno zakopanih osjećaja.

– Zašto je uopće došao? Podigla sam pogled, očiju vlažnih od suza. – Zašto je morao i to pokvariti?

– Želiš li ga ikad više vidjeti?

Nisam odgovorila. U glavi se nešto sve jasnije oblikovalo. Misli su mi lutale. Pogodila me je činjenica da sam možda bila sretnija nego ikada, ali sve se to temeljilo na lažima. Nastojala sam skriti teške misli koje su mi se rojile umom. Nije mi baš išlo.

Chris je pružio ruku i uhvatio moju. – Žao mi je, Lindsay.

Nemam nikakva prava...

– Nije to, prošaptala sam i stisnula mu ruku. Znala sam da je vrijeme da mu se posve povjerim, da mu se konačno prepustim. Ali bojala sam se. Obrazi su mi drhtali i borila sam se sa suzama.

– Moram ti nešto reći, rekla sam. – Stvar nije baš laka, Chris.

Pogledala sam ga iskreno i sigurno svojim zabrinutim očima. – Sjećáš li se kada sam se skoro onesvijestila u sobi s Jenksom?

Chris je klimnuo. Djelovao je zabrinuto. Čelo mu se namrštilo.

– Svi su mislili da me obuzela panika, ali nije. Bolesna sam, Chris. Možda uskoro odem u bolnicu.

Njegove su oči iznenada izgubile sjaj. Htio je nešto reći, ali ja sam mu stavila prst na usne.

– Samo me saslušaj. U redu?

– U redu. Oprosti.

Rekla sam mu sve o Negliju. Terapija nije djelovala.

Nada se gubila. Rekla sam mu na što me je Medved upozorio svega nekoliko dana prije. Bolest je bila u trećem stupnju i ozbiljna. Mogla je slijediti transplantacija koštane srži.

Nisam plakala. Rekla sam mu otvoreno, kao policajac.

Htjela sam mu pružiti nadu, pokazati mu da se borim, pokazati mu da sam jaka osoba koju je možda volio.

Kad sam završila, sklopila sam njegove ruke i duboko udahnula. – Chris, istina je da bih uskoro mogla umrijeti.

Ruke su nam bile čvrsto isprepletene. Gledali smo se ravno u oči. Nismo mogli biti bliskiji.

Zatim mi je nježno stavio ruku na obraz i pogladio ga.

Nije rekao ni riječi, samo me je zagrlio svojim snažnim i nježnim rukama i privio uza se.

I zbog toga sam zaplakala. Bio je dobra osoba. Mogla sam ga izgubiti. I plakala sam zbog svih stvari koje možda nikad nećemo učiniti.

Plakala sam i plakala, a on me je sa svakim jecajem privijao sve bliže sebi. Šaptao je: – U redu je, Lindsay. Sve je u redu. Sve je u redu.

– Trebala sam ti reći prije, rekla sam.

– Razumijem zašto nisi. Koliko dugo znaš?

Rekla sam mu. – Od onoga dana kada smo se upoznali.

Tako me je sram.

– Nemoj, rekao je. – Nisi mogla znati da mi možeš vjerovati.

– Tebi sam brzo počela vjerovati. Samo što nisam vjerovala sebi.

– Ali zato mi sada vjeruješ, prošaptao je Chris.

102. poglavlje

Mislim da smo se ljuljali cijelu noć. Malo se smijali, malo plakali. Uopće se ne sjećam kako sam se probudila u krevetu.

Slijedećeg sam ga dana jedva puštala dalje od sebe.

Uz sve prijete, uz sve nesigurnosti, osjećala sam se tako sigurno i lijepo u njegovom zagrljaju. Htjela sam zauvijek ostati u njegovim rukama.

Ali tog se vikenda još nešto dogodilo – osim Neglija i Chrisa i mene. Nešto me obuzimalo, napadalo moj osjećaj ugone i sigurnosti.

Nešto što je Jacobi rekao u menije izazvalo crv sumnje.

Bila je to jedna od onih usputnih primjedbi na koje ne obraćaš pozornost, ali koja ti se nekako uvuče u misli.

Zatim se u najneobičnije vrijeme vrati, jača i logičnija neko prije.

Bila je nedjelja navečer. Vikend je bio gotov, Chris me je odveo kući. Mada mi je bilo teško ostaviti ga, morala sam neko vrijeme biti sama, razmisliti o vikendu, promisliti što ću sljedeće učiniti.

Raspakirala sam se, skuhalo čaj, sklopčala se na kauču sa Slatkom Marthom. Misli su mi odlutale do slučaja umorstva.

Nicholas Jenks sada je bio iza mene. Još je samo trebalo ispuniti bezbrojne izvještaje. Bez obzira što je on i dalje tvrdio da mu je netko smjestio. To je bilo samo novo ludilo i još laži.

Upravo tada sam se sjetila Jacobijevih riječi.

– Dobra prilika, rekao je rano ujutro tog utorka. Imao je onaj neugodan, uporan pogled u očima. – Ne zaboravi, viknuo je za mnom, – šampanjac te je izveo na pravi put. Zašto misliš daje Jenks ostavio šampanjac za sobom?

Jedva sam na to obratila pozornost. Jenks je bio iza brave; slučaj je bio posve jasan. Razmišljala sam o večeri prije i o Chrisu. – Ne znam, Warren. Već smo o tome raspravljali. Možda je to učinio u žaru trenutka.

– U pravu si, klimnuo je. – Vjerojatno zbog toga ni jaknu nije spremio i odnio je sa sobom.

Pogledala sam ga, u stilu: – Zašto je to sada bitno?

Jenks je trebao čisti sako da neopaženo izađe iz hotela. DNK analiza dlake svejedno je upotpunila dokaze.

Zatim je rekao ono važno. – Jesi li ikad pročitala cijelu knjigu? upitao je.

– Koju knjigu?

– Jenksovu knjigu. Zauvijek djeveruša.

– Samo važnije ulomke, odgovorila sam. – Zašto?

Rekao je: – Ne znam, jednostavno mije zapela za oko.

Kao što sam rekao, moja je žena njegova obožavateljica. Uokolo su kružile neke kopije rukopisa, pa sam jednu ponio kući. Kraj je najzanimljiviji.

Pogledala sam ga, nastojeći shvatiti kamo sve to vodi.

– Sve je to bila namještaljka, rekao je Jacobi. – Taj Phillip Campbell, on se na kraju izvuče. Cijelu stvar prišije nekome drugome.

Danima kasnije, Warrenove riječi su mi se uvukle u misli.

Namještaljka. Cijelu stvar prišije nekome drugome.

To je smiješno, rekla sam sebi, čak veličati taj scenarij prevrćući ga po glavi. Sve je bilo jasno i slučaj je bio čvrst.

– Mora da sam idiot, rekla sam na glas. – Jenks se hvata za slamku samo da bi se uspio iz ovoga izvući.

Ustala sam, odnijela čaj u kupaonicu i počela se umivati.

Ujutro ću reći Veselom o svojoj bolesti. Čekali su me slobodni dani. Suočiti ću se s bolešću izravno. Sada kada je slučaj riješen, bilo je pravo vrijeme za to. Sada kada je slučaj riješen!

Otišla sam u spavaću sobu i skinula cijenu s majice koju mi je Chris kupio. Na majici je pisalo Komadić Raja.

Uvukla sam se u krevet i Martha mije došla u zagrljaj.

Misli su mi bile ispunjene uspomena s vikenda.

Sklopila sam oči. Nisam mogla dočekati da sve podijelim s djevojkama.

Zatim mije nešto palo na um, kao iz vedra neba. Naglo sam se uspravila u krevetu, kao poslije ružnog sna.

Ukočila sam se. – O, ne. O, Isuse, ne, šaptala sam.

Kada me Jenks napao u kući, zamahnuo je ljevicom.

Kada mi je ponudio piće, također je uzeo vrč ljevicom.

Nemoguće, pomislila sam. Nije istina. Claire je bila sigurna da je ubojica Davida Brandta bio dešnjak.

103. poglavlje

Jill, Claire i Cindy pogledale su me kao da sam luda.

Riječi kao da su mi same izašle iz usta. – Što ako je Jenks u pravu? Što ako mu netko zaista pokušava podvaliti?

– To je glupost! planula je Jill. – Jenks je očajan i nije baš pretjerano pametan. Imamo ga!

– Ne mogu vjerovati što govoriš! uzviknula je Cindy. – Ti si ga otkrila. Ti si izgradila slučaj.

– Znam. Znam da zvuči suludo. Nadam se da to i jest suludo. Molim vas – saslušajte me.

Rekla sam im za Jacobijevu primjedbu o knjizi; zatim o mojoj nagloj spoznaji daje Jenks ljevoruk.

– To ništa ne dokazuje, rekla je Jill.

– Znanost ne laže, rekla je Claire odmahnuvši glavom.

– Imamo taj prokleti DNK s mjesta zločina.

– Gledajte, suprotstavila sam se, – želim ga u zatvoru kao i svi ostali. Ali uza sve ove dokaze – rekla bih da se sve savršeno uklapa. Sako, šampanjac. Jenks je opisao složene zločine u svojoj knjizi. Zašto bi za sobom ostavio dokaze?

– Zato jer je bolestan gad, Lindsay. Zato jer je arogantan bolesnik koji je povezan sa sva tri zločina.

Jill je klimnula. – On je pisac. Ali on je običan amater kad nešto zbilja treba uđniti. Jednostavno se zajebao.

– Vidjela si kako je reagirao, Jill. To nije bio samo čisti očaj. Ja sam vidjela osuđeničke na smrt koji su i dalje sve poricali. Ovo je bilo mnogo uznemirujuće. Poput nevjerice.

Jill je ustala, zureći svojim modrim očima ravno u mene.

– Zašto, Lindsay? Čemu takva nagla promjena mišljenja?

Po prvi put sam se osjetila sama i odvojena od ljudi kojima sam naučila vjerovati. – Nitko tog čovjeka ne mrzi više od mene, izjavila sam. – Ja sam ga uhvatila.

Vidjela sam što je učinio onim ženama. Okrenula sam se Clare. – Rekla si daje ubojica bio dešnjak.

– Vjerojatno dešnjak, odgovorila je.

– Što ako je jednostavno držao nož u drugoj ruci?

predložila je Cindy.

– Cindy, ako namjeravaš nekoga ubiti?', rekla sam, – nekoga većeg i jačeg od tebe, bi li ga napala svojom slabijom rukom?

– Možda ne bih, upala je Jill, – ali to što govoriš prkosi svim činjenicama. Kao i dokazima i razumu, Lindsay.

Sve stvari koje smo se trudile prikupiti padaju u vodu.

Govoriš o pretpostavkama. 'Jenks je uzeo vrč ljevicom.

Phillip Campbell je na kraju knjige podvalio nekome drugome.' Gledaj, Jenks je uhićen zbog tri dvostruka umorstva. Pouzdam se u tebe. Vilica joj je drhtala.

– Moraš svjedočiti.

Nisam znala kako bih se obranila. Htjela sam Jenksa strpati u zatvor jednako kao i svaka od nas. I više. Ali sada, nakon što sam postala uvjerena u drugo, nisam to mogla tek tako pustiti.

Mučila me sumnja: jesmo li uhvatili pravog čovjeka?

– Još uvijek nismo pronašli oružje, rekla sam Jill.

– Ne treba nam oružje, Lindsay. Našli smo njegovu dlaku u tijelu jedne od žrtava!

Iznenada smo postale svjesne da ljudi za drugim stolovima zure u nas. Jill je opet sjela. Claire me je zagrlila. Ja sam se naslonila.

Na koncu je Cindy tiho rekla: – Uz tebe smo cijelo vrijeme. Nećemo te sada ostaviti.

Jill je odmahnuła glavom. – Onda, djevojke, želite li da ga pustim dok opet ne otvorimo slučaj? Ako mu mi ne sudimo, u Clevelandu hoće.

– Ne želim da ga pustiš, zamuckivala sam. – Samo želim biti sto posto sigurna.

– Ali ja jesam sigurna, s vatrom u očima je uzvratila Jill.

Pogledala sam u Claire, ali čak me i ona sumnjičavo gledala. – Postoji strašno puno fizičkih dokaza koji jasno ukazuju daje on počinitelj.

– Ako se ovo pročuje, upozorila nas je Jill, – možete moju karijeru baciti u smeće. Bennett se u sudnici želi napiti Jenksove krvi.

– Gledaj na to ovako, nasmijala se Cindy. – Ako je Lindsay u pravu, i ti ga pošalješ na robiju, proučavat će ovaj slučaj narednih dvadeset godina i postat će primjer onoga 'Kako se ne smije činiti'.

Blijedo smo se pogledale. Kao da smo zurile u krhotine neke razbijene, nezamjenjive vaze.

– U redu, ako on nije ubojica, uzdahnula je Claire, – kako ćemo onda dokazati tko jest?

To je bilo kao da smo se opet vratile na početak – natrag na prvi zločin. Užasno sam se osjećala.

– Što je skrenulo našu sumnju na Jenksa? upitala sam.

– Dlaka, rekla je Claire.

– Ne bih rekla. Morali smo doći do njega prije nego smo saznali čija je. Netko nas je uputio.

– Merrill Shortley, rekla je Jill. – Jenks i Merrill? Zbija tako misliš?

Odmahnula sam glavom. – Još uvijek nam je bila potrebna jedna stvar, prije nego smo ga mogli uhititi.

Cindy je rekla, – Zauvijek djeveruša. Njegova prva žena.

Polako sam klimnula glavom.

104. poglavlje

Tijekom sljedećih dana razmotrila sam sve što smo znali o Joanni Wade.

Prvo, pročitala sam prijavu protiv obiteljskog nasilja koju je podnijela protiv Jenksa. Pregledala sam Joannine fotografije snimljene u postaji; bila je sva modra i natečena. Pročitala sam policijsko izvješće o onome što su zatekli na poprištu. Psovanje i vrijeđanje.

Razulareni Jenks, očito bijesan. Morali su mu staviti lisice jer se opirao uhićenju.

Izvješće su potpisala dva policajca iz Sjevernog San Francisca, Samuel Delgado i Anthony Fazziola.

Sutradan sam opet otišla posjetiti Grega Marksa, Jenksova bivšeg agenta. Moj gaje posjet još više iznenadio kada sam mu rekla da sam došla zbog druge strane Jenksove prošlosti. – Joanna? odgovorio je kroz osmijeh. – Loše prosuđuje muškarce, inspektorice, ali još gore pravi trenutak.

Objasnio je da je njihov razvod bio okončan samo šest mjeseci prije nego se Greška u komunikaciji pojavila na policama. Knjiga se prodala gotovo u milijun primjeraka. – Trpjela je Nicholasa sve te godine, a na kraju je dobila samo sitniš, odmahnuo je glavom.

– Nagodba je bila neznatna u usporedbi s onim što bi dobila da je zahtjev za razvodom uložila godinu dana kasnije.

To što mi je rekao stvorilo je drugu sliku o ženi koju sam upoznala u teretani. Izgledalo je kao da je sve bila prepustila prošlosti.

– Osjećala se iskorištenom, odbačenom poput prljavog rublja. Joanna ga je provukla kroz studij, pružala mu podršku kada je tek počeo pisati. Kada je Nick napustio pravo, ona je čak počela raditi.

– A poslije, upitala sam, – je li ga nastavila mrziti?

– Vjerujem da ga je nastojala tužiti. Nakon razvoda, pokušala ga je tužiti na temelju prava zadržavanja zbog njegove buduće zarade. Nesuglasnost, kršenje ugovora. Sve je pokušala.

Žalila sam Joannu Wade. No, je li ju to moglo nagnati na takvu vrstu osvete? Je li zbog toga mogla ubiti šestoro ljudi?

Sljedećeg sam dana iz Okružnog arhiva dobila kopiju zapisnika o razvodu. Kroz uobičajeni šturi tekst shvatila sam daje slučaj bio osobito mučan. Potraživala je tri milijuna dolara od

njegove buduće zarade. Na kraju je dobila samo pet tisuća dolara mjesečno, a imala je pravo čak i na deset, ako se Jenksova zarada znatno poveća.

Nisam mogla vjerovati kakav mi se bizaran preobražaj počeo odvijati u glavi.

Joanna je prva aludirala na knjigu. Smatrala se prevarenom, odbačenom, i osjećala je daleko dublji prijezir nego što je pokazivala. Joanna, instruktora tai boa, dovoljno snažna da sruši čovjeka dvaput većeg od sebe. Ona, koja nije lagala o svojem odnosu s Chessy. Ona, koja je čak imala pristup Jenksovu domu.

Činilo se suludim na takav način razmišljati. Više nego nečuveno... bilo je nemoguće.

Ubojstva je počinio muškarac, Nicholas Jenks.

105. poglavlje

Slijedećeg dana, uz hot dog i perece ispred Gradske vijećnice, ispričala sam Chrisu što sam otkrila. Gledao me je slično kao i djevojke nekoliko dana ranije. Bio je šokiran, zbunjen. U nevjerici. Ali nije se bunio.

– Ona je mogla sve smjestiti, rekla sam. – Znala je za knjigu. Sama se pobrinula daje pronađemo. Poznavala je Jenksov ukus – u šampanjcu, u odjeći – i znala je za njegove poslove na Vrapčevu Grebenu. Čak je imala pristup u njegovu kuću.

– Možda bih mogao u to povjerovati, rekao je, – ali ta je umorstva počinio muškarac. Jenks, Lindsay. Čak ga je i kamera snimila.

– Ili nekoga tko se prurio u Jenksa. Svako njegovo viđenje bilo je neuvjerljivo. – Lindsay, DNKje odgovarao.

– Razgovarala sam s policajcima koji su otišli u njegovu kuću kada je pretukao Joannu, nisam se dala. – Rekli su da mu je Joanna, bez obzira na Jenksov bijes, uzvraćala istom mjerom, istom snagom. Nju su morali obuzdati kad su njega odvodili u automobil.

– Lindsay, ona je odustala od tužbe. Dozlogrdilo joj je biti žrtvom zlostavljanja. Možda nije dobila ono što je zaslužila, ali sama se odlučila na razvod i započela novi život.

– To je to, Chris. Nije ona uložila zahtjev za razvodom.

Jenks je ostavio nju. To nije rekao Greg Marks, njegov agent. Ona je zbog njega sve žrtvovala. Opisao ju je kao primjer suovisnosti.

Vidjela sam da Chris nije bio baš uvjeren. Imala sam čovjeka u zatvoru s gotovo neoborivim dokazima protiv njega. A ja sam sve potkopavala. Što to nije bilo u redu sa mnom?

A zatim, iznenada, sjetila sam se nečega, nečega na što sam već odavno zaboravila. Laurie Birnbaum, uzvanica na vjenčanju Brandtovih, ovim je riječima opisala čovjeka kojega je vidjela: – Zbog brade se činio starijim, ali tijelo mu je bilo mlado.

Joanna Wade, prosječne visine, dešnjakinja, instruktora tai boa, bila je dovoljno snažna da sredi muškarca dvaput većeg od sebe. I Jenksov devetmilimetarski pištolj – rekao je da ga nije vidio godinama.

U kući u Montani. U dokumentaciji je pisalo da je pištolj kupio prije deset godina, dok je bio u braku s Joannom.

– Trebao si je samo vidjeti, rekla sam sa sve većim uvjerenjem. – Dovoljno je snažna da sredi bilo koga od nas. Ona je jedina poveznica koja je znala sve: o vinu, odjeći, o knjizi Zauvijek djeveruša. Imala je sredstva izvesti sve to. Fotografije, viđenja, sve je to neutemeljeno. Chris, što ako je to bila ona?

Uhvatila sam ga za ruku – u glavi su mi se rojile tisuće mogućnosti – kada sam osjetila iznenadno, strašno stiskanje u plućima. Mislila sam da je to zbog mog šokantnog prijedloga, ali bol me je pogodio brzinom ekspresnog vlaka.

Vrtoglavica, mučnina. Bol nije iz grudi prešao u glavu.

– Lindsay? rekao je Chris. Osjetila sam kako me rukama hvata za ramena.

– Osjećam se nekako čudno, promrmljala sam.

Usljedilo je znojenje, zatim slabost, a nakon toga strahovita vrtoglavica i ošamućenost. Kao da su mi se u grudima sukobljavale vojske.

– Lindsay? rekao je opet, ovoga puta zbilja zabrinut.

Naslonila sam se na njega. Bio je to najstrašniji osjećaj.

Istodobno sam se osjećala lišena snage, a zatim opet pri sebi; suvisla, zatim vrlo omamljena.

Vidjela sam Chrisa, zatim više ne. Vidjela sam tko je ubio mladenke i mladoženje. A zatim bi slika nestala.

Osjećala sam kako padam na pločnik.

Vidjela sam da Chris nije bio baš uvjeren. Imala sam čovjeka u zatvoru s gotovo neoborivim dokazima protiv njega. A ja sam sve potkopavala. Što to nije bilo u redu sa mnom?

A zatim, iznenada, sjetila sam se nečega, nečega na što sam već odavno zaboravila. Laurie Birnbaum, uzvanica na vjenčanju Brandtovih, ovim je riječima opisala čovjeka kojega je vidjela: – Zbog brade se činio starijim, ali tijelo mu je bilo mlado.

Joanna Wade, prosječne visine, dešnjakinja, instruktorka tai boa, bila je dovoljno snažna da sredi muškarca dvaput većeg od sebe. I Jenksov devetmilimetarski pištolj – rekao je da ga nije vidio godinama.

U kući u Montani. U dokumentaciji je pisalo da je pištolj kupio prije deset godina, dok je bio u braku s Joannom.

– Trebao si je samo vidjeti, rekla sam sa sve većim uvjerenjem. – Dovoljno je snažna da sredi bilo koga od nas. Ona je jedina poveznica koja je znala sve: o vinu, odjeći, o knjizi Zauvijek djeveruša. Imala je sredstva izvesti sve to. Fotografije, viđenja, sve je to neutemeljeno. Chris, što ako je to bila ona?

Uhvatila sam ga za ruku – u glavi su mi se rojile tisuće mogućnosti – kada sam osjetila iznenadno, strašno stiskanje u plućima. Mislila sam da je to zbog mog šokantnog prijedloga, ali bol me je pogodio brzinom ekspresnog vlaka.

Vrtoglavica, mučnina. Bol mi je iz grudi prešao u glavu.

– Lindsay? rekao je Chris. Osjetila sam kako me rukama hvata za ramena.

– Osjećam se nekako čudno, promrmljala sam.

Usljedilo je znojenje, zatim slabost, a nakon toga strahovita vrtoglavica i ošamućenost. Kao da su mi se u grudima sukobljavale vojske.

– Lindsay? rekao je opet, ovoga puta zbilja zabrinut.

Naslonila sam se na njega. Bio je to najstrašniji osjećaj.

Istodobno sam se osjećala lišena snage, a zatim opet pri sebi; suvisla, zatim vrlo omamljena.

Vidjela sam Chrisa, zatim više ne. Vidjela sam tko je ubio mladenke i mladoženje. A zatim bi slika nestala.

Osjećala sam kako padam na pločnik.

106. poglavlje

Došla sam k sebi na drvenoj klupi u parku, u Chrisovu zagrljaju. Čvrsto me je držao dok mi se snaga vraćala.

Orenthaler me je bio upozorio. To je bio treći stupanj bolesti. Prijelomna točka u mojem tijelu. Nisam znala zbog čega sam više strepila: zbog odlaska na kemoterapiju i pripreme za transplantaciju koštane srži, ili zbog osjećaja gubitka snage iznutra.

Ne možeš pustiti da te bolest pobijedi.

– Dobro sam, rekla sam mu nešto jačim glasom. – Znala sam da će se ovo dogoditi.

– Previše se zamaraš, Lindsay. Sada govoriš o otvaranju sasvim nove istrage.

Duboko sam udahnula i klimnula. – Samo moram biti dovoljno snažna da to provedem.

Sjedili smo tako neko vrijeme. Boja mi se vraćala u lice i opet sam osjećala snagu u udovima. Chris me je držao i nježno grlio. Vjerojatno smo izgledali kao dvoje ljubavnika koji pokušavaju biti sami na vrlo javnom mjestu.

Na koncu je rekao: – Lindsay, ono što si opisivala, o Joanni – zbilja misliš daje to istina?

To još uvijek nije moralo značiti ništa. Ona nije lagala o svojoj rastavi s Jenksom, kao ni o sadašnjim odnosima s njime i s Chessy. Je li skrivala gorku mržnju? Posjedovala je znanje, sredstva.

– Mislim da je ubojica još uvijek na slobodi, rekla sam.

107. poglavlje

Odlučila sam se na veliki rizik. Ako uprskam, mogla sam se pozdraviti sa slučajem. Odlučila sam o svojim sumnjama pričati s Jenksom.

Našli smo se u onoj istoj prostoriji za posjete. Društvo mu je pravio njegov odvjetnik, Leff. Nije želio ovaj susret, uvjeren da više nema smisla pričati s policijom. A ja nisam htjela otkriti svoju pravu namjeru i obrani dati argumente, ako ispadne da sam bila u krivu.

Jenks je bio mrk, gotovo depresivan. Njegova hladnokrvna i uredna vanjština preobličila se u živčanu, neo-brijanu osobu.

– Što želite znati? podlo je rekao, jedva me gledajući u oči.

– Zanima me znate li tko bi vas volio vidjeti u zatvoru, rekla sam.

– Odlučili ste strpati me u grob? rekao je, neveselo se nasmiješivši.

– Recimo samo da vam, profesionalnosti radi, dajem posljednju priliku da se iskopate.

Jenks je skeptično frknuo. – Sherman mi kaže da će me u Napi optužiti zbog još dva umorstva. Krasno, nije li?

Ako ste mi došli ponuditi pomoć, mislim da ću ipak riskirati sa svojim odvjetnikom.

– Gospodine Jenks, nisam vas došla stjerati u kut. Došla sam vas saslušati.

Leff se nagnuo i šapnuo mu nešto na uho. Izgledalo je da potiče Jenksa na razgovor.

Pritvorenik me je pogledao očima punim gađenja.

– Netko trči uokolo, trudi se izgledati poput mene i poznat mu je moj prvi roman. Ta osoba također želi vidjeti kako patim. Zar je tako teško iz toga izvesti zaključak?

– Voljna sam čuti bilo koje ime, rekla sam mu.

– Greg Marks.

– Vaš bivši agent? upitala sam.

– On misli da mu dugujem svoju jebenu karijeru. Stajao sam ga milijune. Otkako sam otišao, nije imao nijednog spomena vrijednog klijenta. A i nasilan je. Marks je član streljačkog kluba.

– Kako se mogao dočepati vaše odjeće? Ili uzorka vaše dlake?

– To vi otkrijte. Vi ste policija.

– Je li znao da ćete one večeri biti u Clevelandu? Je li znao za vas i Kathy Kogut?

– Ono što Nick želi reći, upao je Leff, – jest da postoje i druge mogućnosti, neka druga osoba koja bi mogla stajati iza ovih zločina.

Premjestila sam se na stolici. – Tko je još znao za knjigu?

Jenks se trgnuo. – Nisam se baš hvalio tom knjigom. Par starih prijatelja. Moja prva žena, Joanna.

– Je li itko od njih imao bilo kakav razlog da vam smjesti?

– Kao što znate, neugodno je uzdahnuo Jenks, – moj razvod nije bio baš 'sporazuman'. Nesumnjivo, postojalo je vrijeme kada me je Joanna htjela vidjeti na koljenima. Ali sada kada je

stala na noge, sada kad vodi novi život, sada kada je čak upoznala Chessy... ne mislim da je tako. Ne. To nije Joanna. Vjerujte mi.

Zanemarila sam njegovu primjedbku i pogledala ga ravno u oči. – Rekli ste mi da vam je bivša žena dolazila u kuću.

– Možda jednom ili dvaput.

– Znači, imala je pristup određenim stvarima. Možda vinu? Možda onome što ste imali u ormaru?

Činilo se da Jenks na trenutak razmišlja o toj mogućnosti, no zatim se prijezirno nasmiješio.

– Nemoguće. Ne, to nije Joanna.

– Zašto ste tako sigurni?

Pogledao me je kao da govori o stvari koja je sama po sebi jasna. – Joanna me je voljela. Još uvijek me voli. Što mislite, zašto navraća kod mene i održava dobre odnose s mojom novom ženom? Jer joj nedostaje pogled? Ona to čini jer ne može nadomjestiti ono što sam joj ja pružao. Način na koji sam je volio. Bez mene, ona je isprazna.

– Što vi mislite, rekao je, – da Joanna još od razvoda u tegli čuva uzorke moje brade? Sjedio je i gladio svoju bradu, dok mu je lice postajalo malo blaže. – Netko ima nešto protiv mene, ali to nije Joanna. Bila je obična službenica kada sam je upoznao. Nije znala razlikovati Ralpa Laurena od J. C. Penneysa. Ja sam joj dao dostojanstvo. Posvetio sam joj se, kao i ona meni.

Žrtvovala je sve zbog mene, čak je radila dva posla kada sam odlučio početi pisati.

Bilo je teško Jenksa promatrati drukčije osim kao nemilosrdnog gada odgovornog za te užasne zločine, ali puštala sam mu na volju. – Rekli ste da je smoking dio starog odijela. Niste ga čak ni prepoznali. I pištolj, gospodine Jenks, devet-milimetarski. Rekli ste da ga niste vidjeli godinama, mislili ste da je negdje u vašoj kući u Montani. Jeste li sigurni da ovo nije bilo već odavno isplanirano?

Vidjela sam kako se Jenksov izraz lica polako mijenja, kada je došao do jednog nemogućeg zaključka.

– Rekli ste da je Joanna prihvatila drugi posao kada ste počeli pisati, kako bi vas mogla uzdržavati. Koji posao?

Jenks je prvo zurio u strop, a zatim se sjetio. – Radila je u Saksu.

108. poglavlje

Polako, neizbježno, počela sam se osjećati kao da sam na krivom kolosijeku, na krivom putu. Protiv sve logike, postajala sam sve sigurnija i sigurnija da Nicholas Jenks možda nije ubojica. O, Bože!

Morala sam smisliti što ću dalje. Jenks u liscama bio je glavna slika na naslovnicama Timesa i Newsweeka. U Napi su ga sljedećeg dana optužili za još dva umorstva. Možda bih jednostavno trebala ostati na krivom kolosijeku, pobjeći iz grada i više se nikad ne pojaviti u San Franciscu.

Okupila sam djevojke. Provela sam ih kroz mozaik koji je postajao sve jasniji: ogorčeno prepiranje oko razvoda; Joannin osjećaj odbačenosti; njezin izravni pristup žrtvama preko veza u Saksu.

– Bila je pomoćnica upravitelja trgovine, rekla sam im.

– Slučajnost?

– Daj mi dokaz, rekla je Jill. – Jer sada imam dokaze protiv Nicka Jenksa. Drugi mi ni ne trebaju.

U glasu su joj se osjećali zabrinutost i frustracija. Cijela zemlja je pratila ovaj slučaj, kao i svaki njezin potez.

Namučile smo se uvjeriti Mercera i njezina šefa, Bennetta Sinclaira, da je Jenks krivac. A sada, poslije svega toga – mučile smo se pronaći novu teoriju i novog osumnjičenika.

– Treba mi nalog, rekla sam Jill. – Za premetačinu kuće Joanne Wade. Nešto moramo pronaći. Ukradeno prstenje, oružje, podatke o žrtvama. To je jedini način, ako mislimo uspjeti.

– Nalog za premetačinu? Na osnovi čega? Zbog sumnje u nove dokaze? Ne mogu to učiniti bez da opet na-pušem cijeli slučaj. Ako pokažemo da nismo sigurni, kako ću uspjeti uvjeriti porotu?

– Mogli bismo provjeriti mjesto gdje je radila, predložila je Cindy. – Vidjeti je li imala poseban pristup podacima o mladenkama.

– To su nagađanja. To je sranje, uzviknula je Jill. – U Saksu radi ijedna moja susjeda. Možda je ona ubojica.

– Ne možeš nastaviti ovako, usprotivila se Cindy, – ako i dalje sumnjamo.

– Ti sumnjaš, rekla je Jill. – Ja imam sve stoje potrebno da čistu osudu. Tebi je to samo priča, slijediš je kamo te god odvede. Ovdje je na kocki cijela moja karijera.

Cindy je djelovala zaprepašteno. – Misliš da sam ovdje samo zbog priče? Misliš da sam slijedila svaki trag, mučila sebe što ne mogu napisati priču, samo da bih poslije imala isključiva autorska prava na knjigu?

– Hajde, djevojke, rekla je Claire, stavivši ruku na Cindyno rame. – Moramo biti složne oko ovoga.

Polako, Jilline modre oči su se smirile. Okrenula se Cindy. – Oprosti, rekla je. – Samo, ako ovo procuri, Leff će samo utjerati još veću sumnju u porotnike.

– Ali što ako budu u pravu, rekla je Claire. – Ne možemo sada odustati samo zbog loše taktike. Možda je ubojica doista na slobodi, i to višestruki ubojica.

Rekla sam Jill: – Odobri nalog za premetačinu. Hajde, Jill.

Nikad nije bila tako uznemirena. Sve što je postigla u svojoj karijeri, sve stoje zastupala, bilo je na kocki.

Odmahnula je glavom. – Pokušajmo na Cindyn način.

Počnimo od Saksa, provjerimo Joannu.

– Hvala ti, Jill, rekla sam. – Najbolja si.

Uzdahnula je u znak predaje. – Saznajte je li poznavala koga tko je imao uvid u imena. Povežite Joannu s imenima žrtava i dobit ćete ono što tražite. Ali ako ne uspijete, spremite se za Jenksa na električnoj stolici.

Preko stola sam je primila za ruku. Ona je stisnula moju.

Obje smo se nervozno nasmiješile.

Jill se napokon našalila: – Osobno, nadam se da ćete otkriti samo neku seksi krpicu koja bi se trebala naći u novom Božićnom katalogu.

Claire se glasno nasmijala. – E, to onda ne bi bio potpuni promašaj, zar ne?

109. poglavlje

Slijedećeg dana, kada je Nicholas Jenks trebao biti optužen zbog umorstva Rebecce i Michaela DeGeorgea, krenula sam u potragu za novim ubojicom.

Nisam smjela dopustiti da Jenks dozna kako motrimo na Joannu. Niti sam htjela da Joanna zna kako sumnjamo u nju. Također, nisam se htjela suočiti niti s Mercerovim ili Rothovim reakcijama.

Pored svega što se događalo, toga sam dana morala posjetiti i Medveda. Sranje, sranje, nakon nesvjestice u parku s Chrisom prije tri dana, išla sam izvaditi krv. Medved me je osobno nazvao i rekao mi da dođem u njegovu ordinaciju. Taj me je poziv uplašio. Bojala sam se kao i prvi put kada sam posjetila dr. Roya.

Tog sam poslijepodneva morala čekati da me Medved primi. Kada me je napokon pozvao unutra, u ordinaciji je bio još jedan liječnik – stariji, sijede kose i čupavih sijedih obrva. Predstavio se kao dr. Robert Yatto.

Naježila sam se pri samom pogledu na novog liječnika.

Mogao je biti tu samo zbog razgovora o postupku presađivanja koštane srži.

– Dr. Yatto je glavni hematolog bolnice u Moffettu, rekao je Medved. – Zamolio sam ga da pogleda vaš posljednji uzorak krvi.

Yatto se nasmiješio. – Kako se osjećate, Lindsay?

– Ponekad dobro, ponekad nevjerojatno slabo, odgovorila sam. U grudima me počelo stiskati. Zašto se netko novi morao u ovo miješati?

– Ispričajte mi što se dogodilo neki dan.

Potrudila sam se ispričati sve pojedinosti o napadaju slabosti u parku Gradske vijećnice.

– Krvarenje? suhoparno je upitao Yatto.

– Ne, ne u posljednje vrijeme.

– Povraćanje?

– Ne od prošlog tjedna.

Dr. Yatto je ustao od stola i prišao mi. – Smijem li?

upitao je, primivši mi lice rukama. Bezizražajno mi je stiskao obraze palcima, pregledavao bjeloočnice i zjenice i zavirivao ispod vjeđa.

– Znam da mi je sve gore, rekla sam.

Yatto mi je pustio glavu i klimnuo Medvedu. A zatim, po prvi put otkako sam počela dolaziti na pregled kod njega, Medved se iskreno nasmiješio.

– Lindsay, nije vam gore. Zato sam tražio Bobov savjet.

Broj vaših eritrocita opet je porastao. Na 2800.

Učinilo mi se da ga nisam dobro čula. Mislila sam da mi to kroz glavu prolazi još jedan pusti san. – Ali nesvjestice... napadaji vrućine i hladnoće? Neki dan sam imala osjećaj da se u meni vodi rat.

– Da, rat, rekao je dr. Yatto. – Vaše tijelo proizvodi krvne stanice. Bori se s lošima. Neki dan niste osjetili nesvjesticu zbog Neglija. Osjetili ste je zbog vašeg tijela.

Osjetili ste ozdravljenje.

Bila sam u nevjerici. Grlo mi je bilo suho. – Molim?

– Terapija djeluje, draga moja, rekao je Medved. – Broj crvenih zrnaca vam se po drugi put za redom povećao. Nisam vam htio odmah reći, za slučaj da se varam, ali kao stoje rekao dr. Yatto, tijelo vam proizvodi nove krvne stanice.

Nisam znala trebam li se smijati ili plakati. – Zbilja? To je istina? zamucala sam.

– To je zbilja istina, rekao je Medved, klimajući glavom.

Ustala sam. Cijelo tijelo mi je drhtalo u nevjerici. Na trenutak, sve unutrašnje nade i veselje koje sam potisnula – izgledi za karijeru, trčanje po marini Green, život s Chrisom – počeli su navirati iz mene. Tako dugo sam se bojala osloboditi svoje osjećaje. Sada se činilo da iz mene sukljaju.

Medved se nagnuo naprijed i upozorio me: – Niste izliječeni, Lindsay. Nastavit ćemo s terapijom, dvaput tjedno. Ali ovo budi nadu – i više od toga. Ovo je dobro.

– Ne znam što bih rekla. Tijelo mi je bilo posve klonulo.

– Ne znam što bih učinila.

– Da sam ja na vašem mjestu, rekao je dr. Yatto, – sjetio bih se onoga za što mislim da mi je najviše nedostajalo i učinio bih to još danas.

Napustila sam ordinaciju kao kroz maglu. Spustila sam se dizalom, prošla kroz sterilno predvorje i izašla u cvjetno dvorište koje je gledalo na park Golden Gate.

Nebo nikad nije bilo tako plavo, a zrak iz Zaljeva slađi, svježiji, čistiji. Stajala sam tako, osluškujući prekrasne zvukove svog vlastitog disanja.

Nešto što mi je nedostajalo opet se uvuklo u moj život, nešto što sam mislila da više nikad neću prigrliti.

Nada.

110. poglavlje

Moram ti nešto reći. Nazvala sam Chrisa, a glas mi je odzvanjao od ushićenja. – Možemo li se naći na ručku?

– Naravno. Dapače. Gdje? Nesumnjivo, mislio je da mu imam reći nešto važno o slučaju.

– Kod mene, rekla sam, nasmiješivši se.

– Tako je hitno, ha? Chris se nasmijao u slušalicu.

– Valjda počinjem loše utjecati na tebe. Kada?

– Već te čekam.

Trebalo mu je niti petnaest minuta da se pojavi na mojim vratima. Na putu kući u Nestorovoj pekari sam kupila svježe uštipke s cimetom. Zatim sam otvorila bocu pjenušca koju sam čuvala u hladnjaku.

Nikad u šest godina nisam usred poslijepodneva ostavila slučaj. Pogotovo slučaj od tako velike važnosti.

Ali uopće nisam osjećala grižnju savjesti, ama baš nikakvu. Dosjetila sam se najluđeg načina na koji ću mu reći dobre vijesti.

Dočekala sam ga na vratima, umotana u plahtu.

Njegove velike plave oči postale su još veće od iznenađenja.

– Osobne isprave, nacerila sam se.

– Jesi li pila? upitao je.

– Ne, ali hoćemo. Odvukla sam ga u spavaću sobu.

Kada je ugledao pjenušac, odmahnuo je glavom. – Što mi imaš reći?

– Poslije, rekla sam. Natočila sam mu čašu i počela mu otkopčavati dugmad na košulji. – Ali vjeruj mi, dobro je.

– Rođendan ti je? rekao je, smiješeći se. Pustila sam plahtu da spadne. – Nikad ovo ne bih učinila samo zbog rođendana.

– Onda zbog mojeg rođendana. Smiješio se. – Ne pitaj.

Reći ću ti poslije.

– Riješila si slučaj! uzviknuo je. – Joanna jest bila krivac.

Otkrila si nešto i riješila slučaj.

Stavila sam mu prste na usta. – Reci mi da me voliš.

– Volim te, rekao je.

– Reci mi opet, kao onda u Heavenlyju. Reci mi da me nikad nećeš ostaviti.

Možda je osjetio kako je za sve kriv Negli, da me obuzima neka luđačka histerija ili da mi je jednostavno trebala njegova blizina. Zagrlio me je. – Neću te ostaviti, Lindsay. Tu sam.

Svukla sam mu košulju – polako, vrlo polako – a zatim i hlače. Morao se osjećati poput dostavljača koji je naletio na pravu stvar. Bio mu je tvrd kao kamen.

Prinijela sam čašu pjenušca njegovim usnama i oboje smo otpili gutljaj.

– U redu, prepuštam se. Ne bi trebalo biti teško, rekao je odlučno.

Odvukla sam ga u krevet i sljedeći sat vremena činili smo ono za što sam znala da bi mi nedostajalo najviše na svijetu.

Bili smo usred čina kada sam osjetila prvo zastrašujuće podrhtavanje.

Isprva je bilo vrlo čudno, kao da je krevet ubrzao i ljuljao se brže od nas; zatim se sa svih strana začuo jedan duboki, potmulji zvuk, poput jeke; zatim zvuk razbijena stakla – u kuhinji, slika kako pada sa zida – i znala sam, mi smo znali.

– To je prokleti potres, rekla sam.

Puno sam puta to doživjela – kao i svatko tko je ovdje živio – ali svaki je put bilo zastrašujuće i neugodno.

Nikad se nije moglo znati je li to baš onaj pravi, rušilački potres.

Nije bio. Soba se zatresla, nekoliko se tanjura razbilo.

Izvana je dopiralo zavijanje automobilskih sirena i alarma. Sve je trajalo nekih dvadesetak sekunda – dva, tri, četiri podrhtavanja tla.

Otrčala sam do prozora. Grad je još bio tu. Čula se potmula tutnjava koja je zvučala poput grbavog kita koji se probija iz podzemlja.

Zatim je sve prestalo – jeziva tišina, kao da je grad pokušavao održati ravnotežu. Čula sam još sirena i viku na ulici.

– Misliš da bi trebali izaći? upitala sam.

– Vjerojatno... policajci smo. Opet me je dotaknuo i iznova smo se stopili u zagrljaju. – Kvrugu, mi smo ipak iz Umorstava.

Poljubili smo se i ponovo isprepleli u jedan jedinstveni obris. Počela sam se smijati. Popis, razmišljala sam.

Tribina na utakmici Giantsa. Sada potres. Taj popis postaje sve duži.

Iznenada se oglasio moj dojavljivač. Opsovala sam, prevrnula se i pogledala na zaslon. Poziv je bio uz ureda.

– Šifra 1-11, rekla sam Chrisu. Hitna uzbuna. – Sranje, promrmljala sam, – to je samo potres.

Sjela sam, pokrila se plahtom i uzela telefon do kreveta.

Roth mi je dojavio. Ali, Roth mi nikad ništa nije dojavio.

Što se događalo? Smjesta su me spojili na njegovu liniju.

– Gdje si? upitao je.

– Uzimam otiske, rekla sam i nasmiješila se prema Chrisu.

– Dolazi ovamo. I to brzo, urlao je. – Što se događa, Same? Je li zbog potresa? – Ne, odgovorio je. – Još gore. Nicholas Jenks je pobjegao.

III. poglavlje

Dok je sjedio vezan lancima za sjedalo policijskog kombija na putu iz Nape, Nicholas Jenks je proučavao ravnodušne oči policajaca iz pratnje. Smišljao je, planirao. Pitao se koliko mu je potrebno da kupi svoju slobodu.

Milijun? Dva milijuna? Na koncu, koliko su te budale zarađivale? Četrdeset tisuća na godinu?

Shvatio je da policajac čeličnih očiju nije potkupljiv i da je njegova predanost dužnosti posve neupitna. Da piše o tome, baš takvoga bi smjestio sa sobom u automobil.

Onda, pet milijuna, nacerio se. Kad bi on to pisao.

Samo, za njega je ta primjedba posjedovala hladnu, osuđujuću ironiju. On to jest napisao.

Jenks se nastojao udobnije smjestiti – ruke su mu bile u lisičinama, a tijelo vezano za sjedalo. Samo nekoliko minuta prije, stajao je u sudnici od crvene opeke u Santa Rosi, a tužiteljica u odijelcu Liz Clairborne upirala je prstom na njega. Bez prestanka ga je optuživala za djela koja bi samo njegov učeni um mogao smisliti i izvesti.

Mogao je jedino hladno zuriti dok gaje optuživala da je čudovište. Došlo mu je da je jednom zatvori u pravnu knjižnicu i pokaže joj za što je zbilja sposoban.

Jenks je kroz uski prozorčić na stražnjim vratima kombija ugledao komadićak neba i suncem obasjana brda.

Pokušao je prepoznati gdje se nalaze. U Novatu.

Upravo su ulazili u Marin.

Prislonio je lice na čeličnu stijenku vozila. Morao je pobjeći. Kad bi on o ovome pisao, uvijek bi postojao izlaz.

Pogledao je u stražara. Kako je ono tekla priča? Joe Petak? Što zatim?

– Oženjen si? upitao je.

Policajac je isprva zurio kroz njega, a zatim je klimnuo.

– Imaš li djece?

– Dvoje, otkrio je ovaj, čak se malo nasmiješivši.

Koliko god oni nastojali odoljeti, uvijek su željeli pričati s čudovištem. S čovjekom koji je ubijao mladence. To su mogli prepričavati svojim ženama i prijateljima, pravdajući svoju bijednu plaću od šesto dolara na tjedan. On je bio slavna ličnost.

– Žena radi? ispitivao je Jenks.

Policajac je klimnuo. – Nastavnica je. Poslovno obrazovanje. Predaje osmim razredima.

Poslovno obrazovanje, ha? Možda bi on razumio jedan poslovni prijedlog.

– Moja žena je prije radila, odgovorio je Jenks. – Moja prva žena. U dućanu. I moja sadašnja žena je radila, na televiziji. Naravno, sada radi samo na sebi.

Ta je primjedba izmamila smiješak stražaru. Uštogljeni gad se počeo opuštati.

Jenks je vani ugledao nešto poznato. Bili su dvadeset minuta od mosta Golden Gate. Više nije imao mnogo vremena.

Kroz prozor je bacio pogled na policijsko vozilo koje ih je pratilo. Ispred kombija bilo je još jedno. Osjetio je gorko mirenje sa sudbinom. Nije bilo izlaza. Nikakvog načina za elegantan bijeg. To je postojalo samo u njegovim knjigama. Ovo je bio pravi život. Bio je sjeban.

Tada je, posve iznenada, policijski kombi divlje zaplesao po cesti. Jenks je poletio naprijed na sjedalu, ravno prema stražaru ispred njega. Na trenutak se pitao što se događa, a zatim se kombi opet zaljuljao.

Čuo je potmulu tutnjavu.

To je jebeni potres!

Jenks je vidio kako policijsko vozilo iz prethodnice skreće u stranu kako bi izbjeglo nalet vozila iz suprotnog smjera. Zatim je počelo kočiti i skretati s ceste.

Jedan od policajaca je viknuo: – Sranje. Ali kombije nastavio voziti.

Jenks se panično okrenuo, pokušavajući se uhvatiti za nešto čvrsto. Kombije poskakivao i ljuljao se.

Policijsko vozilo koje ih je pratilo iznenada je poskočilo preko novonastale grbe na cesti i, na njegovo veliko iznenađenje, prevrnuo se. Vozač kombija pogledao je iza sebe u šoku. Zatim mu je njegov suvozač naglo viknuo da stane.

Na putu im se ispriječio neki teretnjak. Išli su ravno na njega. Kombije oštro skrenuo, a zatim poskočio. Posve su izgubili nadzor nad vozilom – letjeli su.

Umrijet ću, bio je uvjeren Nicholas Jenks. Tu ću umrijeti, bez da itko ikad dozna cijelu istinu.

Kombi se zabio u potporne stupove postaje Conoco.

Zakočio je, zaustavio se i dvaput se prevrnuo. Policajac preko puta Jenksa odletio je i udario u metalni zid kombija. Koprao se i stenjao, gledajući u Jenksa.

– Ne mrdaj, protisnuo je policajac.

Kako je, dovraga, mogao? Još je bio vezan lancima za sjedalo.

Zatim se začuo užasan zvuk lomljenja metala i obojica su pogledala prema gore. Čelični rasvjetni stup iznad postaje slomio se poput drvca i srušio se na njih. Probio je vrata kombija, udario policajca koji je sjedio straga i vjerojatno na mjestu ubio čuvara.

Jenks je bio siguran da će poginuti – sav taj dim, vrisci, lomljava metala.

Ali bio je živ. Izvukao se. Stup ulične rasvjete načinio je rupu na jednoj strani vozila i pokidao lance kojima je bio vezan za sjedalo. Još uvijek ruku i nogu sputanih lisičinama, uspio se osloboditi i provući kroz nastalu rupu.

Ljudi su trčali ulicom i panično vrištali. Vozači su se zaustavljali uz cestu. Jedni su bili zbunjeni, a drugi su iskakali iz vozila u pomoć.

To je to! Znao je da će se cijelog života kajati ako ne pobjegne.

Nicholas Jenks je ispuzao iz kombija, ošamućen i dezorijentiran. Nije vidio policajce, samo preplašene prolaznike koji su jurili pokraj njega. Šepajući se izvukao i pridružio se kaotičnom uličnom prizoru.

Slobodan sam! radovao se Jenks.

I znam tko mi je podvalio. Policija to neće shvatiti niti za milijun godina.

112. poglavlje

Chrisu i meni trebale su oko tri minute da se odjene-mo i uputimo u Palaču. Zbog žurbe mu uopće nisam rekla vijesti.

U mjerilima katastrofe, potres nije bio osobit – ukoliko ne govorimo o pet tjedana traganja za najzloglasnijim ubojicom u zemlji. Većinu štete pretrpjeli su izlozi trgovina, a sjeverno od grada dogodilo se mnogo prometnih nesreća. No, dok smo se probijali kroz bučnu gužvu novinara u predvorju Palače, najvažnije vijesti o potresu pucketale su žestinom gole žice pod naponom: Ubojica mladenaca bio je slobodan.

Nicholas Jenks je uspio pobjeći kada se policijski kombi koji ga je vodio natrag u zatvor prevrnuo ispred Novata, i to radi lančanog sudara uzrokovanog podrhtavanjem tla. Policajci koji su ga čuvali poginuli su. Još dvojica policajaca koja su sjedila na prednjem sjedalu prevrnutog kombija bila su hospitalizirana.

U hodniku Umorstava organizirano je veliko zapovjedno sjedište. Roth je bio glavni zapovjednik.

Sve je vrvjelo od viših činova iz grada i, naravno, novinara.

Izdana je tjeeralica, a Jenksov opis i fotografija podijeljeni su svim policajcima s obje strane Zaljeva. Svi izlazi iz grada i naplatne kućice na autocesti bili su pod nadzorom; promet se odvijao puževom brzinom.

Zračne luke, hoteli i svaki rent-a-car bili su pod uzbunom.

Budući smo mi prvi ušli u trag Nicholasu Jenksu, Raleigh i ja našli smo se u središtu potrage.

Hitno smo zapovjedili nadzor njegove kuće. Policija je poslana na područje oko Sea Cliffa, od Presidia do Lands Enda.

U takvim potragama, prvih šest sati bili su kritični. Cilj je bio zadržati Jenksa na području prevrtanja kombija i ne dati mu da se javi nekome tko bi mu mogao pomoći pobjeći. Nije imao nikakvih sredstava – novca ili nekoga tko bi ga sklonio. Jenks nije mogao ostati na slobodi, ukoliko nije bio mnogo vještiji nego što sam mislila.

Vijesti o bijegu su me posve zaprepastile. Čovjek kojega sam ulovila bio je slobodan. Ipak, još me mučila ona ista sumnja. Hvatamo li pravog čovjeka?

Svatko je imao teoriju kamo se mogao uputiti – u vinograde, na istok u Nevadu. Ja sam imala svoju.

Nisam vjerovala da će se vratiti kući. Bio je previše pametan i time ne bi dobio ništa. Pitala sam Rotha mogu li posuditi Jacobija i Paula China, jer sam imala jedan osjećaj.

Odvela sam Jacobija u stranu. – Treba mi velika usluga, Warren. Zamolila sam ga nadzire stan Joanne Wade na Russian Hillu. Zatim sam zamolila China da isto učini ispred kuće Jenksova bivšeg agenta, Grega Marksa.

Ako je Jenks zbilja vjerovao da mu je netko smjestio, to su bila dva mjesta na koja je mogao otići.

Jacobi me je pogledao kao da ga opet šaljem u potragu za šampanjcem. Čitavi odredi inspektora slijedili su tragove. – Što, dovraga, Lindsay... zašto?

Morao mi je vjerovati. – Zato jer mi je to pomalo smiješno, rekla sam, tražeći njegovu podršku. – Zašto bi Jenks ostavio taj prokleti smoking za sobom. Mislim da bi mogao krenuti na Joannu. Vjeruj mi na riječ.

Kad sam pridobila Warrena i Paula China, mogla sam samo sjediti kraj telefona. Nakon šest sati potrage, Nicholasu Jenksu i dalje nije bilo ni traga ni glasa.

113. poglavlje

Oko četiri sata, vidjela sam kako se Jill probija kroz gužvu ispred mogeg ureda. Činilo se kao daje spremna ubiti nekoga, vjerojatno mene.

– Drago mi je što si tu, rekla sam, zgrabivši je. – Vjeruj mi, molim te, Jill.

– Cindy je dolje, rekla je. – Popričajmo. Iskrale smo se van i našli je usred gomile novinara koji su nasrtali na svakoga tko bi sišao s trećeg kata. Nazvale smo Claire i za pet minuta sjedile smo za stolom u kafiću u istoj ulici.

Jenksov bijeg posve je poremetio moja nagađanja.

– Još misliš daje nevin? bez okolišanja je počela Jill. – To ovisi o tome gdje će se pojaviti. Obavijestila sam ih kako sam postavila dvojicu policajaca oko domova Grega Marksa i Joanne Wade.

– Zar čak i sada? Jill je odmahнула glavom i činilo se da će puknuti. – Lindsay, nevini ljudi ne bježe od policije.

– Nevini ljudi znaju pobjeći, rekla sam, – ako ne vjeruju u pravednost pravnog sustava!

Claire se osvrnula i nervozno progutala. – Dame, čini mi se da zadiremo u vrlo osjetljivo područje, u redu?

Pokrenut je lov na Jenksa – mogli bi ga na mjestu ubiti čim ga ugledaju – a istodobno govorimo o pokretanju slučaja protiv nekog drugog. Ako se ovo pročuje, glave će letjeti. Baš sada gledam u neke od tih lijepih glava.

– Lindsay, ako zbilja u to vjeruješ, onda moraš nekome reći, rekla mi je Jill. – Rothu, Merceru.

– Mercer je odsutan. A osim toga, svi žele pronaći Jenksa. Svejedno, tko bi, do vraga, povjerovao u ovu priču? Kao što si rekla, sve što imam je samo gomila pretpostavki.

– Jesi li rekla Raleighu? upitala je Claire. Klimnula sam.

– Što on misli?

– Za sada, vjeruje da je dlaka neoboriv dokaz. Jenksov bijeg nije pomogao mojem slučaju.

– Znala sam da mi se nešto na njemu sviđa. Jill se napokon malo nasmiješila.

Tražila sam Clairinu podršku.

– Teško je opovrgnuti tvoje viđenje stvari, Lindsay, uzdahnula je. – Jer, tvoj te nagon obično ne vara.

– Zašto onda ne uhitite Joannu, kao što je Lindsay predložila, rekla je Cindy. Što sam više bila s njom, to mi se više sviđala.

Ali kad je u pitanju bila odgovornosti, stvari su ipak postale vrlo nezgodne. Okrenula sam se Claire. – Je li nam promaklo nešto zbog čega bismo mogli osumnjičiti Joannu?

Ona je odmahнула glavom. – To smo već pretresli. Svi dokazi upućuju izravno na Nicholas Jenksa.

– Claire, govorim o nečemu što nam je bilo pred nosom, nečemu što nismo vidjeli.

– Voljela bih te podržati, Lindsay, rekla je Claire, – ali kao što sam rekla, već smo sve pretresli. Sve.

– Nešto mora postojati. Nešto što bi nam moglo reći je li ubojica muškarac ili žena. Ako je Joanna krivac, onda se ne razlikuje od ubojica koje sam uhvatila. Ona je nešto ostavila za sobom. Samo što to nismo vidjeli.

Jenks je ostavio nešto – ili je netko to ostavio umjesto njega – i mi smo ga pronašli.

– I sada bismo ga trebali tražiti, strogo je rekla Jill, – prije nego nađemo i četvrti par mladenaca.

Osjećala sam se usamljeno, ali jednostavno se nisam mogla predati. To ne bi bilo pravo. – Molim te, preklinjala sam Claire, – provjeri sve još jednom. Zbilja mislim da hvatamo pogrešnog čovjeka.

114. poglavlje

Pod slabim odblijeskom zrcala, ubojica je sjedio pred prodornim pogledom nježnih plavih očiju koje će uskoro postati sive.

Prvo je trebalo isprati svu plavu boju s kose, a zatim je iščetkati, stotinu puta, sve dok ne izgubi sjaj i blistavost.

– Ti si me na ovo nagnao, rekla je u licu koje se mijenjalo. – Prinudio si me da se opet pojavim. To sam mogla i očekivati. Voliš se igrati, zar ne, Nick?

Uzela je pamuk i nanijela osnovni sloj, bistar, ljepljivi balzam koji je mirisao na ljepilo. Premazala je svoje sljepoočnice, bradu i mekano mjesto između gornje usne i nosa.

Zatim je pincetom nanijela dlake na lice. Čuperke ride brade.

Lice je skoro bilo gotovo. Ali oči... svatko je mogao vidjeti da su to i dalje njezine oči.

Izvadila je par tamnih kontaktnih leća iz kutije. Navlažila ih je i raširila kapke da ih stavi u svako oko.

Trepnula je, vrlo zadovoljna učinjenim.

Bila je neprepoznatljiva. Preobrazba je bila završena.

Oči sada su zračile čeličnim, beživotnim sivilom.

Nicholasovom bojom.

Ona je bila on.

115. poglavlje

Claire me probudila iz dubokog sna. – Dolazi ovamo, zapovjedio je njezin glas. Ošamućeno sam žmirkala na sat. Bilo je pet i deset ujutro. – Da dođem kamo?

progundala sam.

– U prokletom sam uredu. U prokletom laboratoriju.

Čuvar će te pustiti unutra. Dolazi odmah.

Naslutila sam joj žurbu u glasu i trebalo mi je samo nekoliko sekunda da se posve razbudim. – U laboratoriju si?

– Od pola tri noćas, spavalice. Radi se o Nicholasu Jenksu. Mislim da sam nešto otkrila. I, Lindsay, to će te oboriti s nogu.

U to doba, trebalo mi je samo deset minuta do mrtvačnice. Parkirala sam ispred ulaza na mjestu rezerviranom za službena vozila i odjurila unutra. Kosa mi je bila raščupana, a na sebi sam imala samo majicu i traperice.

Stražar je pritisnuo dugme i pustio me unutra. Očekivao me je. Claire me je dočekala na ulazu u laboratorij.

– U redu, rekla sam, – očekujem nešto važno.

Nije odgovorila. Samo me je gurnula kroz vrata laboratorija, bez riječi pozdrava ili objašnjenja.

– Opet smo u Hyattu, počela je. – Umorstvo broj jedan.

David Brandt se sprema otvoriti vrata. Ti budi mladoženja, rekla je. Stavila mi je ruku na rame i lagano me počela spuštati. – A ja ću biti ubojica.

Iznenadujem te dok otvaraš vrata i ubadam te – desnom rukom – ali to sada nije bitno.

Stavila je šaku ispod moje lijeve dojke. – Ti padaš i kasnije te nalazimo na istom mjestu, na mjestu zločina.

Klimnula sam, dajući joj do znanja daje do sada pratim.

– Što nalazimo oko tebe? upitala je, širom otvorenih očiju.

U glavi sam zamislila taj prizor. – Bocu šampanjca, jaknu smokinga.

– Istina, ali nisi sasvim pogodila. – Krv... mnogo krvi.

– Bliže si. Sjećaš se, mladoženja je umro od srčanog udara zbog elektromehaničkog poremećaja rada srca. Jednostavno smo pretpostavili daje umro od straha.

Ja sam ustala i pogledala u pod. Zatim mi je iznenada sinulo, baš kao daje tijelo bilo preda mnom.

– Urin.

– Točno! uzviknula je Claire. – Našli smo manje tragove urina. Na njegovim cipelama, na podu. Ukupno oko šest kubičnih centimetara koje sam uspjela sačuvati.

Bilo je logično pretpostaviti daje mladoženjin – pražnjenje crijeva i mjehura je prirodna reakcija na nagli strah ili smrt. Ali, sinoć sam razmišljala. I u Clevelandu su pronašli tragove urina. A ovdje, u Hyattu, nikad ga nisam testirala. Zašto bih?

Pretpostavljala sam da urin pripada Davidu Brandtu.

– Ali ako se ti nalaziš tu, sklupčana na podu, a ja sam ubojica koji stoji iznad tebe, a mokraća je tu, rekla je, pokazujući na pod oko mene, – čiji je to onda, do vraga, urin?

Pogledale smo se. Bio je to jedan od onih trenutaka prosvjetljenja. – Ubojičin, rekla sam.

Claire mi se nasmiješila kao nekom pametnom studentu. – Anali sudske medicine obiluju primjerima ubojica koji se 'olakšavaju' nakon ubojstva, stoga pišanje nije nimalo neobično. Živci su mu vjerojatno bili krajnje napeti. A ja, takva kakva jesam, opsjednuta i najmanjim pojedinostima, sačuvala sam urin u bočici u hladnjaku, bez da sam znala zašto. A stvar je u sljedećem: urin se može testirati. – Testirati? Zbog čega?

– Da se otkrije spol, Lindsay. Urin može otkriti spol osobe.

– Isuse, Claire. Bila sam posve osupnuta.

Odvela me je u laboratorij, do pulta na kojem su se nalazila dva mikroskopa, nekakve kemikalije u bocama i jedan uređaj koji sam prepoznala sa satova kemije. Bila je to centrifuga.

– U urinu ne postoje posve uočljive naznake spola, ali po nečemu se ipak može otkriti. Prvo sam uzela uzorak i stavila ga u centrifugu s kalijevim hidroksidom, pomoću kojeg se odstranjuju nečistoće u kulturi krvi. Rekla mi je da pogledam kroz prvi mikroskop.

– Vidiš li te sitne, tanke grančice s malim nakupinama zrnatih stanica? To je Candida albicans.

Blijedo sam je pogledala.

– To su stanice kvasca, draga moja. Ovaj urin govori o velikoj količini kvasca. Muškarci ga nemaju.

Počela sam se smiješiti, ali prije nego sam uspjela išta reći, ona je nastavila. – Zatim sam stavila i drugi uzorak pod mikroskop i povećala ga tri tisuće puta. Pogledaj ovo.

Nagnula sam se nad mikroskopom i pogledala kroz okular.

– Vidiš te tamne, srpaste stanice koje plivaju? upitala je Claire. – Da.

– Crvena krvna zrnca. Mnogo njih.

Ja sam podigla glavu od mikroskopa.

– Nema ih u muškom urinu. Ni blizu takvoj brojnosti. Ne, ukoliko im bubrezi ne krvare. A koliko mi je poznato, nitko od naših glavnih osumnjičenika nije pokazivao takve znakove.

– Ili, polako sam odmahнула glavom, – ukoliko ubojica nije imao menstruaciju.

116. poglavlje

Jurila sam u Claire, polako shvaćajući što mi govori.

Nicholas Jenks cijelo je vrijeme govorio istinu.

Nije bio u sobi one noći kada su ubijeni David i Melanie Brandt. Nije bio ni u Napi. Vjerojatno nigdje ni blizu Dvorane slavni u Clevelandu. Od slijepe mržnje prema Jenksu nisam vidjela ništa drugo. Svi smo vjerovali u činjenicu daje kriv.

Svi dokazi – dlaka, jakna i šampanjac – bili su jedna nevjerovatna obmana; Jenks je bio majstor neočekivanih svršetaka, ali netko je smjestio majstoru.

Zagrlila sam Claire. – Najbolja si.

– Nego što. Ne znam što to dokazuje, odgovorila je, tapšući me po leđima, – ali osoba koja je stajala iznad onog jadnog mladoženje bila je žensko. A isto tako sam sigurna da je ona Davida Brandta na smrt izbola desnom rukom.

U glavi mi se vrtjelo. Jenks je bio slobodan i tražile su ga stotine policajaca – ali on je bio nevin.

– Onda? Claire me pogledala i nasmiješila se.

– To su druge najbolje vijesti koje sam čula danas, rekla sam.

– Druge najbolje?' Uzela sam je za ruku. Rekla sam Claire ono što mi je rekao Medved. Opet smo se zagrlile. Čak smo malo i zaplesale pobjednički ples. Zatim smo se obje bacile na posao.

117. poglavlje

Kada sam se popela u ured, radijem sam nazvala Jacobija.

Sirotan, još je bio pred stanom Joanne Wade na uglu Filberta i Hydea. – Je li sve u redu, Warren?

– Ništa što tuš i par sati sna ne mogu izliječiti. – Reci mi što se događa.

– Što se događa, rekao je Jacobi, kao da nevoljko lista svoje bilješke. – Jučer u četiri i petnaest poslijepodne izašla je van i otišla u teretanu Gold u istoj ulici. U šest i deset izlazi i kreće u trgovinu kavom Pasqua u ulici i izlazi van s najlonskom vrećicom. Mislim da je riječ o prženoj kavi. Zatim odlazi u butik Contempo i izlazi bez daje išta kupila. Boxerova, valjda nova jesenska odjeća još nije stigla. Zatim se vraća kući. Pali svjetla na trećem katu. Mislim da je pekla piletinu, nisam siguran – bio sam tako jebeno gladan da mi se činilo da umišljam. Oko deset i dvadeset pet je ugasila svjetla.

Otad čini ono što bih i ja volio. Lindsay, zašto si me poslala u ovaj nadzor, poput kakvog novaka?

– Zato jer će Nicholas Jenks pokušati pronaći svoju bivšu ženu. Uvjeren je da mu je ona smjestila. Mislim da on zna da je Joanna ubojica.

– Želiš me razveseliti, Boxerova, dati smisao mome životu?

– Možda. A što kažeš na ovo... mislim daje ona krivac.

Odmah mi javi ako ugledaš Jenksa.

Chris Raleigh je došao oko osam, iznenađeno gledajući moje krmeljive oči i neuredan izgled. – Možda bi se ujutro trebala počestljati.

– Claire me nazvala u pet i deset. Jutros u pola šest sam bila u mrtvačnici.

Čudno me je pogledao. – Zašto, do vraga?

– Malo je teže objasniti. Želim te upoznati s mojim prijateljicama.

– Prijateljicama? U osam ujutro?

– Da. To su moje cure.

Izgledao je posve zbunjen. – Jesam li što propustio?

– Chris, zgrabila sam za ruku, – mislim da smo riješili slučaj.

118. poglavlje

Sat vremena kasnije okupila sam sve koji su radili na Jenksovu slučaju, nadajući se da je to posljednji put.

Nicholas Jenks navodno je bio viđen nekoliko puta – u Tiburonu pokraj marine, te južno od Marketa, na okupljalištu beskućnika. Obje dojave bile su lažne.

Obmanuo nas je i što je duže bio slobodan, nagađanja su bila sve veća.

Okupili smo se u slobodnoj sobi za ispitivanje kojom su se ponekad služili oni iz Poroka. Claire je uspjela prokrijumčariti Cindy iz predvorja, a zatim smo nazvale Jill.

– Vidim da smo spustili kriterije, prokomentirala je Jill kada je ušla u sobu i ugledala Chrisa.

Raleigh je također djelovao iznenađeno. – Ne obazirite se na mene – ja samo predstavljam muškarce.

– Sjećaš se Claire i Jill Bernhardt iz ureda okružnog tužitelja, rekla sam. – Ovo je Cindy. Možda je se sjećaš iz Nape. Mi smo ekipa.

Chris je polako gledao njihova lica, a zatim mu se pogled zaustavio na meni. – Vi surađujete zajedno, neovisno o policijskim jedinicama?

– Ne pitaj, rekla je Jill, smjestivši se na drvenu stolicu.

– Samo slušaj.

U tijesnoj i uskoj sobi sve su oči bile uprte u mene. Ja sam pogledala Claire. – Želiš li početi?

Klimnula je i preletjela pogledom preko okupljenih kao da se sprema održati govor na medicinskoj konferenciji. – Na Lindsayin zahtjev, cijelu sam se noć bavila ovim trima slučajevima; tražila sam sve što bi moglo teretiti Joannu. Isprva nisam ništa pronašla. Ništa osim istog zaključka, donesenog na osnovi kuta ubodnih rana na prvim žrtvama, da je ubojica bio dešnjak. No, Jenks je ljevak i bilo je jasno da je takav dokaz neodrživ.

– Zatim sam primijetila nešto što mi je prije promaklo. Na prvom i trećem mjestu zločina pronađeni su tragovi urina. Osobno mislim da ni ja ni mrtvozornik u Clevelandu nismo mnogo o tome razmišljali. No, dok sam razmišljala o mjestima zločina, lokacije urina nisu pružale nikakva smisla. Rano jutros, i to vrlo rano, otišla sam u laboratorij i obavila određena testiranja.

Svi su u sobi bili bez daha.

– Urin koji smo pronašli u Grand Hyattu pokazao je velike količine kvasca, kao i neobično velik broj crvenih krvnih zrnaca. Crvena krvna zrnca u takvoj količini javljaju se u urinu tijekom menstruacije. Uz količinu kvasca, urin nesumnjivo pripada ženi. Davida Brandta je ubila žena i uopće ne sumnjam daje ta ista žena počinila zločine i u Clevelandu.

Jill je trepnula, posve zbunjena. Cindvne žarko crvene usne raširile su se u osmijeh nevjerice.

Raleigh je samo odmahnuo glavom.

– Jenks nije ubojica, rekla sam. – To mora biti Joa-nna.

On ju je zlostavljao, a zatim ju je odbacio zbog svoje nove žene, Chessy, i to kratko prije nego je postao bogat. Joanna ga je dvaput pokušala tužiti, ali bez uspjeha. Zadovoljila se nagodbom mnogo puta manjom od onoga što bi dobila godinu dana kasnije.

Gledala je kako on postaje slavan i bogat i kako započinje novi, naizgled sretan život.

Chris je bio začuđen. – Doista vjerujete da bi to žena mogla fizički izvesti? Prve žrtve bile su izbodene, a druge je netko vukao dvadeset, trideset metara do mjesta gdje su bačene.

– Nisi ju vidio, odgovorila sam. – Znala je kako će smjestiti Jenksu. Poznavala je njegov ukus, znala je za njegova ulaganja i imala je pristup njegovim osobnim stvarima.

Čak je radila u Saksu.

Cindy je upala: – Bila je jedna od malobrojnih ljudi koji su znali za knjigu Zauvijek djeveruša.

Ja sam klimnula prema Jill. – Imala je sredstva i motiv i prokleta sam sigurna daje za to imala i volju.

Uistinu težak muk ispunio je prostoriju.

– Kako onda želite ovo odigrati? konačno je rekao Chris. – Pola policije traži Jenksa.

– Želim obavijestiti Mercera i pokušati privesti Jenksa bez da ga tko ubije. Zatim bih krenula dalje i razotkrila Joannu. Provjerila bih telefonske pozive i kreditne kartice. Ako je i ona bila u Clevelandu, nešto će je povezati s mjestom zločina. Mislim da ćeš se sada složiti, rekla sam Jill, – da imamo dovoljno za nalog za premetačinu.

Jill je klimnula, isprva nesigurno, a zatim odlučnije.

– Samo, nemoguće je povjerovati da poslije svega ovoga još moramo braniti tog gada.

Iznenada, začulo se glasno kucanje na staklenom prozorčiću na vratima. Prekinuo nas je inspektor John Keresty, pripadnik posebne jedinice.

– Radi se o Jenksu. Viđenje na Pacific Heightsu.

119. poglavlje

Raleigh i ja smo skočili, gotovo istodobno, i otrčali u zapovjedno središte.

Ispalo je da je Jenks viđen u predvorju nekog malog hotela po imenu El Drisco. Opazio gaje pikolo. I to bez lisičina na rukama. Sada je bio na ulici, negdje na Pacific Heightsu.

Zašto tamo? U glavi sam prevrtala mogućnosti. Zatim sam shvatila.

Ondje je živio Greg Marks.

Uzela sam radio i javila se Paulu Chinu, koji je još uvijek nadzirao agentov stan. – Paule, budi na oprezu, rekla sam mu. – Jenks se možda uputio prema tebi. Viđenje na Pacific Heightsu.

Oglasio se moj mobitel. To je bio Jacobi. Sve se događalo odjednom.

– Boxerova, sve raspoložive jedinice čekaju Jenksa na Heightsu oko kilometar i pol odavde. I ja krećem tamo.

– Warrene, ne idi! viknula sam u slušalicu. I dalje sam bila uvjerena daje Joanna ubojica. Nisam je mogla ostaviti bez nadzora, pogotovo jer je Jenks bio na slobodi. – Ostani gdje jesi.

- Ovo je prioritet, suprotstavio se Jacobi. – Osim toga, ovdje se ništa ne događa. Pozvat ću ophodnju da me zamijene.
- Jacob' viknula sam, ali on je već bio prekinuo i krenuo prema Heightsu. Okrenula sam se Chrisu. – Warren je napustio mjesto ispred Joannine kuće.
- Iznenada je Karen, naša civilna službenica, viknula: – Lindsay, imaš poziv na jedinici.
- Idemo na teren, viknula sam. Stavila sam pištolj u korice i zgrabila ključeve automobila.
- Tko je?
- Kaže da ćeš htjeti pričati s njime o Jenkovu slučaju, rekla je Karen. – Kaže da se zove Phillip Campbell.

120. poglavlje

- Smrzla sam se, pogledala Raleigha, a zatim odjurila natrag do svog radnog stola.
- Dala sam znak Karen da prebaci poziv. Istodobno sam Raleighu ispod glasarekla: – Otkrijete odakle zove.
- Čekala sam kao u transu; sekunde su mogle presuditi.
- U grudima me stezalo. Zatim sam podigla slušalicu.
- Znaš tko je na telefonu, rekao je arogantni glas Nicholasa Jenksa.
 - Znam. Gdje si?
 - Nema šanse, inspektorice. Zovem vas za svaki slučaj, samo da bih vam rekao da nisam nikoga ubio. Ja nisam ubojica.
 - Znam to, rekla sam mu.
 - Djelovao je iznenađeno. – Znate?
 - Nisam mogla reći Jenksu tko je ubojica. Ne dok je bio na slobodi. – Obećavam, možemo dokazati da vi niste ubojica. Recite mi gdje se nalazite.
 - Hej, znate što? Ne vjerujem vam, rekao je Jenks.
 - Osim toga, prekasno je. Rekao sam vam da ću uzeti stvar u svoje ruke. Riješit ću ta ubojstva umjesto vas.
 - Jenks je mogao prekinuti svakog trenutka i mi bismo ga izgubili. Ovo je bila moja jedina prilika. – Jenks, naći ću se s vama. Gdje god vi hoćete.
 - Zašto bih se htio naći s vama? Nagledao sam vas se dovoljno za cijeli život.
 - Zato jer znam tko je ubojica, rekla sam mu.
 - Ono što je sljedeće rekao posve me iznenadilo.
 - Znam i ja.
 - A zatim je prekinuo.

121. poglavlje

- Cesta... Market... Taylor... Ulice su letjele dok su rotacijska svjetla na krovu Raleighova automobila divlje bljeskala. Ellis. Larkin.
- Jurili smo uz ulicu Hyde prolazeći kroz zatvorene semafore, a zatim smo preskakali preko prijevaja na Nob Hillu. Za svega nekoliko minuta stigli smo na Russian Hill.
- Joanna je živjela na najvišem katu kuće na uglu Filberta i Hydea. Više nismo mogli čekati da je razotkrijemo. Jenks je bio na slobodi; vjerojatno ju je napao u njezinoj kući. Sada je jedini cilj bio spriječiti još ubojstava.

Usporili smo i ugasili svjetla dok smo prilazili tihim, strmim ulicama. Kuća je bila bez nadzora oko petnaest minuta. Nisam znala je li Joanna kući. Kao ni gdje je do vraga bio Jenks.

Chris se zaustavio uz pločnik. Provjerili smo svoje pištolje i odlučili što dalje.

Zatim sam nešto ugledala i ostala bez daha.

Chris je vidio isto. – Kriste, tu je.

Iz jedne uske uličice dvije kuće dalje, pojavio se muškarac s bradom, odjeven u široki sportski kaput.

Kada je izašao ogledao se lijevo-desno, a zatim se uputio niz ulicu.

Raleigh je izvadio pištolj i otvorio vrata. Ja sam u nevjerici pogledala malo bolje, a zatim ga zgrabila.

– Čekaj. Pogledaj malo bolje, Chris.

Oboje smo zinuli od čuda. Izgledao je isto: nepogrešiva kratka kosa i prosjeda riđa brada. Ali to nije bio Jenks.

Lik je bio mršaviji, skladniji; kosa je bila zabačena na leđa i bila je duga, ne kratka. Toliko sam uspjela vidjeti.

To je bila žena.

– To je Joanna, rekla sam.

– Gdje je Jenks? promrsio je Chris. – Ovo postaje sve jezivije.

Promatrali smo tu priliku dok je išla ulicom, a u glavi mi se rojilo bezbroj mogućnosti. To jest bilo jezivo.

– Slijedit ću je, predložio je Chris. – Ti idi gore – uvjeri se da je to ona. Ja ću pozvati pojačanje. Hajde, Lindsay. Idi!

Sljedećeg trenutka izašla sam van iz vozila i počela prelaziti ulicu prema Joanninu stanu. Chris je polako Taurusom krenuo niz ulicu.

Stiskala sam dugmad na ulazu sve dok se nije javio neki ljutiti ženski glas. Predstavila sam se i jedna je sjedokosa žena izašla iz stana do ulaznih vrata. Rekla je da je ona kućevlasnica.

Pokazala sam joj značku i rekla joj da hitno pronađe ključ. Zatim sam joj rekla da se vrati u stan.

Izvukla sam pištolj i otkočila ga. Sloj vrućeg znoja na mom licu i vratu bio je sve deblji.

Došla sam do Joannina stana na trećem katu. Srce mi je lupalo. – Oprezno, Lindsay, govorio mi je neki unutarnji glas. Zatim sam osjetila prijeteću jezu. Je li Nicholas Jenks zbilja mogao biti tu?

Tijekom svoje policijske karijere puno puta sam uli-jetala u opasnost, ali ovo je bilo neusporedivo opasnije.

Ugurala sam ključ stana u bravu i otključala vrata, a zatim sam ih gurnula nogom.

Vrata su se širom otvorila, otkrivši osvjetljeni i stilski ukrašen stan Joanne Wade.

– Ima li koga? viknula sam.

Nije bilo odgovora.

U dnevnoj sobi nije bilo nikoga, kao ni u blagovaonici i kuhinji. Vrč za kavu bio je u sudoperu. Na stolu je bio Chronicle otvoren na rubrici Susreti.

Nikakvih znakova da sam bila u kući psihopata. To me je mučilo.

Krenula sam dalje. Još časopisa – Hrana i vino, San Francisco – ležalo na stoliću za kavu. Nekoliko knjiga o položajima joge.

U spavaćoj sobi krevet nije bio namješten. Cijeli stan odisao je osjećajem opuštenosti i dobrodošlice.

Joanna Wade živjela je kao i svaka druga normalna žena. Čitala je, pila kavu u kuhinji, vodila vježbe, plaćala račune. Ubojice su bili zaokupljeni svojim žrtvama. Sve ovo nije imalo smisla.

Ušla sam u glavnu kupaonicu.

– K vragu! Slučaj je posljednji put skrenuo u nepovrat.

Na podu je odjevena u tajice ležala Joanna Wade.

Ležala je naslonjena na kadu i gledala me je – zapravo, još je gledala u svojeg ubojicu. Oči su joj bile širom otvorene i ispunjene strahom.

Ubojica se poslužio nožem. Jenks? Ako ne on, onda tko?

– O, Kriste, rekla sam. U glavi mi se zavrtjelo do bola.

Pohitala sam do nje, ali više ništa nisam mogla učiniti.

Opet je sve krenulo nizbrdo. Kleknula sam iznad mrtve žene, kada je jedna konačna, potresna misao zaživjela u mojoj glavi: Ako Joanna nije bila ubojica, koga je Chris slijedio?

122. poglavlje

Kroz nekoliko minuta, dva policijska automobila zakočila su ispred kuće. Poslala sam policajce na treći kat do stravičnog Joanninog tijela, ali misli su mi bile usmjerene na Chrisa. I na onoga koga je slijedio.

U onih deset, možda dvanaest minuta koje sam provela u stanu nije mi se javljao. Bila sam zabrinuta.

Slijedio je ubojicu, istog ubojicu koji je maloprije ubio i Joannu Wade.

Otrčala sam dolje do otvorenog policijskog vozila i obavijestila zapovjedno središte što se dogodilo. U glavi su mi se sukobljavale sumnje. Je li to ipak bio Jenks? Je li Jill možda bila u pravu? Je li se on poigravao s nama, još od samog početka? Je li on sve namjestio, čak i dojavu daje viđen na Pacific Heightsu?

Ali, ako je to zbilja bio on, zašto bi je sada ubio? Jesam li mogla spriječiti Joanninu smrt? Što se do vraga događalo? I, k vragu, gdje je Chris!

Mobitel mi se konačno oglasio. Na moje veliko olakšanje, bio je to Chris.

– Gdje si? rekla sam. – Na smrt si me uplašio. Ne čini mi to.

– Ovdje sam, kod marine. Sumnjivac je u plavom Saabu.

– Chris, budi oprezan. To nije Joanna. Joanna je mrtva.

Leži u svom stanu više puta izbodena.

– Mrtva je? progundao je. Osjećala sam kako polako prihvaća gorku istinu. – Tko onda vozi ovaj Saab ispred mene?

– Reci mi gdje se točno nalaziš.

– Na križanju Chestnuta i Scotta. Sumnjivac se upravo zaustavio uz pločnik. Sumnjivac izlazi iz automobila.

To je nekako zvučalo poznato. Chestnut i Scott? Što se nalazilo tamo? Dok su policijska vozila kočila ispred Joannina stana, ja sam naprezala sve moždane vijuge ne bih li shvatila vezu.

– Udaljava se od automobila, Lindsay. Počinje trčati.

Zatim sam shvatila. Fotografija koju sam gledala u Jenksovoj kući. Prekrasna, savršena kupola obasjana mjesecinom. Palača lijepih umjetnosti. Mjesto gdje se on oženio.

– Mislim da znam kamo ide! viknula sam. – U Palaču lijepih umjetnosti.

123. poglavlje

Uskočila sam ujedno od parkiranih policijskih vozila, uključila sirenu i odvezla se sve do Presidia. Trebalo mi je manje od sedam minuta. Automobili su se sklanjali preda mnom, a ja sam jurila niz ulicu Lombard prema Richardsonu, sve do južnog dijela Presidia. Ispred mene

se nalazila zlatna rotonda Palače lijepih umjetnosti, moćno se izdižući iznad mirnog, obasnog jezera.

Ugledala sam Chrisov plavi Taurus. Bio je poprijeko parkiran na kraju parka. Zakočila sam i parkirala do njega. Nigdje nije bilo drugih policajaca.

Zašto nije stiglo pojačanje? Što se, do vraga, sada događa?

Otkočila sam pištolj i spustila se u park ispod divovske rotonde. Nikako nisam mogla čekati.

Iznenadili su me ljudi koji su trčali prema meni, dalje od rotonde.

– Netko puca, vikao je jedan od njih.

Iznenada, noge su mi poletjele. – Bježite! Ja sam policajka! vikala sam, sudarajući se s ljudima koji su trčali pokraj mene.

– Tamo je naoružani manijak, netko je plakao.

Trčala sam uz jezero duž masivnog zida mramorne kolonade. Ispred se nije ništa čulo. Nikakvi pucnjevi.

Držeći pištolj u ruci, obilazila sam uglove dok nisam ugledala glavnu rotundu. Iznad mene su se dizali veliki korintski stupovi ukrašeni junačkim reljefima.

U daljini sam čula glasove: jedan podrugljivi ženski glas.

– Nick, sami smo, ti i ja. Zamisli samo. Zar to nije romantično?

Čula sam i jedan muški glas, Jenksov. – Pogledaj se, bijedna si. Kao i uvijek.

Glasovi su odzvanjali ispod velike kupole glavne rotonde.

Gdje je bio Chris? I gdje je bilo pojačanje?

Policija je već trebala stići. Zadržala sam dah, načulivši uši ne bih li uspjela čuti prve policijske sirene. Svaki moj korak odzvanjao je sve do kupole.

– Što hoćeš? čula sam Jenksov glas koji je odzvanjao od kamena. Zatim je žena vikala: – Hoću da ih zapamtiš. Sve žene koje si pojebao.

Još uvijek ni traga Chrisu. Bila sam napeta od brige.

Odlučila sam običi niske lukove koji su vodili do glasova. Sagnula sam se iza ugla kolonade.

Zatim sam ugledala Chrisa. O, Bože! Sjedio je naslonjen na stup i promatrao što se odvijalo.

Prvo što sam htjela reći bilo je: – Chris, dolje, netko će te vidjeti. No sve se odvijalo kao na usporenoj snimci i oči su mi bile brže od mozga.

Zatim sam osjetila veliki strah, mučninu i tugu.

Chris nije gledao i nije se skrivao.

Košulja mu je sprijeda bila oblivena krvlju.

Sva moja policijska obuka pala je u vodu. Htjela sam vrištati, plakati. Jedva sam se uspjela tomu oduprijeti.

Dvije tamne krvave mrlje natopile su Chrisovu košulju.

Noge su mi bile oduzete. Nekako sam se uspjela natjerati da mu pridem. Kleknula sam. Srce mi je divlje lupalo.

Chrisov pogled bio je odsutan, njegovo lice sivo poput kamena. Opipala sam mu bilo i osjetila slabašno kucanje srca.

– O, Chris, ne. Prigušila sam jecaj.

Kad sam to rekla, on je podigao pogled. Oči su mu zablistale kada je ugledao moje lice. Usne su mu se raširile u slabi osmijeh. Soptao je i teško disao.

Oči su mi se ispunile suzama. Pritisnula sam rane na njegovim prsima, pokušavajući zaustaviti krvarenje. – O, Chris, izdrži. Samo izdrži. Dovesť ću pomoć.

Posegnuo je za mojom rukom. Pokušao je govoriti, ali ispustio je samo jedan slabašni, grleni šapat. – Ne govori. Molim te.

Otrčala sam natrag do policijskog vozila i uputila poziv preko radija. – Policajac ranjen, policajac ranjen, vikala sam. – 406. Ponavljam, 406! – bio je to standardni policijski signal na uzbunu. – Policajac ranjen, kod rotonde Palače lijepih umjetnosti. Hitno tražim pojačanje specijalaca. Moguće opažanje Nicholasa Jenksa. Drugi policajac je na licu mjesta. Ponavljam, 406, hitno.

Čim su riječju – Primljeno potvrdili moju lokaciju, bacila sam radio i vratila se natrag.

Kada sam došla do njega, Chris je i dalje plitko disao.

Na usnama mu je bio krvavi mjehurić. – Volim te, Chris, prošaptala sam, stižući mu ruku.

U rotondi preda mnom odjekivali su glasovi. Nisam ih razumjela, ali to su bili isti muškarac i žena. Zatim se začuo pucanj!

– Idi, prošaptao je Chris. – Izdržat ću.

Ruke su nam se dotakle.

– Štitim ti leđa, promrmljao je s osmijehom. Zatim me je odgurnuo.

Ja sam odjurila i izvukla pištolj, dvaput se osvrnuvši.

Chris je promatrao – čuvao mi je leđa.

Trčala sam pognuta niz cijelu najbližu kolonadu i izašla sa strane glavne rotonde. Glasovi su jače odzvanjali. A onda mi je nešto prikovalo pogled.

Nalazili su se ravno preko puta bazilike. Jenks, u bijeloj košulji. Držao se za ruku iz koje je krvarilo. Bio je ranjen.

A preko puta njega, držeći pištolj i odjevena u mušku odjeću, stajala je Chessy Jenks.

124. poglavlje

Izgedala je bizarno, nimalo na nalik ljepotici kakva je bila. Kosa joj je bila tamna i obojana sivom i crvenom.

Na licu su joj još su bili tragovi njezine maske, muški zalisci i čuperci prosijede riše brade.

Čvrsto je držala pištolj, uperivši ga ravno u njega.

– Imam dar za tebe, Nick.

– Dar? očajnički je rekao Jenks. – O čemu, do vraga, govoriš?

– Zbog toga smo tu. Želim obnoviti naše zavjete. Chessy je izvadila malu vrećicu iz jakne i bacila mu je pred noge. – Hajde. Otvori je.

Nicholas Jenks je ukočeno kleknuo i uzeo vrećicu.

Otvorio ju je i sadržaj joj istresao na dlan. Blenuo je od užasa.

Šest prstenova koji su nedostajali.

– Isuse, Chessy, zamucuo je. – Ti nisi normalna. Što će mi ovo? Ispružio je jedan prsten. – Zbog ovoga ćeš u plinsku komoru.

– Ne, Nick, rekla je Chessy, odmahujući glavom. – Hoću da ih progutaš. Riješi se dokaza umjesto mene.

Jenksa su te riječi trgnule. – Želiš da učinim što?

– Progutaj ih. Svaki prsten pripada jednoj osobi koju si uništio. Nekome čiju si ljepotu ubio. Bili su nevini – poput mene. Mlade djevojke na dan vjenčanja. Sve si nas ubio, Nick – mene, Kathy, Joannu. Stoga nam se nekako oduži. Ovim te prstenom vjenčavam.

Jenks je zurio i vikao na nju. – Dostaje, Chessy!

– Ja ću reći kada je dosta. Ti voliš igre, zato igray. Ovoga puta igray moju igru. Progutaj ih! Uperila je pištolj u njega. – Nema smisla zavaravati se da neću pucati, zar ne, dragi?

Jenks je uzeo jedan prsten i primaknuo ga ustima. Ruka mu je strahovito drhtala.

– To je bila Melanie, Nicky. Svidjela bi ti se. Atletski građena... skijašica... voljela je roniti. Tvoj tip, ha? Borila se do samog kraja. Ali ti ne voliš kad se borimo, zar ne?

Voliš imati potpunu kontrolu.

Napela je pištolj i uperila ga Jenksu u glavu.
Jenks je stavio prsten u usta. Progutao gaje s mučnim izrazom na licu.
Chessy je gubila nadzor nad sobom. Jecala je, drhtala.
Ja više nisam mogla čekati.
– Policija, viknula sam. Zakoračila sam naprijed, uperivši svoju 38-icu u nju.
Ona se okrenula prema meni, nimalo iznenađena, a zatim opet prema Jenksu. – On mora biti kažnjen!
– Gotovo je, rekla sam, oprezno joj prilazeći. – Molim te, Chessy, dosta ubijanja.
Pogledala me je, kao da je iznenađena spoznala što je postala i kakve je grozne stvari učinila.
– Žao mi je... žao mi je zbog svega što se dogodilo – osim zbog ovoga!
Zatim je zapucala. U Jenksa.
I ja sam zapucala – u nju.
Chessyno vitko tijelo poletjelo je unatrag, snažno udarivši u zid. Pala je i sklupčala se ispred njega. Njezine lijevke oči su se raširile i usta su joj se širom otvorila.
Pogledala sam i vidjela daje promašila Jenksa. On je u nevjerici zurio u nju. Nije vjerovao daje za to bila sposobna, nije mislio da gaje toliko mrzila. Još uvijek je vjerovao da vlada njome i da ga vjerojatno još uvijek voli.
Otrčala sam do nje, ali bilo je prekasno. Oči su joj već bile zacakljene i krv joj je tekla iz grudi. Primila sam je za glavu i shvatila koliko je bila lijepa – poput Melanie, Rebecce i Kathy – a sada je i ona bila mrtva.
Nicholas Jenks se okrenuo prema meni. Stenjao je od olakšanja. – Rekao sam ti... rekao sam ti da sam nevin.
Pogledala sam ga s gađenjem. Osmero ljudi je bilo mrtvo. Mladenci, Joanna, a sada i njegova vlastita žena. Rekao sam ti da sam nevin. Je li to mislio reći?
Zamahнула sam i udarila ga šakom posred zuba.
Osjetila sam da se nešto razbilo kada je Jenks pao na koljena. – Toliko o tvojoj nevinosti, Jenks!

125. poglavlje

Trčala sam i shvatila da više ne znam ni što činim niti gdje se nalazim. Moji su me nagoni nekako vratili do mjesta gdje je ležao Chris.
Još uvijek je bio naslonjen na stup u istom položaju.
Izgledao je kao da čeka moj povratak.
Odjurila sam do njega i kleknula što sam bliže mogla.
Vidjela sam policiju i hitnu pomoć kako napokon stižu.
Zašto im je trebalo tako dugo?
– Što se dogodilo? upitao je Chris šapatom. Jedva sam ga mogla čuti.
– Sredila sam je, Chris. Chessv Jenks je bila ubojica.
Uspio je klimnuti. – Bravo, djevojko, prošaptao je. Zatim se slabašno nasmiješio i umro na mojim rukama.
Nikad nisam mogla zamisliti, a kamoli sanjati, da će Chris prvi umrijeti. Bio je to strahovit i užasan šok. Bilo je nezamislivo, nemoguće povjerovati.
Prislonila sam glavu na njegova prsa. Nije disao i srce mu nije kucalo. Osjećala se samo strašna mirnoća. Sve se činilo nestvarnim.
Zatim su mu bolničari nastojali pomoći. Junački su pokušavali pomoći mu, ali sve je bilo uzalud. Ja sam samo sjedila i držala ga za ruku.
Osjećala sam veliku prazninu i nevjerovatnu tugu.
Plakala sam, ali nešto sam mu morala reći; morala sam reći Chrisu jednu posljednju stvar.

– Medved mijе rekao, Chris. Bit ću dobro.

126. poglavlje

Nisam se mogla ni približiti svojem uredu u Palači.

Dobila sam tjedan dana dopusta. Mislila sam uzeti još tjedan dana godišnjeg. Sjedila sam u stanu, gledala stare filmove na videu, odlazila na terapije i trčala pokraj marine.

Čak sam i kuhala i sjedila vani na terasi gledajući Zaljev, baš kao s Chrisom one prve noći. Tih večeri sam znala biti zbilja pijana i igrala sam se svojim pištoljem.

Slatka Martha me je spriječila da se ne ubijem. Ona, i činjenica da bih izdala uspomenu na Chrisa ako si oduzmem život. Nisam to mogla učiniti. Također, djevojke mi nikad ne bi oprostile.

Osjećala sam pukotinu u srcu, veću i bolniju nego ikad prije, neusporedivu čak i s Neglijem. Osjetila sam se lišena društva, lišena obveza. Claire me je nazivala triput dnevno, ali ja nisam mogla dugo pričati, čak ni s njom.

– Nisi ti kriva, Lindsay. Nisi ništa mogla učiniti, tješila me je.

– Nekako sam to znala, odgovorila sam. Ali jednostavno nisam mogla uvjeriti sebe daje to istina.

Uglavnom, nastojala sam se uvjeriti da moj život još uvijek ima svrhu. Ubojstva mladenaca bila su riješena.

Nicholas Jenks je bez imalo srama uzdizao svoj zvjezdani status u časopisima Dateline i 20/20.

Izgledalo je da se Negli povlači. Chris je bio mrtav.

Pokušavala sam smisliti što ću dalje. Na pamet mi nije padalo ništa posebno.

Zatim sam se sjetila što sam rekla Claire kada sam se najviše bojala Neglija. – Jedino što mijе pružalo snagu da nastavim dalje bila je želja da uhvatim ubojicu.

Nije se radilo samo o dobru ili zlu. Nije se radilo o krivnji ili nevinosti. Radilo se o onome u čemu sam bila dobra i što sam voljela raditi.

Četiri dana nakon pucnjave nazočila sam Chrisovu pogrebu. Sprovod je bio u katoličkoj crkvi, u Haywardu, u njegovom rodnom mjestu.

Bila sam zajedno s drugim policajcima, s Rothom i Jacobijem. Sa šefom Mercerom, koji je nosio modru odoru. Ali srce me je jako boljelo. Htjela sam biti blizu Chrisu. Htjela sam biti uz njega.

Gledala sam njegovu bivšu ženu i dva mlada sina kako se bore s osjećajima. Razmišljala sam koliko sam se približila njihovim životima. Samo što oni toga nisu bili svjesni.

Policajac junak, sa svim hvalospjevima.

Pravio se važan, pomislila sam i nasmiješila se. A zatim sam počela plakati.

Od svih ljudi, Jacobi me je uhvatio za ruku. I, što je bilo najnevjerojatnije, ja sam mu uzvratila stisak. – Hajde, kao daje govorio. – Hajde, isplači se.

Poslije, pokraj groba, prišla sam Chrisovoj bivšoj ženi Marion. – Htjela sam vas upoznati, rekla sam. – Bila sam s njime kada je umro.

Pogledala me je krhkom hrabrošću koju je samo druga žena mogla razumjeti.

– Znam tko ste, rekla je, suosjećajnim osmijehom. – Zbilja ste lijepi. Chris mijе rekao da ste lijepi. I pametni.

Ja sam se nasmiješila i uzela je za ruku. Čvrsto smo se rukovale.

– Također je rekao da ste vrlo hrabri.

Osjećala sam kako mi suze naviru. Zatim me je uzela za ruku i rekla mi nešto što sam najviše htjela čuti.

– Pridružite nam se, Lindsay.

Policija je Chrisu priredila pogreb dostojan junaka.

Tužne, žalobne gajde otvorile su obred. Redovi i redovi policajaca u modrim odorama. Dvadeset jedan počasni plotun.

Kada je sve završilo, uputila sam se do svojeg automobila, pitajući se što ću sljedeće učiniti.

Na ulazu u groblje ugledala sam Cindy, Jill i Claire.

Čekale su me.

Nisam se pomakla. Samo sam stajala dok su mi se noge snažno tresle. Vidjele su da ću se slomiti ako mi ne priđu prve.

– A da pođeš s nama? rekla je Claire.

Glas mijе puknuo. Jedva sam mogla izgovoriti riječi. – To sam trebala biti ja, ne on, rekla sam im. Zatim su jedna po jedna prišle i zagrlile me.

Ja sam ih sve obujmila rukama i stopila se u njihov zagrljaj što sam dublje mogla. Sve četiri smo plakale.

– Djevojke, nemojte me nikad ostaviti.

– Ostaviti?' rekla je Jill, zinuviši od čuda.

– Nitko te od nas neće ostaviti, obećala je Cindy. – Mi smo ekipa, zar si zaboravila? Uvijek ćemo biti zajedno.

Claire me je uhvatila za ruku. – Volimo te, draga, prošaptala je.

Sve četiri smo se uputile pod ruku s groblja. Svjež povjetarac puhao nam je u lice, sušeći nam suze.

Tog dana u šest sati poslijepodne vratila sam se na posao u Palaču pravde.

Morala sam nešto važno obaviti.

Ono što vam gotovo najprije upadne u oči u predvorju jest velika mramorna ploča. Na njoj su imena i datumi svih muškaraca i žena koji su kao policajci poginuli na dužnosti. Te je večeri klesar dodavao još jedno ime.

U policiji postoji jedno nepisano pravilo, a to je da se imena nikada ne broje. Alija sam te večeri brojila.

Devedeset tri imena, počevši s Jamesom S. Coontsom, koji je poginuo 5. listopada 1878. godine, kada je policija San Francisca prvi put osnovana.

Sutra će tu biti još jedno ime: Christopher John Raleigh.

Doći će i gradonačelnik; Mercer također.

Novinari. Marion i dječaci. Sjećat će ga se kao junačkog policajca. I ja ću biti tu.

Ali večeras ne želim ni govore ni ceremonije. Večeras želim biti sama s njime.

Klesar je urezao njegovo ime. Ja sam čekala dok je on glačao mramor i čistio prašinu. Zatim sam prišla ploči i prešla rukom preko glatkog mramora. Preko njegova imena.

Christopher John Raleigh.

Klesar me je pogledao. Vidio je kako mi se u očima skuplja bol. – Poznavali ste ga, ha? tiho je rekao.

Klimnula sam. Negdje iz dubine srca izašao je osmijeh.

Poznavala sam ga.

– Bio mijе partner, rekla sam.

Epilog

Konac djelo krasi

127. poglavlje

Naučila sam da u istrazi ubojstva uvijek postoje nedovršeni poslovi i pitanja koja zahtijevaju odgovore.

Uvijek.

Ali ovaj put ne.

Bila sam kući jedne večeri, mjesec dana poslije Chrisova pogreba. Večerala sam, nahranila i prošetala Njezinu Slatkoću, kada je netko pokucao na vrata – čuo se samo jedan odlučan udarac.

Kako nikome nisam otvorila vrata u prizemlju, prije nego sam otvorila provirila sam kroz špijunku. Nisam mogla vjerovati svojim očima. Bio je to Nicholas Jenks.

Nosio je plavi džemper, bijelu košulju i tamno hlače.

Djelovao je arogantno i mrsko, kao i uvijek.

– Zar me nećeš pustiti unutra? upitao je, a zatim se nasmijao kao da želi reći: – Naravno da hoćeš. Ne možeš odoljeti, zar ne?

– Ne, zapravo neću, rekla sam mu. Udaljila sam se od vrata. – Gubi se, šupčino.

Jenks je opet pokucao i ja sam stala. – Nemamo o čemu pričati, viknula sam dovoljno glasno da me može čuti.

– O, ali imamo, doviknuo je Jenks. – Uprskala si, in spektorice. Došao sam ti reći kako.

Smrznula sam se. Opet sam prišla vratima, a zatim ih otvorila. Srce mi je divljački lupalo. Uprskala si.

Smiješio se, a možda mi se čak i smijao. – Slavim, rekao je. – Ja sam sretan čovjek! Pogodi zašto?

– Nemoj mi reći – zato jer opet nemaš ženu.

– Pa, to je donekle točno. Ali upravo sam prodao prava na svoju novu knjigu. Osam milijuna dolara. Zatim mi je filmska industrija dala još četiri. Lindsay, knjiga se ovaj put temelji na stvarnim događajima. Pogodi o čemu je.

Očajnički sam ga poželjela opet udariti. – I došao si baš sa mnom podijeliti vijesti? Kako vraški tužno za tebe.

Jenks se nastavio ceriti. – Zapravo, došao sam podijeliti nešto drugo. I ti si jedina s kojom to želim podijeliti.

Slušaš li me, Lindsay? Uprskala si do zla boga, mala.

Djelovao je tako jezivo i neugodno da me je plašio. To mu nisam htjela dati do znanja. Kako je to mislio, uprskala sam?

– Ponudila bih ti piće, ali mrzim te iz dna duše, nacerila sam se.

Podigao je ruke, kiselo se nasmiješivši. – Znaš, i ja to isto osjećam prema tebi. Zato sam ti to htio reći, Lindsay, samo tebi. Stišao je glas do šapata. – Chessy je činila ono što sam joj ja rekao da učini, sve do samog kraja.

Ubojstva? Igrali smo jednu užasnu, divnu igru. Tragični muž i žena ubijaju sretne, nevine muševce i žene. Mi smo živjeli priču romana. Mojeg romana. Zbilja si uprskala, Lindsay. Ja sam se izvukao. Slobodan sam. A sada sam bogatiji nego ikad.

Zurio je u mene, a zatim se počeo smijati. To je vjerojatno bio najmučniji zvuk koji sam ikad u životu čula.

– Istina je. Chessy je činila sve što sam htio. Sve bi one to učinile – zato sam ih i birao. Znao sam s njima igrati igru u kojoj su laj ale kao psi. Obožavale su to. Želiš se igrati, Lindsay? Vau, vau!

Zurila sam u njega. – Zar ne misliš da je to neumjesno – igrati stare igre svoga oca? Joanna mi je pričala o tome.

– Ja sam zagazio dalje, dalje nego je moj otac uopće sanjao. Ja sam sve učinio, inspektorice, i izvukao sam se. Isplanirao sam svako umorstvo. Do vruga, zar ti se koža ne ježi od toga? Zar se ti zbog toga ne osjećaš neumjesno?

Iznenada, Jenks je počeo navlačiti gumene kirurške rukavice koje je držao u džepu. Što dovraga?

– I ovo je savršeno, rekao je. – Ja nisam ovdje, Lindsay.

Ja sam s jednom slatkom lažljivom kučkom u Tahoeu.

Imam neoborivi alibi. Savršeni zločini, inspektorice – moja specijalnost.

Kada sam se okrenula pobjeći, Jenks je izvadio nož.

– Želim da osjetiš kako ovo ulazi u tebe, Lindsay.

Duboko. Konac djelo krasi.

– Upomoć! viknula sam, a zatim me je snažno udario.

Zaprepastila me je brzina kojom se kretao, kao i njegova snaga.

Udarila sam o zid dnevne sobe i skoro se onesvijestila.

Martha ga je nagoni napala. Nikad nisam vidjela daje tako iskesila zube. On je zamahnuo nožem i posjekao je. Moj je jadni pas pao na pod, strašno cvileći.

– Dalje, Martha! viknula sam joj.

Jenks me je podigao i bacio u spavaću sobu. Zatim je zatvorio vrata.

– Dok sam bio u pritvoru trebalo se dogoditi još jedno umorstvo mladenaca. Novi dokazi bi se polako otkrili.

Postalo bi jasno da sam nevin – da mi je netko smjestio.

Zatim bih napisao knjigu! Ali Chessy me je izigrala.

Nikad je nisam više poštovao, Lindsay. Gotovo sam je volio zbog toga. Pokazala je da ima prokleta muda!

Ja sam otpuzala dalje od Jenksa, ali znao je da nemam kamo pobjeći. Mislila sam da sam slomila rebro.

– Prvo ćeš me morati ubiti, rekla sam mu promuklim šapatom.

– Drage volje, nacerio se. – Bit će mi zadovoljstvo.

Puzala sam prema krevetu, stranom koja je gledala prema Zaljevu.

Jenks je krenuo za mnom.

– Stani, Jenks! viknula sam iz svega glasa. – Stoj gdje jesi!

On nije stao. Zašto i bi? Mahao je nožem kao u ludilu.

Isuse, uživao je u tome. Smijao se. Još jedno savršeno umorstvo.

Posegnula sam ispod kreveta gdje sam držala pištolj, moje kućno osiguranje.

Nisam imala vremena naciljati, ali nisam ni morala.

Nicholas Jenks je bio iznenađen. Ruka u kojoj je držao nož zaustavila mu se iznad lijevog ramena.

Opalila sam tri puta. Jenks je vrisnuo. Sive oči širom su mu se otvorile u nevjerici, a zatim je pao mrtav na mene. – Gori u paklu, prošaptala sam.

Prvo sam nazvala Claire – mrtvozornicu; zatim Cindy – najbolju izvjestiteljicu o zločinu u San Franciscu; pa Jill – moju odvjetnicu.

Djevojke su došle trkom.